SERIE FENOMEN

BESTSELLER #1 *NEW YORK TIMES*

SHERRY L WOODS

Mai dă-mi o sansă

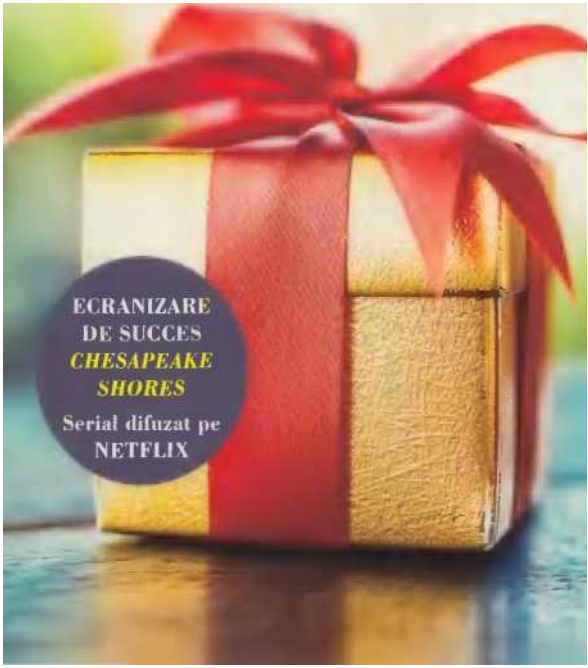

SHERRYL WOODS

Mai dă-mi o şansă

A *Chesapeake Shores* Christmas
Sherryl Woods
Copyright © 2010 Sherryl Woods
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parţial în orice formă.
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi
întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira şi Cărţi *romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Mai dă-mi o şansă
Sherryl Woods

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

821.
111

WOODS, SHERRYL
Mai dă-mi o şansă / Sherryl Woods trad.: Daniela Truţia – Bucureşti: Litera, 2019

1SBN 978-606-33-4660-6

I. Truţia, Daniela (trad.)

SHERRYL WOODS

Mai dă-mi o şansă

Traducere din limba engleză
Daniela Truţia

LITERA*
2020

capitolul 1

Era doar a doua oară în mai bine de doisprezece ani de la divorţ când Megan O’Brien venea acasă la Chesa- peake Shores pe timpul vacanţei.

Imediat după divorţ şi după despărţirea de copiii ei, Megan socotise că amintirile erau prea dulci-amare ca să plece din New York şi să revină acasă de Crăciun. încercase să compenseze această absenţă trimiţând mormane de cadouri alese cu grijă, pentru a fi pe placul fiecărui copil. Telefonase în ziua de Crăciun, dar convorbirile cu copiii, care între timp crescuseră, fuseseră pline de re- sentimente şi foarte scurte. Fiica cea mică, Jess, refuzase categoric să stea de vorbă cu ea.

în anul următor, Megan îşi luase inima în dinţi şi venise în oraş, sperând să petreacă măcar puţin timp cu copiii în dimineaţa de Crăciun. Fostul ei soţ, Mick O’Brien, fusese de acord. Megan îşi închipuise că celor cinci copii le vor sticli ochii la vederea cadourilor alese de ea. Ba chiar aranjase pentru un mic dejun special la Brady’s, unul dintre localurile preferate ale familiei, dar atmosfera fusese atât de încordată, cadourile fuseseră tratate cu asemenea dezinteres încât după o oră îşi dusese toţi copiii acasă cu maşina. Reuşise să- şi ascundă lacrimile şi dezamăgirea până când rămăsese iarăşi singură în camera ei de hotel.

După aceea încercase de nenumărate ori să-şi convingă copiii să vină la New York în vacanţa de Crăciun, dar ei refuzaseră cu încăpăţânare, iar Mick le ţinuse partea. Megan ar fi putut insista mai mult, dar îşi dăduse seama că n-ar fi reuşit decât să strice Crăciunul tuturor.

Adolescenţii obligaţi să fie într-un loc unde nu-şi doresc să fie pot face viaţa tuturor un iad.

îşi parcă maşina în capătul străzii principale şi porni agale de-a lungul cvartalului, privind atent în jur. Deşi nu trecuseră decât câteva zile de la Halloween, oraşul era deja împodobit pentru Crăciun. Fiecare vitrină de pe Main Street era decorată cu beculeţe albe şi sclipitoare şi încărcată cu exponate atrăgătoare. Crizantemele galbene care stătuseră pe fiecare prag pe timpul toamnei făcuseră loc unei abundenţe de crăciuniţe de un roşu strălucitor.

Lucrători de la primărie agăţau şiraguri de lumini de-a lungul străzilor din centru şi se pregăteau să ridice un brad înalt pe peluză pentru ceremonia de aprindere a bradului, care urma să aibă loc peste câteva săptămâni. Nu lipsea decât zăpada, şi cum la Chesapeake Shores nu se mai văzuse un Crăciun alb de ani buni, nimeni nu se gândea că de astă dată lucrurile vor sta altfel. Oraşul îşi crea propria atmosferă festivă, ca să-şi încânte locuitorii şi să atragă turiştii spre această comunitate de pe malul mării.

În timp ce se plimba, Megan îşi aminti de minunata simplitate a cumpărăturilor de sărbători împreună cu copiii pe vremea când erau mici, de felul în care se opreau extaziaţi în faţa vitrinelor împodobite. Intre timp, apăruseră câteva magazine noi, dar multe rămăseseră exact la fel, cu vitrinele decorate vesel pe o temă de sezon. Acum venise rândul nepoţilor să privească încântaţi vitrinele.

De pildă, prăvălia lui Ethel avea în vitrină aceleaşi figurine animate reprezentând pe Moş Crăciun şi pe soţia lui, alături de borcane uriaşe pline cu acadele colorate, atât de îndrăgite de copiii din oraş. Magazinul Seaside Gifts arbora aceleaşi plase de pescuit împodobite cu beculeţe, la care adăugase o o varietate impresionantă de ornamente nautice sclipitoare, unele delicate, altele extravagante şi şocante.

La magazinul fiicei ei, Bree, denumit Florăria de pe Corso, beculeţele licăreau dintr-o mare de crăciuniţe alb cu roşu. Alături, la librăria nurorii ei Shanna, vitrina expunea cărţi cu teme de Crăciun pentru copii, precum şi o colecţie de cărţi cu reţete de prăjituri de sezon şi un platou cu mostre, menit să ademenească un Moş Crăciun în mărime naturală. Megan ştia că înăuntru dienţii erau întâmpinaţi cu şi mai multe prăjituri delicioase. Maestrul bucătar de la hanul fiicei ei Jess le trimitea aici zilnic pe toată durata sărbătorilor, unele ambalate pentru a fi vândute drept daruri de Crăciun.

De fapt, pe toată Main Street Megan vedea dovezi ale existenţei familiei ei, care se stabilise în acest oraş creat de fostul ei soţ, arhitectul Mick O’Brien. Deşi, cu excepţia lui Jess, toţi copiii lor plecaseră din Chesapeake Shores ca să meargă la colegiu şi să-şi făurească o carieră, se înapoiaseră acasă unul câte unul şi îşi făcuseră un rost în oraş. Se împăcaseră cu tatăl lor şi într-o oarecare mă-

sură şi cu ea. Numai Connor, acum avocat la Baltimore, păstrase distanţa.

Deşi ar fi trebuit s-o încânte faptul că familia ei îşi lăsase amprenta pretutindeni în oraş, pe Megan o încerca o stranie senzaţie de stânjeneală. La fel ca fiul ei Connor, şi ea trebuia să-şi găsească drumul spre casă. Şi, deşi relaţia cu Mick se îmbunătăţise – Megan chiar acceptase să se recăsătorească cu el –, totuşi avea o reţinere în a face pasul final.

Vântul tăios dinspre golful Chesapeake o făcu să se înfioare. Deşi nu era nici pe departe vântul care şuiera printre zgârie-norii din New York în această perioadă a anului, frigul înţepător şi norii de furtună care începeau să se adune îi sporeau senzaţia de disconfort.

Când se scutură iarăşi de un fior, două braţe puternice îi cuprinseră mijlocul pe la spate şi se simţi atrasă de căldura protectoare a lui Mick O'Brien. Mirosea a aer proaspăt şi rece, precum şi a aftershave înţepător, un miros la fel de familiar ca aerul sărat al mării.

- Ce-i cu figura asta tristă, Meggie? o întrebă el. Doar e cea mai frumoasă perioadă a anului. Cândva îţi plăcea Crăciunul.

- îmi place şi acum, răspunse Megan, lipindu-se de el.

în ciuda atâtor sărbători triste petrecute de una singură, îi era cu neputinţă să reziste magiei pline de speranţe a Crăciunului.

- New Yorkul e întotdeauna atât de deosebit pe timpul sărbătorilor. Uitasem că şi Chesapeake Shores are farmecul lui de Crăciun.

Făcu un gest către vitrine.

- Bree şi Shanna se pricep de minune să aranjeze nişte vitrine irezistibile, nu-i aşa?

- Sunt cele mai frumoase! declară el cu mândrie.

După părerea lui Mick, tot ce făcea un O'Brien era la superlativ, desigur cu excepţia realizărilor vreunuia dintre cei doi fraţi de care se înstrăinase, Jeff şi Thomas.

- Ce ar fi să mergem la Sally să bem o ciocolată fierbinte şi să mâncăm un croasant cu zmeură, aşa cum numai ea ştie să facă?

-Mă gândeam să încep cumpărăturile de Crăciun în dimineaţa asta, protestă Megan. Practic, e de datoria mea să sprijin economia locală, nu crezi?

- Hai mai întâi să ne încălzim cu ciocolată caldă, insistă el. Pe urmă merg cu tine.

Megan îl privi uimită.

- Tu deteşti să mergi la cumpărături.

- Poate eu cel de dinainte, replică el cu zâmbetul căruia Megan nu reuşise niciodată să-i reziste. M-am schimbat, ai uitat? Vreau să profit de orice ocazie ca să petrec timp cu tine. În plus, sper că-mi vei da unele sugestii despre ce ţi-ai dori tu de Crăciun.

Dat fiind că ani la rând Mick lăsase cumpărăturile de Crăciun pe seama lui Megan şi apoi pe seama secretarei lui, această dorinţă de a găsi cadoul perfect era încă o dovadă că ţinea cu adevărat să renunţe la felul în care neglijase totul înainte.

- Iţi mulţumesc că te-ai gândit, zise ea, dar nu reuşi decât să-l facă să se încrunte.

- Să nu-mi spui că n-ai nevoie de nimic, spuse Mick, conducând-o în magazinul lui Sally. Darurile de Crăciun n-au nici o legătură cu ce-ţi trebuie şi ce nu. Darurile de Crăciun sunt ceva ce va readuce strălucirea în ochii tăi frumoşi.

Megan zâmbi.

-Tot mai îndrugi verzi şi uscate, Mick O'Brien.

în ultimii doi ani de când se împăcaseră, lui Megan îi devenise tot mai greu să se împotrivească farmecului lui. De fapt, nici n-ar fi putut spune cu certitudine de ce ezita atât de mult să fixeze data nunţii, când el îi arăta în nenumărate rânduri cum încerca să se schimbe sub toate aspectele care odinioară pentru ea contaseră atât de mult.

După ce se aşezară ţinând în mână ceştile cu ciocolată fierbinte şi cu bezele, Megan începu să-l studieze pe bărbatul din faţa ei. Era încă frumos, cu părul negru şi des, ochi albaştri şi sclipitori şi o siluetă de invidiat, datorită lucrului în construcţii atât la proiecte proprii, dar şi la recentul proiect Habitat pentru Umanitate. Mick O'Brien putea suci mintea oricărei femei.

Acum când era cu ea – spre deosebire de vremea când erau căsătoriţi – se arăta atent şi curtenitor.

O curta cum numai un bărbat care-i cunoştea cele mai secrete dorinţe ar fi putut s-o facă. între ei exista o atmosferă de înţelegere şi intimitate născută din ani îndelungaţi de căsnicie.

Şi totuşi, Megan avea o reţinere. De fapt, inventase atâtea scuze încât Mick renunţase să mai insiste să-i ceară întâlnire. În dimineaţa aceasta, Megan avea senzaţia că nemulţumirea ei ascundea o dorinţă perversă de a se şti dorită.

- Iar ai o faţă tristă, Meggie. S-a întâmplat ceva? o întrebă el, demonstrând încă o dată că-i cunoştea orice trăire.

Megan răsuflă adânc şi, spre surprinderea ei, cuvintele îi scăpară de pe buze:

- Mă întreb de ce ai încetat să mă mai baţi la cap să mă mărit cu tine.

Auzind întrebarea, Mick se lumină imediat la faţă.

-Vrei să zici că nu mai ai nici un pretext să mă refuzi?

- Se prea poate, răspunse ea, apoi îi aruncă o privire provocatoare. Pune-mă la încercare.

Chipul lui Mick se destinse într-un zâmbet timid.

- Păi, pentru început, ar trebui să ştii că am rezervat hanul lui Jess pentru Revelion, recunoscu el. Pentru orice eventualitate.

Megan îl privi surprinsă.

- Pentru nunta noastră?

- Sau cel puţin pentru o petrecere în familie, în caz că n-aş reuşi să te conving să accepţi în sfârşit data nunţii, se grăbi el să răspundă. Ce zici, Meggie? N-ai vrea să începi Anul Nou în calitate de doamna Mick O’Brien? Pentru mine nu există moment mai potrivit ca să păşesc într-o nouă etapă a vieţii noastre împreună.

Se întinse peste masă şi o prinse de mână.

-Vrei să te măriţi cu mine şi să întâmpinăm noul an împreună? Spune „da” şi mergem direct la bijutier, unde am rezervat inelul perfect. Safire şi diamante sclipitoare ca ochii tăi. Din clipa în care l-am văzut, am ştiut că Locul lui e pe degetul tău.

Lui Megan îi luase mult timp să treacă peste toate momentele în care Mick se grăbise să plece la serviciu, lăsând-o singură să aibă grijă de cei cinci copii. îi trebu- iseră ani întregi ca să înţeleagă că fusese neglijată, nu dintr-o pornire egoistă a lui, ci din dorinţa fierbinte de a-şi întreţine familia. îl iertase de mult. Acum se punea problema doar să nu ia în seamă îndoielile care o mai măcinau noaptea târziu, singură în patul ei de la New York şi să păşească încrezătoare în viitorul oferit de el, cu credinţa că lucrurile nu se vor mai petrece ca în trecut.

Megan trase aer în piept şi făcu pasul.

- Cred că Anul Nou ar fi un moment minunat să ne căsătorim, zise cu privirea înceţoşată de lacrimi.

Mick se încruntă.

- Dacă-i atât de minunat, de ce plângi?

- Fiindcă sunt fericită, răspunse ea, lăsând în urmă cu bună ştiinţă orice îndoială.

Acum era mai puternică. îşi făcuse o carieră la New York, pe care putea s-o continue la Chesapeake Shores. De data asta era pe picior de egalitate cu Mick. El nu mai avea motive să-şi impună voinţa în orice situaţie. Megan putea în sfârşit să aibă parte de viaţa pe care şi-o

imaginase când se căsătoriseră întâia oară.

Vizibil mulţumit de răspunsul ei, Mick îşi luă imediat haina, se ridică şi îi întinse mâna.

- Hai să mergem.

Ea îl privi nedumerită.

-Unde? De-abia am ajuns. Nici n-am apucat să gust din ciocolata asta fierbinte pe care insistai atât de mult să mi-o oferi.

- Putem bea ciocolată şi cu altă ocazie. Acum avem de cumpărat un inel, trebuie să anunţăm pe toată lumea, să facem planuri şi nu ne-a rămas prea mult timp.

Făcu semn să i se aducă nota, enumerând deja ce aveau de făcut.

-Trecem întâi la Bree şi comandăm florile, pe urmă mergem să vedem dacă Kevin e la librărie cu Shanna, ca să le dăm vestea.

Iată-l că din nou pornea vertiginos să-şi facă planuri, la nici câteva secunde după ce ea anticipase un partene- riat adevărat. Megan îl privi consternată.

- Ia-o încet, Mick. N-ar trebui să-i anunţăm pe toţi odată? Poate să-i invităm la cină şi să le dăm vestea cea mare? Pe urmă, e vorba şi de Nell. N-aş vrea ca mama ta să afle vestea de la alt membru al familiei. Şi aşa e destul de afectată la gândul că mă întorc şi preiau frâiele după ce atâţia ani s-a îngrijit de casa ta. Trebuie să stabilim cum vom face, ca ea să nu aibă cumva senzaţia că e dată la o parte. După toate câte a făcut pentru familie, îi datorăm măcar atâta consideraţie.

După o clipă de ezitare, Mick oftă şi se aşeză din nou.

- întotdeauna ai fost cu capul pe umeri, zise el.
- Iar tu ai fost întotdeauna pătimaş, cu idei măreţe, pe care te aşteptai să le urmeze toată lumea, replică ea. Trebuie să ţinem cont de faptul că, deşi relaţiile cu copiii noştri sunt mai bune acum, poate nu vor fi la fel de încântaţi ca noi când vor afla vestea.
- Abby face de multă vreme tot posibilul să ne aducă împreună, îi aminti el.

Megan trebuia să admită că fata lor cea mare jucase un rol important în remedierea relaţiei dintre ei doi.

- S-ar putea să fie singura care doreşte să ne vadă iarăşi împreună, remarcă ea, privind situaţia în mod realist.

-Toţi sunt adulţi. Vor trebui să ia lucrurile aşa cum sunt, replică el încăpăţânat.

-Văd că ai o latură foarte sensibilă. N-o observasem până acum, comentă ea maliţios.

- Bine, bine, înţeleg unde baţi. Vom face cum zici tu, mormăi Mick. Dar nimeni nu va sta în calea noastră. Nu voi permite aşa ceva.

Megan zâmbi cu gura până la urechi.

- Celebra frază cu care închei tu orice discuţie.

Mick reuşi să se prefacă entuziasmat de cumpărăturile de Crăciun vreme de o oră, dar Megan vedea limpede că le detesta. Pur şi simplu nu avea răbdare pentru aşa ceva.

- Du-te acasă, îl îndemnă ea într-un târziu. Ştiu că urăşti să faci asta.
- Pur şi simplu nu înţeleg de ce durează atât

timp ca să alegi între două fulare, bombăni el. Ai pierdut douăzeci de minute să te hotărăşti între cel albastru şi cel roşu, ca până la urmă să le cumperi pe amândouă.

Megan pufni în râs.

- Mă gândeam ce bine s-ar potrivi cel albastru cu ochii mamei tale, dar cât de mult i-ar plăcea să-l poarte pe cel roşu pe timpul sărbătorilor.

-Atunci de ce nu le-ai luat pe amândouă de la început?

- încercam să nu cheltuiesc inutil, explică ea, apoi zâmbi larg. Pe urmă mi-am amintit că eşti bogat. N-am nici un motiv să nu-i dăruiesc lui Nell două fulare de caşmir, care o să-i placă la nebunie. Pe unul i-l oferi tu, pe celălalt, eu.

-Aşa o să se întâmple cu fiecare persoană de pe lista ta? întrebă el.

- Foarte probabil, tocmai de asta ar trebui să mergi acasă. N-ai suficientă rezistenţă pentru nişte cumpărături de Crăciun făcute într-adevăr cu drag.

- Dar eu vreau să-mi petrec ziua cu tine, protestă el. N-ai să rămâi în oraş suficient de mult. Trebuie să vorbim, să vedem cum rezolvăm totul cât mai curând posibil. Cu toate deciziile care se cer luate pentru nuntă, ar trebui să locuieşti aici tot timpul.

Megan îşi înghiţi nodul din gât, gândindu-se ce mult urma să se schimbe viaţa ei.

- Iţi promit că vom sta de vorbă despre asta mai târziu, zise ea. Mai lasă-mi o oră să fac cumpărături de una singură, pe urmă ne vedem.

El se lumină la faţă.

- La bijutier?

- Dacă aşa vrei tu... Deşi dacă vrei să-mi cumperi un inel, n-ar trebui să-l cumperi singur şi să mi-l oferi cu mare fast?

-Asta ar fi o variantă, aprobă el. Dar ultima oară când ţi-am cumpărat un inel, ai zis că era prea strident şi nu l-ai purtat niciodată. Odată pus pe degetul tău, acolo va rămâne, aşa că bine ar fi să ai un cuvânt de spus în alegerea lui. E una dintre acele decizii în doi despre care vorbeşti întotdeauna.

Megan chicoti.

-Bine, de acord. Intr-o oră ne vedem la bijutier. Ce ai să faci până atunci?

- Cred că am să trec pe la Ethel să cumpăr nişte dulciuri pentru nepoţi. Le-am terminat pe cele pentru care le place să mă caute prin buzunare.

- Credeam că Abby şi Kev ţi-au spus să nu le mai dai dulciuri copiilor de câte ori îi vezi.

- E dreptul meu ca bunic, replică el senin. Şi nu mă bate la cap cu asta. Ştiu bine că şi tu ai o provizie de dulciuri pentru ei. La fel şi mama. Are un borcan plin cu biscuiţi din cei care le plac lor.

- Adevărat, recunoscu Megan, apoi îl sărută pe obraz. Să ştii că te iubesc, Mick O'Brien.

Porni în grabă spre magazinul din cvartalul alăturat, cu paşi uimitor de uşori. Cerul se făcuse de un albastru limpede, de parcă ar fi vrut să semene cu starea ei de spirit, acum cu mult mai bună. Megan se ruga în sinea ei ca speranţa şi nerăbdarea pe care le simţea în

clipa aceea să facă faţă oricărei reacţii pe care ar fi putut s-o aibă familia la aflarea veştii.

Când întreaga familie O'Brien se aduna la cină, era nevoie de mai multe mese alăturate şi de răbdarea unui sfânt pentru a se auzi unii pe alţii peste gălăgia făcută de copii. În mod normal, lui Mick îi plăceau grozav aceste întruniri de familie, mai ales acum când Megan participa şi ea atât de des.

Vreme de mulţi ani după ce soţia îl părăsise, Mick nu mai reuşise să stea în sufragerie fără să-i simtă absenţa ca pe un junghi în inimă. Acesta era motivul pentru care lipsea atât de mult, folosind munca drept pretext ca să evite pustiul de acasă.

Aruncă o privire de-a lungul mesei şi sufletul i se umplu de mulţumire văzându-le pe Abby şi pe cele două gemene, Carrie şi Caitlyn, cu Trace alături de ele, apoi pe Jack şi Bree, care aşteptau primul copil. De cealaltă parte a mesei şedeau Kevin şi fiul lui, Davy, împreună cu proaspăta lui soţie Shanna şi Henry, băieţelul adoptat de curând. Lângă Kevin stătea Connor, făcându-i zile amare mezinei, Jess, care în sfârşit îşi găsise un rost în viaţă administrând hanul Eagle Point. Nell, care se ocupase de copii în absenţa lui Megan, se găsea lângă Jess, dojenindu-l din când în când pe Connor, la fel cum făcuse de atâtea ori pe vremea când era copil.

În sfârşit, în capul mesei, acolo unde fusese dintot- deauna locul ei, şedea Megan. Şi ea studia familia cu o expresie de nostalgie care-i

aducea lacrimi în ochi. Ridică privirea, întâlnind-o pe a lui Mick. Acesta îi făcu cu ochiul, apoi se ridică şi bătu uşor cu lingura în paharul de vin, până când toţi îşi îndreptară atenţia asupra lui.

- Bun, acum toată lumea să facă linişte, ceru el. Trebuie să vă spun ceva.
- O-o! Cineva are probleme! comentă ironic Connor, uitându-se imediat la Jess.
- Eu nu! protestă fata. În ultima vreme am fost un înger, aşa-i, tată?
- Intr-adevăr, un înger, întări Mick. Şi nimeni n-are probleme. Eu şi mama ta trebuie să vă dăm o veste.

-Vă căsătoriţi! exclamă Abby, împingând deoparte scaunul şi grăbindu-se să-l îmbrăţişeze.

Fiica lor cea mare, Abby, făcuse tot posibilul să ţină locul mamei ei după plecarea lui Megan. Se străduise din greu să-i aducă iarăşi împreună, deşi îi luase mult mai mult timp decât anticipase la început. Mick se clătină puţin în îmbrăţişarea ei entuziastă, apoi chicoti.

-Ai tu un fel de a-mi dezamorsa bomba, fata mea...

Bree îl privi ţintă, cu un amestec de speranţă şi tristeţe.

- E adevărat? Tu şi mama vă recăsătoriţi?
- De Revelion, confirmă el, în timp ce Megan ridica mâna să le arate inelul pe care el i-l pusese în deget cu o zi în urmă.
- De asta voiai să rezerv hanul pentru o petrecere privată... trase concluzia Jess.

La fel ca Bree, şi ea părea nedumerită de veste, dar nu nemulţumită.

Abby îi dădu drumul lui Mick din îmbrăţişare şi se duse la mama ei.

- Mamă, sunt atât de fericită pentru tine! Ştiu că de multă vreme îţi doreai asta.

Bree se apropie şi ea de Megan s-o îmbrăţişeze, după care veni şi Jess, mult mai puţin entuziasmată. Kevin se ridică şi îi strânse mâna lui Mick.

- Felicitări, tată! zise el pe un ton destul de rezervat.

Apoi se întoarse spre Megan, cu vizibilă ostilitate:

-Şi ţie, mamă.

Din pricina agitaţiei generale, lui Mick îi luă un minut să remarce că fiul cel mic nu scosese o vorbă. Prinse privirea lui Connor, care oglindea surprinzător de multă furie abia reţinută.

- Connor? Ai fost foarte tăcut tot timpul, zise Mick, avertizându-l din priviri. Poate doreşti să spui ceva?

Connor se ridică şi măsură pe fiecare dintre cei pre- zenţi cu o privire mohorâtă, apoi îşi revărsă toată mânia pe Mick:

-Aţi înnebunit cu toţii? se răsti el cu năduf. Aţi uitat că mama ne-a lăsat baltă pe toţi? Adică şi pe tata? Acum vreţi s-o primim înapoi, ca să ne frângă iarăşi inima? Ei bine, pe mine să nu contaţi!

- Connor O’Brien! i se adresă Mick cu glas tunător în care se citea avertismentul. Măsoară-ţi cuvintele!

- Mai lasă-mă cu predicile, tată! ripostă Connor. Eu nu mai am ce căuta aici.

Zicând acestea, ieşi din încăpere ca o vijelie.

Mick se întoarse spre Kevin.

- Du-te după fratele tău, îi ceru el.

- Nu, se opuse Megan, ridicându-se în picioare.

Deşi şocată, pe chipul ei se citea o hotărâre de neclintit.

- Mă duc eu.

- Mamă, poate nu-i o idee prea bună, se opuse Abby.

- Eu sunt cea cu care are o problemă, zise Megan. Aşa că tot eu trebuie s-o rezolv.

-Are dreptate, întări Nell, vorbind pentru prima oară. Lăsaţi-o să se ducă.

Mick ar fi vrut s-o oprească pe Megan, să facă tot ce-i stătea în putere ca s-o ferească de acuzaţii dureroase, dar ştia că nu avea rost să încerce.

- Dacă flăcăul ăsta îi adresează un singur cuvânt jignitor, dacă...

Megan îi aruncă o privire dojenitoare.

- Mă descurc. Voi ceilalţi bucuraţi-vă de cina asta minunată pe care ne-a pregătit-o Nell.

Strânse uşor cu palma umărul lui Nell şi ieşi din cameră.

Mick o urmări cu o privire încărcată de regret. Abby îşi reluă locul alături de el şi-l bătu uşor pe mână.

-Totul va fi bine, tată, zise ea, lăsând deoparte orice fel de rezerve. Mama va reuşi să-l convingă pe Connor, aşa cum a reuşit cu

noi ceilalţi.

Mick ar fi vrut să creadă că Abby avea dreptate, dar ştia ceva ce ceilalţi poate n-ar fi înţeles. Singurul motiv pentru care Connor se făcuse avocat, singura motivaţie a succesului său, era hotărârea înverşunată de a-i ajuta pe alţi bărbaţi să-şi ia revanşa faţă de nevestele care îi trădaseră. În scurta lui carieră deja îşi câştigase reputaţia de avocat pe care oricare bărbat şi l-ar fi dorit alături la un proces urât de divorţ. Mick nu putea să nu se simtă mândru de succesul fiului său, dar îl îngrijora motivul amar care stătea la baza lui.

în aparenţă, Connor fusese adolescentul tipic şi lipsit de griji care luase plecarea lui Megan drept ceva firesc, numai că în realitate băiatul fusese profund afectat. Rămăsese cu o repulsie faţă de căsnicie în general şi îndeosebi faţă de căsnicia lui Mick şi Megan. în timpul divorţului, când Mick acceptase cele mai multe pretenţii ale lui Megan, apoi cât timp o sprijinise financiar până când ea reuşise să-şi câştige singură existenţa, Connor îl socotise un om slab.

Când Mick îi explicase că avea de gând să se comporte corect faţă de mama copiilor lui, Connor îi reproşase că era un naiv, după care plecase de acasă ca o furtună. încă din adolescenţă avea un temperament exploziv şi pornirea de a spune lucrurilor pe nume. Relaţia dintre el şi Mick era şi acum destul de încordată, după remarcile lui lipsite de respect de atunci. Totuşi, de regulă Connor îşi ascundea ostilitatea sub o mască jovială, din-

colo de care ceilalţi rareori reuşeau să pătrundă.

Aşadar, deşi nu era de mirare că Connor nu se arătase încântat de vestea dată de Mick, totuşi era şocant că masca îi căzuse. Mick sperase să aibă parte de altă reacţie, dar în cazul lui Connor resentimentele erau prea profunde. Cum Mick păstrase la rândul lui ranchiună faţă de cei doi fraţi ai săi vreme de ani întregi, înţelegea cât era de greu să te desparţi de trecut. Dar pur şi simplu sperase că fiul său va avea altă reacţie, pentru binele lui Megan şi chiar al lui.

Oricum, nu avea de gând să-i îngăduie lui Connor să-i strice cel mai frumos moment din viaţă: şansa de a se împăca în sfârşit cu Megan şi de a-şi reuni familia. Dacă Megan nu reuşea să-l facă pe Connor să gândească raţional, Mick urma să ia taurul de coarne. Orice ar fi fost, familia O'Brien avea să întâmpine Anul Nou cu o nuntă. Mick era decis să facă tot posibilul ca să se întâmple aşa.

capitolul 2

Megan îl ajunse din urmă pe Connor chiar când acesta se pregătea să demareze. Se strecură în maşina sport cu două locuri, pe scaunul din dreapta şoferului, trase portiera după ea şi îşi pironi fiul cu o privire sfidătoare.

- Oriunde vrei să te duci, va trebui să mă iei şi pe mine, declară ea.

Connor o privi încruntat şi, cum mama lui nu se clintea din loc, ridică din umeri.

-Cum vrei.

Acţionă schimbătorul de viteze şi ţâşni pe alee, apoi de-a lungul drumului de coastă cu o viteză despre care Megan ştia că era menită s-o înspăimânte. Se prinse de portieră şi nu scoase o vorbă până când ajunseră în oraş, unde Connor se văzu nevoit să încetinească. Opri într-o parcare de pe Shore Road, cu faţa spre golf şi rămase cu maxilarul încleştat şi cu aceeaşi figură încruntată.

-Acum te simţi mai bine? îl întrebă ea. Cred că ştii că, dacă ne omori pe amândoi, nu rezolvi nimic.

- Măcar nu va trebui să te măriţi cu tata şi să-i distrugi viaţa încă o dată, replică el pe un ton arţăgos.
- Ţi se pare că tatăl tău arată a om cu viaţa distrusă?
- Poate că nu, dar asta numai fiindcă în clipa asta trăieşte cu capul în nori. O să vadă el

când ai să-ţi iei iarăşi tălpăşiţa.

- Poate că ceea ce ar trebui să discutăm noi doi e felul în care ţi-am distrus viaţa ţie, propuse Megan. De fapt, despre asta-i vorba.

-Tu nu contezi în viaţa mea. N-ai mai contat de ani buni.

Megan clipi, străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile la auzul acelor vorbe menite s-o rănească.

- Dacă într-adevăr n-aş fi însemnat nimic pentru tine, n-ai fi atât de pornit împotriva mea, zise ea pe un ton calm.

Işi lăsă capul pe o parte şi-l privi cu atenţie.

- Să ştii că ne-ai dus de nas pe toţi. Aveai un fel de a fi vesel şi dezinvolt, dar îmi închipui că rana e foarte adâncă. Aici semeni cu tatăl tău.

-Nu mă mai analiza atât, mamă. Nu ştii nimic despre mine.

- Chiar aşa? îl înfruntă ea. Ia să vedem. Ştiu că ai absolvit colegiul ca şef de promoţie, că ai fi putut juca baseball profesionist, dar ai ales să studiezi dreptul. Ştiu că ai obţinut o slujbă de invidiat ca angajat la o firmă de prestigiu din Baltimore. Mai ştiu că atunci când unul dintre asociaţii de la conducere urma să divorţeze, te-a ales pe tine ca să-l reprezinţi şi apoi s-a lăudat că în viaţa lui nu întâlnise un avocat care să lupte mai aprig pentru clientul lui.

Megan îl măsură pe Connor cu privirea din cap până în picioare.

- Presupun că asta s-a întâmplat fiindcă în soţia lui mă vedeai pe mine, iar în el pe tatăl tău. E limpede că divorţul meu de tatăl tău a servit la ceva.

Connor părea vag surprins de tirada ei.

- Ce-i asta? Ai angajat un detectiv particular ca să obţină toate aceste informaţii după ce ai început să te vezi iar cu tata? Probabil ţi-ai închipuit că ai nevoie de o modalitate de a te

strecura din nou în viaţa noastră.

Megan oftă.

- N-a fost nevoie să angajez pe nimeni, Connor. Am urmărit viaţa fiecăruia dintre voi. Eu şi Abby ne-am apropiat din nou după ce ea s-a mutat la New York. Am mers la Chicago să văd piesele lui Bree. Ba am fost chiar şi la câteva meciuri de baseball ale tale din colegiu.

El pufni neîncrezător.

- Iţi aminteşti de meciul cu statul Carolina? întrebă ea. Când ţi-ai fracturat încheietura mâinii?

Se cutremură la amintirea chipului lui schimonosit de durere.

- Cu greu m-am stăpânit să nu dau fuga la tine pe teren.

- Despre asta ai fi putut citi în ziar, zise el.

-Adevărat, încuviinţă ea. Sau aş fi putut afla de la cineva din familie. Dar de ar fi fost aşa, aş mai fi ştiut că o majoretă blondă a venit cu tine în ambulanţă?

El oftă şi închise ochii.

- Ok, bine. Ai fost acolo. Mare scofală!

- Pentru mine a fost mare scofală, replică ea liniştită. Gândul că nu mă puteam apropia de tine nici măcar când sufereai mi-a frânt inima, Connor.

- Deci, de fapt, era vorba de tine, ca de obicei.

-Nu, era vorba de tine. Ştiam că nu ţi-ar fi convenit deloc dacă aş fi apărut la spital pe nepusă masă. întotdeauna a fost vorba de tine, de surorile tale şi de Kevin. Tot ce am făcut a fost fiindcă am socotit că aşa era mai bine

pentru voi. Chiar şi despărţirea de tatăl tău.

- Oh, nu! exclamă el. N-o mai da la întors! Te-ai despărţit pentru binele tău, mamă. Nu poţi nega asta. Nu te-ai gândit nici o clipă cum ne vom simţi noi după ce ai plecat să-ţi faci o viaţă aşa cum îţi doreai.

- Ok, recunosc că am simţit nevoia să plec şi să-mi făuresc o viaţă nouă, dar m-am gândit că aşa va fi mai bine şi pentru voi toţi. Nu ţi-ar fi plăcut să ai o mamă care purta pică tatălui tău aşa ca mine. Ai fi preferat una puternică şi sigură pe ea, la fel ca înainte.

-Mie mi se pare că totul are în continuare legătură cu tine.

- Ei bine, n-a fost aşa, protestă ea pe un ton defensiv. Nu mă îndoiesc că acum ştii că am plănuit să veniţi cu toţii la New York să staţi cu mine. Aveam camerele pregătite, alesesem şi şcolile. Ba chiar obţinusem şi încuviinţarea tatălui tău.

- Foarte nostim, eu, unui, nu-mi amintesc să fi petrecut măcar o zi la New York.

- Pentru că tu şi Kevin aţi trecut de partea tatălui tău şi aţi refuzat să vă mutaţi la New York. N-aţi vrut să vă despărţiţi de prieteni. N-aţi vrut nici măcar să staţi puţin cu mine când v-am vizitat aici. Abby mi-a spus că nu voia să meargă nicăieri fără Jess şi Bree, şi toate au făcut criză la gândul că ar putea pleca din Chesapeake Shores. În cele din urmă, eu şi tatăl tău am căzut de acord să vă mai las un timp şi pentru început să vin în vizită.

- Şi ce s-a ales din asta? Am fost la New York de vreo douăsprezece ori şi nu te-am

văzut nici măcar o dată, replică Connor.

- Pentru că ai refuzat toate invitaţiile mele, îi aminti ea calm. Şi nu-mi amintesc nici să-mi fi telefonat vreodată cu ocazia uneia dintre acele vizite. Relaţiile funcţionează în ambele sensuri, Connor, chiar între părinţi şi copiii lor aproape adulţi. De fiecare dată când urma să vii – am ştiut aproape despre fiecare dintre acele călătorii – şedeam lângă telefon, sperând din toată inima că de data asta vei încerca să dai de mine.

-Adică acum tu eşti o sfântă, o mamă neglijată de copil, iar eu fiul cel netrebnic?

Ea îl privi compătimitor.

- Oh, Connor, nu. Pur şi simplu încerc să te fac să înţelegi că povestea asta are două faţete. Tu ai perspectiva ta, eu o am pe a mea. Adevărul e probabil undeva la mijloc. Nu crezi că ar merita efortul de a ajunge la el şi de a face pace după atât timp? Sunt încă mama ta şi te-am iubit întotdeauna.
- Ce convenabil că ai descoperit dragostea maternă după atâţia ani!
- Trebuie să-ţi aduc aminte cât timp ţi-am dedicat ţie şi vouă tuturor înainte de plecare?
- Ia lasă-mă în pace, mamă. Asta ca să nu ne amestecăm în planurile tale de a te recăsători cu tata, fiindcă aveai de gând să profiţi de el. Ştii bine că eu n-am să îngădui aşa ceva. Acum va exista un contract prenupţial. Mă voi îngriji eu, personal, de asta.
- Perfect, se grăbi ea să încuviinţeze. Adu contractul. II voi semna bucuroasă, deşi cred că tatăl tău va fi de altă părere. Relaţia mea cu

tatăl tău nu a avut niciodată nimic de a face cu banii. Când am pornit la drum împreună, nu aveam după ce bea apă.

- Lucrurile stăteau cu totul altfel atunci când ai plecat, îi aminti el. Ai fost încântată să iei bani de la el ca să poţi trăi la New York.

-Am luat doar cât îmi trebuia ca să găsesc un loc unde voi, copiii, să vă simţiţi bine, îl corectă Megan. Când voi aţi refuzat să veniţi, m-am mutat într-o locuinţă mai mică şi n-am mai luat nici un ban de la el. Ştiai asta, Connor? De ani întregi îmi plătesc singură toate cheltuielile. Şi aşa va rămâne, chiar dacă mă recăsătoresc cu tatăl tău.

Connor părea surprins de cele auzite.

-Adică ai de gând să munceşti? râse el dispreţuitor. Şi, mă rog, ce anume?

- Am discutat cu şeful meu posibilitatea de a deschide o galerie de artă aici. Acum că eu şi tatăl tău am fixat data nunţii, am să vorbesc cu Phillip şi vom începe demersurile necesare.

II privi ţintă.

- Te mai îngrijorează şi altceva?

- Mă îngrijorează multe, răspunse el cu acreală, dar sunt convins că ai un răspuns la toate.

- Iar eu îmi imaginez că unele chestiuni sunt lucruri pe care nu ţii neapărat să le auzi, răspunse Megan. Acum că tot am parcat pe Shore Road şi nici unul din noi nu s-a atins de mâncarea de la cină, ce ar fi să luăm o gustare? Fac eu cinste.

Şi de astă dată îl privi fix în ochi.

- Sau preferi să mă duci acasă şi după aia

să stai îmbufnat toată ziua, plângându-te că maică-ta te-a lăsat să mori de foame?

Işi ţinu răsuflarea, aşteptându-l să se hotărască. Răgazul în care elîşi cântărea opţiunile i se păru o veşnicie.

- Presupun că aş putea mânca ceva, zise el fără prea mare tragere de inimă.

Megan abia se abţinu să nu întindă mâna şi să-i ciufulească părul.

-întotdeauna ai putut. De când vă ştiu, tu şi Kevin aţi mâncat ca sparţii.

- Eram copii în creştere, protestă Connor, coborând din maşină şi, spre surprinderea ei, venind să-i deschidă portiera.

Megan îşi zise că gestul era urmarea stricteţii cu care Nell impusese copiilor bunele maniere. Dar şi o dovadă a faptului că, oricât de mult şi-ar fi dorit s-o urască, pe undeva Connor încă mai păstra un dram de respect pentru mama lui, aşa cum şi-o amintea înainte de ziua fatidică în care îl părăsise pe Mick ca să se salveze pe ea însăşi, dând astfel peste cap vieţile tuturor.

Mick măsura bucătăria în lung şi în lat, în timp ce Nell şi Abby adunau şi spălau vasele după cină.

- Cred că ar trebui să mă duc după ei, zise el poate pentru a zecea oară de când Connor ieşise ca o vijelie, iar Megan plecase după el.

-Nu! se opuse cu tărie Abby.

Şi ea, şi Nell încercaseră pe rând să-l convingă să nu facă vreo mişcare nesăbuită.

- Mama trebuie să rezolve singură problema cu Con- nor, repetă Abby. Dacă e isteaţă, acum probabil e undeva prin oraş, dându-i o friptură.

Mick se opri în loc.

- Crezi că s-au dus să ia cina? M-aş putea repezi până acolo, să văd unde-i maşina lui. Să mă asigur că n-a ieşit cu scandal.

- Nu! se opuse Abby, fixându-l cu o privire în care se citea limpede că-şi pierduse răbdarea. Tată, tu nu poţi rezolva chestiunea asta. Numai mama poate.

-O parte din ce s-a întâmplat e din vina mea, protestă el.

- O bună parte, încuviinţă Nell, dar nu despre asta-i vorba. E vorba despre ce e între fiul tău şi mama lui. Tu n-ai decât să pui lucrurile la punct cu el mai târziu.

- Dar nu pot pur şi simplu să stau aici şi să aştept, bombăni el. Niciodată n-am avut răbdare să stau deoparte şi să aştept.

- Ei bine, de data asta exact aşa ai să faci, spuse categoric Nell. Şi acum, pune mâna pe o cârpă de vase şi şterge oalele şi tigăile astea.

Mick oftă şi luă o cârpă de la Abby, care anunţă că-l va lua pe Trace împreună cu fetele şi se vor duce toţi acasă. Făcu din cap un semn de rămas-bun spre Nell şi îi şopti tatălui ei:

- Stai de vorbă cu ea.

Mick înţelese mesajul. Imediat după plecarea lui Abby, puse ultima tigaie în dulapul de vase şi se întoarse către mama lui.

- Mamă, te rog, stai jos.

Ea îl privi printre pleoapele îngustate.

- De ce?

- Fiindcă eşti singura care nu şi-a spus părerea despre faptul că eu şi Megan vrem să ne recăsătorim.

Nell îl privi în ochi fără fereală şi răspunse:

- Mă bucur pentru amândoi. De multă vreme a apărut ideea asta. Am avut suficient răgaz să mă obişnuiesc cu ea.

Deşi se străduise ca tonul şi vorbele ei să fie convingătoare, Mick nu se lăsă păcălit.

- Ştii bine că, dacă ne căsătorim, nu vei fi dată la o parte, nu? Aici a fost casa ta de o viaţă întreagă, iar eu şi Megan vrem să rămâi aici, cu noi.

Nell îl măsură cu o privire sfidătoare.

- Dar dacă eu vreau să mă întorc la casa mea şi să-mi văd de viaţa pe care voi mi-aţi dat-o peste cap când v-aţi despărţit?

Mick o privi uluit.

- Chiar *asta vrei?*

Ea oftă uşor.

-N-aş putea spune cu certitudine, dar ideea mă tentează întru câtva. Doar nu stau la capătul pământului. Poţi ajunge la casa mea mergând pe jos. Şi e casa mea. Am aranjat-o exact aşa cum mi-am dorit atunci când ai construit-o. E călduroasă şi confortabilă, ceea ce ar fi o schimbare bine-venită după cât am tropăit prin căsoiul ăsta al tău, mai ales că acum când copiii au crescut şi s-au mutat fiecare la casa lui.

Mick simţi un mare gol în suflet la gândul că mama lui pleca să locuiască de una singură. Cu

toate acestea, răspunse:

-Mamă, tu decizi, numai să ştii că aici eşti bine-venită, dacă vrei să rămâi. Asta a fost casa ta din ziua în care te-ai mutat aici ca să mă ajuţi să-mi cresc copiii. Am lăsat grija asta în cea mai mare parte pe umerii tăi, fiindcă eu, unul, nu făceam faţă singur. Iţi rămân dator până când am să închid ochii.

-Nu-mi eşti dator cu nimic. Am făcut ce trebuia făcut, insistă ea. Şi mai cred că tu şi Megan trebuie să începeţi o viaţă nouă fără să vă împiedicaţi tot timpul de mine. Probabil că Megan are propriile idei despre cum ar vrea să-şi administreze casa.

- Mai mult ca sigur că va vrea să muncească, mamă. Casa va continua să fie domeniul tău.

-Ca o gospodină destoinică ce sunt, zise ea cu asprime, apoi ridică mâna. N-am vrut să fiu atât de dură. Ştiu că amândoi mă vreţi aici şi apreciez asta. Mai avem câteva luni să ne gândim cum vom face. Poate că mâine am să merg la mine acasă să văd ce mai e pe acolo. Probabil i-ar trebui un strat de zugrăveală şi puţin aer curat. Oricâtă grijă am avut de ea, orice casă suferă când acolo nu mai locuieşte nici un suflet.

-Vin cu tine, se oferi Mick. Am să mă ocup de tot ce doreşti să faci acolo. Iar dacă te răzgândeşti şi vrei să rămâi aici, şi asta e foarte bine.

Chipul ei se lumină brusc şi în ochi i se aprinse un licăr.

- Ar fi grozav să am căsuţa mea, în caz că

m-ar vizita vreun domn.

Mick se holbă la ea.

- Poftim?

-Nu se ştie niciodată, tinere. Oi fi eu în vârstă, dar nu cu un picior în groapă.

-Nici vorbă, zise Mick, clătinând din cap.

Se întrebă dacă Nell O'Brien va înceta vreodată să-l uimească. Bănuia că, de-ar fi fost după ea, probabil familia s-ar fi îmbogăţit cu un nou membru.

Deşi reuşiseră să ajungă la sfârşitul cinei, Megan nu-şi făcea iluzii că situaţia dintre ea şi Connor era pe deplin rezolvată.

Şi de astă dată el recursese la acel gen de politeţe ca- re-i amăgise pe toţi, făcându-i să creadă că trecuse peste divorţul părinţilor fără să fi rămas cu vreo cicatrice. Acum că înţelesese cum stăteau lucrurile în realitate, Megan era mai pregătită să facă faţă ostilităţii care fierbea dedesubtul acelor aparenţe. O cină fără scântei nu avea cum să schimbe situaţia de fond.

Când Connor o lăsă în faţa casei, ea era deja stoarsă de puteri. Faptul că-l găsi pe Mick umblând de colo-colo ca un leu în cuşcă nu era de natură s-o calmeze.

- Era şi timpul, mormăi el de cum o văzu intrând în casă. Unde-i Connor?

- În drum spre Baltimore, răspunse ea istovită.

- De ce n-a intrat în casă?

Megan ridică din sprânceană.

- Ca să-i faci tu morală?

Mick îi aruncă o privire încruntată.

- N-aveam de gând să-i fac morală. Doar să-i zic vreo două...

- Ei bine, pentru moment n-are nevoie să mai audă nimic de la nici unul din noi. Ii trebuie timp să analizeze ce se întâmplă. Iată că i-am întors pe dos viziunea despre lume încă o dată.

-Aici nu-i vorba de el, bombăni Mick.

- Cum să nu! îl contrazise Megan. Ceea ce am făcut eu cu ani în urmă a avut consecinţe pentru fiecare dintre copiii noştri. Ca şi felul în care ai ales tu să faci faţă situaţiei, adică alergând de la un şantier la altul. Decizia mea de a-i lăsa să stea aici acasă împreună cu tine, în semn de consideraţie pentru sentimentele lor, a fost interpretată drept nepăsare şi indiferenţă. Era de aşteptat să existe consecinţe.

- Presupun că da, comentă el morocănos. Sper doar că Connor n-a încercat să te convingă să nu te măriţi cu mine.

- Bineînţeles că a încercat, răspunse ea, atingând uşor obrazul lui Mick. Va trebui să ne adaptăm planurile în aşa fel încât să-i lăsăm timp să se apropie de noi, dar în cele din urmă ne vom căsători.

El se opri în loc, privind-o ţintă.

- Să ne adaptăm planurile? Ce naiba vrei să spui?

- Revelionul e poate prea aproape. Vreau ca toţi membrii familiei nu doar să participe la ceremonie, dar să se şi bucure pentru noi, Mick. Altfel nu m-aş simţi în largul meu.

El o înfruntă cu încăpăţânare.

- Ne căsătorim de Revelion şi cu asta, basta.

Ea se încruntă.

- Adică nu admiţi nici un compromis, chiar dacă pentru mine este important?

El păru să sesizeze nota de avertisment din tonul ei, fiindcă dădu imediat înapoi.

- N-am spus asta.

- Nu. Ai spus doar că vom face cum vrei tu şi gata. Aşa nu merge, Mick. Dacă nu vom decide împreună asupra unor astfel de lucruri, nu va merge.

El se încruntă cu un aer nefericit, dar în cele din urmă încuviinţă din cap.

- Ok, bine, mai vorbim despre asta. Vrei să bei ceva?

- Cred că doar nişte ceai.

- II fac eu, se oferi Mick, pornind spre bucătărie.

În familia lor de irlandezi fiecare ştia să prepare un ceai pe cinste. În câteva minute Mick puse în faţa lui Megan un ceainic aburind, apoi se aşeză.

- Ai reuşit să vorbeşti cu Nell? întrebă ea, sperând să evite altă discuţie despre Connor.

El încuviinţă din cap.

- Zice că s-ar putea să se mute înapoi la casa ei.

- Oh, Doamne! exclamă Megan. Exact ceea ce speram să nu se întâmple!

- Nu te agita atât. Ea e de părere că asta îi va îmbunătăţi viaţa socială, explică Mick, evident nemulţumit. Zicea că aşa îi va primi în

tihnă pe domnii care ar dori s-o viziteze. Tare aş vrea să ştiu de când are maică-mea domni care vor s-o viziteze?

Megan chicoti.

- Poate ăsta-i şi motivul, sugeră ea. Nu vrea ca tu să afli despre ei şi să te amesteci la fel cum te-ai amestecat în viaţa copiilor.

El se cutremură de un fior.

- Cred că are dreptate. Probabil simplul fapt că ştiu că mama are o legătură cu un moşnegel e suficient ca informaţie.
- După părerea mea, ar fi frumos să aibă un om deosebit în viaţa ei, zise gânditoare Megan. Gândeşte-te la toţi anii în care s-a sacrificat ca să se îngrijească de familie. E rândul ei să-şi afle fericirea, atât cât poate.
- Presupun că da. Acum hai să încheiem discuţia despre mama şi despre Connor şi să ne vedem de ale noastre. Când ai de gând să-ţi laşi slujba şi să te muţi aici? Un preaviz de două săptămâni ar trebui să fie suficient, nu crezi?
- Nu şi când galeria se pregăteşte pentru o expoziţie importantă, răspunse ea. Pe lângă asta, dacă vreau ca Phillip să aibă în vedere deschiderea unei galerii aici, trebuie să fiu cu băgare de seamă.
- N-ai nevoie de sprijinul lui, protestă Mick. Pot eu să-ţi finanţez galeria.
- E foarte generos din partea ta, răspunse Megan, dar numai ce i-am spus lui Connor că nu mă mărit cu tine pentru bani. Ce va zice dacă tu investeşti mii de dolari în noua mea afacere? Nu, Mick, treaba asta trebuie s-o pun

pe picioare de una singură.

-Cum? întrebă el, cu un scepticism evident şi... agasant.

-Acum e problema mea, nu?

-Aşa va fi de acum înainte? întrebă el cu asprime. Vei refuza să accepţi orice fel de ajutor din partea mea? Dar eu vreau să fac unele lucruri pentru tine, Megan. Asta mă face fericit.

- Atunci cumpără-mi câte un buchet de flori din când în când sau invită-mă la o cină romantică. N-am nevoie să cheltuieşti bani ca să-mi dovedeşti cât ţii la mine.

Mick clătină din cap.

- Eşti cea mai ciudată femeie pe care am întâlnit-o în viaţa mea. Care alta ar refuza ajutor din partea bărbatului care o iubeşte?
- Una care are nevoie să-şi păstreze independenţa, răspunse ea cu un aer nevinovat.
- De ce? Ca să-mi întorci spatele şi să mă părăseşti din nou?
- Nu. Să n-ai nici cea mai mică îndoială că sunt cu tine fiindcă te iubesc, nu pentru ce poţi face pentru mine.
- Parcă-l aud pe Connor, replică el. N-am să accept să se amestece în relaţia noastră şi nici să ajungi să te întrebi cum vede el fiecare lucru pe care-l facem.
- Aici nu-i vorba despre Connor, insistă ea. E vorba despre mine, Mick. Am învăţat să fiu pe picioarele mele. Nu mai sunt fata naivă şi dependentă care aştepta ajutor din partea ta ca să-mi întregească viaţa. Dacă vrei ca

lucrurile să meargă bine între noi, trebuie să fim parteneri egali.

- Deci dacă mă hotărăsc brusc să-ţi ofer o maşină, tu trebuie să faci acelaşi lucru şi să-mi cumperi mie ceva în schimb? întrebă el.

-Asta chiar ar fi puţin exagerat, replică ea cu răceală.

- Păi, aşa sper şi eu, fiindcă altfel ar fi de-a dreptul ridicol. Dacă sunt soţul tău şi la un moment dat am chef să-ţi dăruiesc ceva, de ce n-ai accepta cu plăcere?

- Mick, aici nu vorbim despre maşini, bijuterii şi gesturi sub impulsul momentului.

- Atunci explică-mi.

Megan nu era prea sigură că i-ar fi putut oferi o explicaţie. Pur şi simplu ştia că nu darurile în sine erau problema. Aici era vorba de toate implicaţiile. Iar dacă nu era atentă, acele implicaţii aveau să-i aducă împreună pentru cele mai nepotrivite motive.

Şi atunci, căsnicia lor n-ar fi avut nici cea mai mică şansă.

Mick se simţea profund frustrat după conversaţia cu Megan din noaptea precedentă. Luni dimineaţă, după ce o condusese la aeroportul din Baltimore, încă fierbea. Ştia că în spatele atitudinii lui Megan se afla Connor, oricât încercase ea să nege. Şi mai ştia că trebuia să regleze câteva lucruri cu fiul lui cel mic.

Işi scoase celularul şi-l sună pe Connor la birou.

- la-ţi o pauză, îi ceru el fără altă

introducere. Ne vedem peste zece minute la cafeneaua din colţ.

-Nu pot. Peste o oră am întâlnire cu un nou client.

- Nu durează mult, preciză posomorât Mick. Eu vorbesc şi tu asculţi.

Bineînţeles, era o perspectivă optimistă. Connor nu suportase niciodată să i se ţină predici fără să riposteze. Opiniile la care ţinea cu încăpăţânare nu aveau cum să nu prindă glas. Cu toate acestea, Mick voia să limpezeascăatmosfera şi să clarifice anumite lucruri. Chiar dacă fiul lui era adult, Mick continua să fie capul familiei. Connor îi datora puţin respect.

Cât timp Mick îşi căutase un loc de parcare şi parcursese pe jos două cvartale până la cafeneaua cea micuţă şi aglomerată, Connor deja ajunsese şi-l aştepta cu două cafele în faţă.

- E un chin să parchezi în oraşul ăsta, bombăni Mick, aşezându-se.

- De asta voiai să mă vezi? îl întrebă Connor. Ca să te plângi de parcarea din centrul oraşului Baltimore?

Mick se încruntă auzind cuvintele lui sarcastice.

- Ştii foarte bine că nu despre asta-i vorba. Trebuie să discutăm despre nuntă.

Connor păru că se pregăteşte pentru o tiradă, dar Mick nu-i dădu ocazia să deschidă gura.

-Nu care cumva să te amesteci, îi zise el categoric. Nu avem nevoie de aprobarea ta. Nu

trebuie să-ţi placă. Atâta îţi spun, să nu-ţi vâri nasul.

Işi privi fiul în ochi cu asprime.

- Şi ai să-ţi faci apariţia la ceremonie, ba chiar cu zâmbetul pe faţă. Ai priceput?

Connor îl fixă cu o privire atotştiutoare.

- Mama ţi-a spus că vrea să amâne, aşa-i?

-Nici nu se pune problema, declară ferm Mick.

- Dar eu am reuşit ieri s-o conving şi acum se mai gândeşte, zise Connor pe un ton triumfător. Bravo ei!

Mick îl privi cu tristeţe.

- Chiar nu-ţi pasă de sentimentele mele?

Connor păru şocat de întrebare.

- Sigur că-mi pasă! Tată, nu vezi că încerc să te protejez? Sentimentele ţi-au întunecat mintea. Nu mai gândeşti limpede.

Mick nu era câtuşi de puţin încântat de hotărârea fiului său de a interveni, cu atât mai puţin de convingerea lui că era singurul care ştia ce e mai bine pentru părinţii săi.

- Connor, sunt un om în toată firea. N-am nevoie de dădăceală, oricât de bine intenţionată ar fi. O iubesc pe mama ta. Am iubit-o întotdeauna. Dumnezeu mi-a mai dat o şansă de a fi cu ea şi n-am să v-o îngădui nici ţie, nici altora să mi-o luaţi.

- O să-ţi frângă inima din nou, îi prezise Connor.

-Nu cred, dar dacă aşa se va întâmpla, asta e.

- Nu se poate să spui asta. Data trecută când te-a părăsit, aproape te-a distrus.

Aproape ne-a distrus întreaga familie.

- Credeam că Bree e singura din familie cu sentimentul tragicului, îl dojeni Mick. Ce s-a întâmplat a fost o nenorocire pentru toţi, fără îndoială. Dar uită-te la Abby, la Bree, la Kevin. Toţi au căsnicii fericite. Jess are o afacere prosperă şi iubeşte munca pe care o face. Până şi tu ţi-ai găsit o meserie pe placul tău. În prezent suntem mai uniţi ca familie decât am fost ani la rând.

-Asta în ciuda a ceea ce ne-a făcut mama, nu datorită ei.

- Poate că da, dar nu putem pretinde că ea ne-a distrus viaţa. Ne-a schimbat pe fiecare, asta-i sigur. La fel cum s-a schimbat şi ea, după părerea mea, în bine. E mai puternică şi mai independentă.

-Vorbeşti de parcă ai fi de acord cu ce a făcut, comentă Connor.

- Sigur că sunt de acord. Am făcut-o pe mama ta foarte nefericită. Nu eram omul de care avea nevoie. Cred că în prezent ne potrivim mai mult decât atunci.

- Şi cam cât crezi că va dura până când pornirea asta a ei către independenţă o să înceapă să te calce pe nervi? întrebă Connor.

Mick chicoti.

-A şi început. Nu numai o dată. Asta nu înseamnă că nu-i un lucru bun. Dar nici una din chestiunile astea nu trebuie să te preocupe, fiule. Nu avem nevoie decât de binecuvântarea ta, chiar dacă nu eşti de acord

cu alegerea noastră.

Vizibil îndurerat, Connor clătină din cap.

-Nu pot face asta, tată. Nu cu aşa un mariaj, care prevesteşte limpede un dezastru. I-am spus deja mamei că vreau să redactez un contract prenupţial.

-Ce ai făcut? exclamă îngrozit Mick. Nici să nu te gândeşti. Nu pot porni într-o căsnicie cu gândul la cum se va sfârşi.

- E ceva obişnuit pentru persoane în situaţia ta, insistă Connor.

- Nu! repetă Mick, lovind cu pumnul în masă.

Connor nu se lăsă intimidat.

-Tată, voi face tot ce-mi stă în puteri ca să te protejez, fie că vrei sau nu.

Văzându-l că nu cedează, Mick se zbârli.

-Atunci să păstrezi distanţa, îi ceru el. Din clipa asta, să te ţii departe de noi.

- Departe de voi? repetă Connor, nevenindu-i să creadă ce auzise.

- Departe de Chesapeake Shores, departe de casa noastră, declară neînduplecat Mick.

-Adică nu sunt bine-venit la mine acasă? întrebă Connor, şocat.

- Nu, până când ai să înţelegi că trebuie să-i arăţi mamei tale respectul pe care-l merită şi ai să accepţi căsătoria noastră.

Chipul lui Connor se înăspri.

- Atunci află că n-am să mai pun în veci piciorul în Chesapeake Shores.

Nu termină bine ce avea de zis şi se ridică. Ii mai aruncă lui Mick o privire încărcată de tristeţe, apoi se îndepărtă mândru, cu spatele

drept, fără să se mai uite în urmă.

Mick simţi cum i se rupe inima. Ştia că în clipa când Megan va afla despre incident – ceea ce cu siguranţă urma să se întâmple – era posibil să nu-l ierte toată viaţa pentru ruptura poate ireparabilă cu fiul lor.

capitolul 3

În următoarea săptămână, Mick plecă de acasă zilnic în zorii zilei şi nu se înapoie decât mult după lăsarea serii. Dacă ar fi reuşit să găsească un pretext să plece din oraş cu afaceri, ar fi părăsit Baltimore cu primul avion, dar în ultima vreme proiectele lui în alte state se derulau perfect, sub supervizarea adjunctului său Jaime Alvarez. Mick nu voia să submineze autoritatea lui Jaime făcându-şi apariţia pe nepusă masă. În plus, avea mult de lucru în zonă, la proiectul Habitat pentru Umanitate, astfel că ajungea acasă la sfârşitul zilei, frânt de oboseală.

Evitase chiar să vorbească la telefon cu Megan. Ştia că mai curând sau mai târziu ea totuşi îl va contacta şi atunci va trebui să-i povestească despre Connor, numai că deocamdată nu era pregătit pentru o astfel de conversaţie.

Când păşi în bucătărie vineri seara şi dădu cu ochii de Abby şi Nell aşezate la masă, înţelese că nu mai putea ocoli problema care-i dădea atâta bătaie de cap.

- Mâncarea e în cuptor. Probabil s-a uscat de tot, comentă Nell, fără a avea câtuşi de puţin aerul că-şi cere scuze. Aşa îţi trebuie, dacă nu vii la timp acasă şi nici nu dai telefon.
- îmi pare rău, mamă, zise el, apoi aruncă o privire spre Abby, care păstra o expresie

mohorâtă. E totul în regulă cu tine?

- Ştii foarte bine că nu, răspunse ea cu răceală.

- Să înţeleg că ai vorbit cu fratele tău? întrebă el resemnat.

Abby îl măsură cu o privire dojenitoare.

-Tată, ce a fost în capul tău? I-ai interzis lui Connor să mai pună piciorul în casa noastră. Ştiu bine că e căpos şi enervant, dar face parte din familie.

- Se pare că mai e şi pârâcios, comentă Mick, deşi ştia că era total irelevant. Nu mă aşteptam să dea fuga să se văicărească la soră-sa mai mare.

- Dar la *ce* te aşteptai? interveni NelL Că va accepta pedeapsa ta în tăcere? Aşa ceva nu-i stă în fire. Nu mă îndoiesc că-l cunoşti suficient de bine ca să ştii asta.

- Speram să-l aduc la realitate, explică Mick, ridicând din umeri. Voiam să-l fac să înţeleagă ce important e pentru mine să mă recăsătoresc cu mama lui. Voiam să accepte asta şi să se poarte la fel ca toţi ceilalţi.

- Ei bine, aş zice că abordarea ta a avut fix efectul contrar, declară Nell. Acum e mai furios ca oricând.

- Mama e la curent cu povestea asta? întrebă Abby.

- Sigur că nu, răspunse Nell în locul lui Mick.

Ii aruncă fiului ei o privire acuzatoare şi îi trânti în faţă mâncarea reîncălzită.

- Altfel n-ar evita să vorbească cu ea la telefon.

- N-o evit pe Megan, protestă el, deşi era evident că asta făcea. Am fost mereu ocupat.

- Interesant cum, tot ocupat fiind, vorbeai cu ea de zece ori pe zi în ultimele luni, remarcă

Nell. Crezi că ea nu vede că n-aţi vorbit de o săptămână? De câteva zile sună mereu aici, căutând nişte răspunsuri. Vrei să mint pentru tine?

Mick îşi privi mama cu o figură îndurerată.

-Nu i-ai spus ce s-a întâmplat, aşa-i?

-Nu-i treaba mea să-i spun, replică Nell. Ai făcut prostia, acum să ai curajul s-o recunoşti.

-Am s-o sun diseară, făgădui el, începând să taie friptura de vită uscată din farfurie.

Nici măcar sosul excelent făcut de mama lui nu mai putea salva ceva. Mick împinse farfuria deoparte.

- Ca să-i spui ce? vru să ştie Abby. Ai să-i povesteşti despre Connor?

- Din câte-l cunosc, probabil a trăncănit el singur, bombăni Mick.

- Dacă a vorbit cu ea, tot ce se poate, dar eu, una, mă îndoiesc că a rupt tăcerea ca s-o pună în temă cu ce s-a petrecut, spuse Abby. Tată, trebuie să repari asta înainte să afle mama. Dacă aude că i-ai zis lui Connor să nu mai pună piciorul în casa lui, ştii bine că va amâna nunta până se rezolvă conflictul.

Mick schiţă o grimasă.

- Exact asta încercam să evit când m-am întâlnit cu el. Eu am vrut pace.

- În schimb, a ieşit şi mai prost, comentă Nell. Mick, tu ai avut întotdeauna tactul unui buldozer. Iar Connor seamănă cu tine mai mult decât cu oricare altul din familie. Ar fi trebuit să-ţi dai seama.

Mick se încruntă la cele două femei.

-Şi acum o să staţi aici amândouă să-mi faceţi morală sau mai bine mă ajutaţi să dreg situaţia înainte să ajungă la urechile lui Megan? Are vreuna din voi vreo sugestie utilă?

- Pentru început ai putea să-l suni pe Connor şi să-i ceri scuze. Să-i spui că a vorbit gura fără tine, propuse Abby.

- Dar chiar asta am vrut să-i spun, o contrazise încăpăţânat Mick. El este cel care trebuie să-şi schimbe atitudinea.

- N-ai să-l câştigi de partea ta interzicându-i să vină acasă, spuse Nell. Tactica asta nu convinge pe nimeni. Singurul lucru pe care l-a reţinut e că între el şi mama lui, ai ales-o pe Megan.

- Atunci ce vreţi să fac? se răţoi Mick. Să cedez şi să-i zic că totul e perfect în regulă dacă îşi dă silinţa să se aleagă praful de nuntă?

- Sigur că nu, ripostă Abby. Numai că el are nevoie să petreacă aici mai mult timp, nu mai puţin. El şi mama trebuie să fie împreună cât mai mult posibil. Până la urmă o să-l înduplece. Poate că nu se va întâmpla atât de repede pe cât vrei tu, dar se va întâmpla.

- N-am de gând să amân nunta, insistă Mick, încleş- tându-şi maxilarul.

- Dacă mama află de povestea asta, s-ar putea să nu ai de ales, spuse realistă Abby. E decisă ca familia asta să fie unită şi să trăiască în pace înainte de ceremonie.

- Eh, doar nu se aşteaptă nimeni să fac minuni, nu? mormăi Mick, azvârlind deoparte şervetul.

Nell îşi puse mâna peste mâna lui.

- Nu, dar acum e tocmai vremea minunilor. Poate ne aşteaptă vreo surpriză.

Mick era din fire la fel de încrezător ca mai toţi oamenii. Totuşi, în clipa aceea se îndoia că s-ar putea petrece vreun miracol care să îndrepte prostia pe care o făcuse.

Megan îşi dăduse seama că ceva nu era în regulă la Chesapeake Shores. Chiar de n-ar fi fost atât de evident că Mick o evita, tonul lui Nell şi al lui Abby spuneau multe. Cu toate acestea, oricât se străduise, nu reuşise să afle adevărul de la nici una dintre ele.

- N-am cum să merg chiar eu acolo la sfârşitul săptămânii să văd despre ce-i vorba, se plânse ea lui Abby. Faptul că nu mi se spune nimic mă face să-mi imaginez tot felul de lucruri. E vorba de bebeluş? Probleme cu sarcina lui Bree?

- Bree se simte foarte bine, o asigură Abby. Din câte zice doctorul, e perfect sănătoasă. Ba chiar pare să aibă mai multă energie ca oricând. Se pregăteşte pentru piesa de teatru de Crăciun pe care o vor juca copiii la teatrul ei. Am mers şi eu la o repetiţie într-una din serile trecute. Copiii sunt pur şi simplu adorabili, mamă. O să vezi.

- Sunt convinsă, răspunse Megan cu gândul în altă parte. Atunci Jess? Ea e bine? Sper că hanul nu are iar probleme financiare, nu?

- Hanul e mai prosper ca oricând. Jess face o treabă minunată. S-au făcut o sumedenie de rezervări pentru sărbători.

- Dar Kevin şi Shanna? Ei sunt bine? Sper

că tatăl lui Henry nu le face probleme cu adopţia, nu?

- Mamă, nu pot să-ţi povestesc despre fiecare dintre cei din Chesapeake Shores, dar toată familia O'Brien e cât se poate de bine, răspunse Abby, care îşi cam pierdea răbdarea cu întrebările curioase şi insistente ale lui Megan. Acum trebuie să plec. Le-am promis lui Car- rie şi Caitlyn că azi le duc să vadă oraşul împodobit de Crăciun. Moş Crăciun va veni şi el la Ethel. Fetele deja s-au îmbrăcat, şi-au pus paltoanele şi mănuşile. Trebuie să le scot din casă, altfel se încing prea tare sau o să-şi piardă răbdarea.

- Bine. Atunci, dacă se întâmplă să dai de tatăl tău, spune-i că, dacă nu dă nici un semn până la sfârşitul zilei, anulez nunta, spuse ea ferm.

Faptul că Abby îi turnase o sumedenie de banalităţi menite s-o liniştească nu însemna că Megan o crezuse. Era inacceptabil că nimeni nu-i spunea nimic, iar Megan ştia cu certitudine că Mick avea cumva de a face cu acest pact al tăcerii.

- Doar nu vorbeşti serios, zise Abby cu tristeţe.

-Te asigur că da, răspunse ea categoric. N-am să-mi dau viaţa peste cap să mă întorc acolo dacă e vorba să fiu tratată astfel. În loc să mă simt un membru al familiei, am senzaţia că sunt un intrus. Toţi vă feriţi de mine şi vreau să ştiţi că asta nu-mi place deloc.

- Nu mie trebuie să-mi spui asta, protestă

Abby.

- Sigur că nu ţie, încuviinţă Megan, pierzându-şi răbdarea. Dacă l-aş prinde la telefon pe tatăl tău măcar pentru două minute, i-aş spune lui, personal. Dar cum nu reuşesc să dau de el, va trebui să-i transmiţi tu.
- Mamă, chiar nu vreau să fiu la mijloc, spuse Abby pe un ton rugător.
- Oh, prostii! De mult eşti la mijloc, din proprie iniţiativă. Ar fi trebuit să te obişnuieşti cu rolul ăsta.

Abby oftă.

-Te iubesc, mamă.

- Şi eu te iubesc. Dar încep să mă îndoiesc de sentimentele tatălui tău. Te rog, îmbrăţişează-le pe fetiţe din partea mea.
- Sigur, promise Abby.

Megan o lăsă să-şi vadă de ale ei şi închise telefonul, şi mai frustrată decât atunci când îşi sunase fiica. Ridică ochii şi văzu că şeful ei o privea îngrijorat.

- Megan eşti sigură că vrei să te muţi înapoi la Che- sapeake Shores şi să te recăsătoreşti cu Mick? o întrebă Phillip Margolin. Faptul că Mick îţi ascunde ceva nu mi se pare de bun augur.

Megan îi întâlni privirea plină de nelinişte.

- În clipa asta nu mai sunt sigură de nimic, recunoscu ea.

-Atunci rămâi, o îndemnă el. Ştii bine cât te preţuim aici. La New York ţi-ai făurit o viaţă minunată.

-Adevărat, încuviinţă Megan. Dar familia mea e acolo. Nu vreau să trăiesc departe de ei

până la sfârşitul zilelor.

- Chiar dacă e limpede că Mick te exasperează?

Ea zâmbi. Numai un burlac convins putea pune o asemenea întrebare.

- Da, aşa e, dar asta nu mă împiedică să-l iubesc.

Din clipa în care îi povestise lui Phillip despre planurile ei, el încercase s-o sprijine, dar era clar că n-ar fi ezitat să facă tot ce-i stătea în putere ca s-o reţină la New York. Plecarea ei avea să tulbure bunul mers al galeriei. Totuşi, o întrebă pe un ton resemnat:

-Vrei să te duci acolo chiar acum şi să vezi singură despre ce e vorba?

Ea cântări o clipă oferta şi clătină din cap.

-Vernisajul e săptămâna viitoare. Indiferent ce se petrece în Chesapeake Shores, poate să aştepte până când mă voi duce acolo de Ziua Recunoştinţei.

- Eşti sigură? Te poţi concentra la ce ai de făcut dacă îţi faci probleme pentru familia ta?

- întotdeauna mi-am făcut probleme pentru familia mea, îi reaminti Megan. Şi uite că-mi văd de treabă.

Asta nu însemna că următoarele două săptămâni nu aveau să fie un calvar, dar poate era mai bine să nu se afle în preajma lui Mick când el părea decis s-o scoată din fire.

Mick şedea la o masă din cafeneaua care ţinea de librăria Shannei, fericit să se afle lângă un membru al familiei care, pare-se, nu ştia nimic despre ce se întâmpla sau despre

secretul pe care el îl ascundea de Megan. Descoperise un nou roman poliţist al autorului său preferat, îşi turnase o ceaşcă de cafea fierbinte şi tocmai citea mulţumit, când îşi făcură apariţia Davy şi Henry. Davy se cocoţă imediat pe genunchii lui, în timp ce Henry se ţinea timid deoparte. Văzându-i, Mick se însenină la faţă.

- Hei, de unde aţi apărut voi doi? întrebă el, în timp ce Davy îl căuta în buzunar, scoţând două bomboane învelite şi întinzându-i una lui Henry.

-Am fost să vedem vitrinele, împreună cu mătuşa Abby, Cathy şi Caitlyn, răspunse Henry.

- Eu l-am văzut pe Moş Crăciun, anunţă entuziasmat Davy. Era la magazinul lui Ethel. A promis că o să ne aducă o mulţime de daruri, mie şi lui Henry.

- Zău? exclamă Mick. I-aţi trimis o listă?

Davy clătină din cap.

- Eu i-am spus ce vreau.

- Eh, nu strică să le aibă Moşul şi în scris, spuse Mick.

Observă că Henry nu părea prea convins şi îşi dădu seama că băiatul deja nu mai credea în Moş Crăciun. Cu toate acestea, era limpede că nu voia să strice bucuria fratelui său mai mic.

- Poate că mama o să mă ajute să scriu una, zise Davy, încruntându-şi fruntea îngrijorat. Henry poate să şi-o scrie pe a lui. El ştie cum.

- Da, aşa e. Henry e un băiat foarte isteţ, încuviinţă Mick, făcându-i cu ochiul fratelui

mai mare. Dar de ce să mai aştepţi? Dacă-i ceri mamei tale o foaie de hârtie, poate te ajut eu chiar acum.

Privirea lui Davy se lumină brusc.

-Da?

- Sigur. În decursul anilor am scris multe scrisori lui Moş Crăciun.

Davy plecă în fugă, iar Mick îi făcu semn cu degetul lui Henry să se apropie.

- Eşti sigur că nu există Moş Crăciun?

-Mi-am dat seama de la şapte ani, răspunse el cu tristeţe. I-am scris că tot ce-mi doream era ca tata să se facă bine, dar nu s-a întâmplat aşa. Tata e tot bolnav. Nu mai poate avea grijă de mine.

Tatăl lui Henry era alcoolic şi avea ficatul grav afectat de băutură. De aceea Shanna, care fusese pentru scurtă vreme mama vitregă a băiatului, căpătase custodia lui, după ce se înţelesese cu tatăl şi cu bunicii lui Henry. Acum Kevin îl adoptase cu acte în regulă.

Totodată, şi Shanna îl adoptase legal pe Davy, a cărui mamă pierise la datorie în Irak. Erau o familie modernă, unită prin iubire.

- Dar tatăl tău încă te iubeşte foarte mult, îl asigură Mick pe Henry. De asta a fost de acord să te lase să stai cu Shanna şi cu Kevin, ca să poţi avea parte de viaţa pe care o meriţi. Poate că ăsta-i darul lui Moş Crăciun pentru tine: o nouă familie, pe lângă cea dinainte. Eşti norocos să ai atâţia oameni care să te iubească.

Henry cugetă la spusele lui cu seriozitatea care-i stătea în fire, apoi încuviinţă din cap.

- Cred că da.
- Poate că Moş Crăciun ţi-ar aduce anul acesta ceva special, dacă ar şti că totuşi crezi în el. Ce ar fi să iei şi tu o foaie şi să-ţi încerci norocul? îl îndemnă Mick.
- Păi, n-am ce pierde dacă încerc, răspunse Henry şi în ochii lui se aprinse un licăr de speranţă.

-Atunci fugi şi adu o foaie. Eu am să mă asigur că scrisoarea ta şi a lui Davy ajung la Moş Crăciun.

-Mulţumesc, bunicule.

Puştiul fugi să aducă foaia de hârtie, iar Abby se aşeză pe scaunul din faţa lui Mick.

- S-a zis cu refugiul pe care speram să-l aflu aici, zise el, oftând resemnat.

-Am un mesaj pentru tine de la mama, îl anunţă fata.

Mick simţi un nod de nelinişte în stomac.

-Da?

- Zice că, dacă nu-i dai un semn cât de curând, anulează nunta.
- Ce fel de mesaj e ăsta, de rni-l trimite prin tine? se stropşi Mick.

-Mesajul unei femei nemulţumite şi care şi-a pierdut răbdarea, îi explică Abby. Acum că ţi l-am transmis, mă duc cu fetele alături, să mâncăm de prânz. Dacă vrei să ne însoţeşti, eşti bine-venit.

-Trebuie să mă ocup de nişte scrisori pentru Moş Crăciun, răspunse el. Şi am de dat un telefon.

Ea îl bătu uşor pe mână.

- înţeleaptă hotărâre.

Mick se întrebă dacă era chiar aşa, fiindcă în clipa aceea habar nu avea ce ar fi putut să-i spună lui Me- gan ca ea nu doar să nu amâne nunta, ci să n-o anuleze cu totul.

Mick tocmai vârâse în buzunar scrisorile către Moş Crăciun, după ce-i trimisese pe cei doi băieţi la culcare, când îşi făcu apariţia Kevin. El ţinea locul soţiei lui cât timp aceasta îi pregătea pe cei doi puşti pentru culcare, în apartamentul de la etaj, unde locuise singură înainte să se mărite cu Kevin. Păstrase apartamentul, astfel încât să se poată îngriji de copii chiar şi în timp ce se ocupa de librărie.

- Deci, tată, ce se întâmplă între tine şi Connor? îl întrebă fără ocolişuri Kevin, privindu-l drept în ochi.
- Cine zice că se întâmplă ceva? răspunse Mick pe un ton defensiv. Ai văzut bine cum a plecat din casă ca o vijelie. Nu-i convine că eu

şi mama ta ne recăsătorim.

-Asta ştiu, dar când am vorbit cu el zilele trecute şi i-am propus să vină azi aici ca să mergem la pescuit, mi-a îndrugat nişte scuze ridicole şi fără sens. I-am amintit că am nevoie de ajutorul lui ca să-mi pregătesc barca pentru parada ambarcaţiunilor cu lumini de la începutul lui decembrie, dar m-a refuzat şi de data asta.

- O fi ocupat, îşi dădu cu părerea Mick. Munceşte din greu ca să ajungă asociat la firma de avocatură şi probabil petrece mult timp cu prietena aceea a lui.

Kevin îl privi surprins.

-Ştii despre Heather?

Mick se lumină la faţă.

-Aşa o cheamă?

Kevin se încruntă la el.

-Adică ai zis la plesneală, aşa-i, şmecher ce eşti? Habar n-aveai că se întâlneşte cu o fată.

- E un tip atrăgător şi de succes. Nu mi-am închipuit nici o clipă că ar trăi ca un călugăr.

- Dar nu ştiai de vreo fată anume, insistă Kevin.

-Nu, recunoscu Mick cu un zâmbet încântat. Deci, e o treabă serioasă?

- Intreabă-l pe Connor, răspunse şiret Kevin. Sau cumva voi doi nu vorbiţi?

- Acum cine merge pe ghicite?

- N-aş avea nevoie, dacă vreunul din voi mi-ar da un răspuns explicit. Tată, dacă mariajul tău cu mama înseamnă să te depărtezi de Connor, eu zic că ar trebui să te mai gândeşti.

- Adică eu să nu-mi pot vedea de viaţa mea

pentru că unul din voi nu se poate comporta ca un adult şi nu poate accepta că ştiu exact ce fac? întrebă Mick, nevenin- du-i să creadă ce auzise.

- Uite, eu şi mama ne împăcăm bine acum, dar eu am avut răgazul să pun de acord perspectiva mea de atunci cu realitatea celor întâmplate, spuse cumpătat Kevin. Connor nu a avut suficient timp, pe lângă faptul că e mai încăpăţânat decât tine sau decât mine în zilele noastre cele mai proaste. De ce nu faceţi nunta la primăvară? Mama ar putea păşi pe aleea cu crinii aceia superbi pe care i-a sădit chiar ea. Ar fi frumos.

- N-am de gând să aştept până la primăvară doar ca fratele tău să se împace cu ideea. Dacă îşi va da seama că are această putere asupra noastră, va găsi altă cale să amâne data. Ar putea trece ani întregi, timp în care el ar manevra situaţia. Poate n-ai observat, dar nici mama ta, nici eu nu întinerim.

- Eu nu te-aş sfătui să foloseşti argumentul că mama îmbătrâneşte drept pretext ca să faci nunta neapărat de Revelion, zise râzând Kevin.

Mick se încruntă la el.

- Sigur că nu. Chiar crezi că mi-am pierdut minţile?

- Uneori vorbeşti fără să te gândeşti la consecinţe, replică Kevin. Am senzaţia că asta s-a întâmplat şi în cazul lui Connor.

II privi insistent pe Mick.

- Am dreptate, tată? L-ai pus cu spatele la zid?

- O s-o rezolvăm cumva, spuse Mick. Aşa fac

cei din familia O'Brien. Işi rezolvă problemele.

- Afară de cazul când *problemele* de care vorbeşti sunt între tine şi unchiul Jeff sau între tine şi unchiul Tho- mas, i-o întoarse Kevin pe tonul cuiva care ştia multe. De câţi ani sunteţi la cuţite toţi trei? Singurul lucru asupra căruia aţi reuşit să fiţi de acord e că eu şi Shanna trebuie să fim împreună.

- Asta-i cu totul altă poveste, se apără Mick.

Auzi clopoţelul de la intrarea librăriei şi o văzu pe Daisy Monroe păşind înăuntru cu pudelul ei iubit în braţe, aşa că profită de moment.

- Ai un client. Ocupă-te de ea. Eu am plecat acasă.

Conversaţia cu Kevin îl lăsase mai nefericit ca oricând. Acum nu mai avea chef s-o sune pe Megan, dar judecând după mesajul primit prin Abby, nu avea de ales. Poate dacă se arăta supărat, o va scoate la capăt cu Megan.

Porni spre Shore Road, găsi o bancă liberă cu faţa spre golf, unde semnalul era bun şi tastă numărul.

- Ce mai faci, Meggie, iubito? exclamă el vesel de îndată ce auzi glasul ei în telefon.

- O duceam mai bine înainte să începi tu să mă eviţi, replică ea supărată. Ce se întâmplă, Mick? Să nu îndrăzneşti să mă minţi şi să-mi spui că totul e în regulă.

- Doar o mică încurcătură! pretinse el. Nu-i cazul să-ţi faci griji!

- Mick O'Brien!

-Te asigur că totul se va rezolva. Nu cumva săptămâna asta e vernisajul expoziţiei?

Povesteşte-mi despre asta. Merg bine pregătirile? Să ştii că am de gând să iau avionul şi să vin şi eu.

- Să nu îndrăzneşti să schimbi subiectul! îl puse ea la punct. Vreau să ştiu ce se întâmplă. Nu sunt o străină. Şi nici n-am nevoie să fiu protejată.

- Altă regulă din cele cu parteneriatul de care aminteşti tot timpul?

- Da, exact despre asta-i vorba, răspunse ea. Dacă ceva se întâmplă în familie, atunci vreau să fiu şi eu pusă în temă.

Mick cugetă câteva clipe dacă să continue la fel de evaziv, dar din tonul ei îşi dădea seama că Megan era la capătul răbdării. Mai curând sau mai târziu, avea să afle adevărul. Mai bine să-l afle de la el. Măcar îl putea îmbrăca în forma cea mai acceptabilă, presupunând că exista aşa ceva.

- Zilele trecute am trecut să-l văd pe Connor, recunoscu el într-un târziu. După ce te-am dus pe tine la aeroport.

- Şi v-aţi certat, ghici ea din prima clipă. Oh, Mick, nu puteai să laşi lucrurile aşa cum erau? Te-am prevenit că are nevoie de mai mult timp.

- Cu o nuntă programată peste doar câteva luni, timpul este fix ce ne lipseşte. Am decis să grăbesc puţin lucrurile.

- Ce s-a întâmplat?

- Ţi-am zis. M-am dus să-l văd pe fiul nostru, răspunse el pe un ton defensiv.

-Şi?

- N-am reuşi să-l fac să gândească raţional.

- Cu alte cuvinte, e tot împotriva căsătoriei noastre.
- Aşa s-ar zice.
- Ei, slavă Domnului, se apropie Ziua Recunoştinţei. Vom fi cu toţii împreună. Dacă-l putem convinge pe Connor să stea cu noi tot weekendul, asta îmi va da mie răgaz să-l abordez. Iar tu vei avea suficient timp să-ţi ceri scuze pentru ce i-oi fi zis.
- Nu-i datorez nici un fel de scuze, protestă indignat Mick. El e cel care ar trebui să-şi ceară scuze că se amestecă în planurile noastre. Mi-a pomenit de acel stupid contract prenupţial pe care vrea să-l semnăm. I-am răspuns că nu mă interesează.

Megan tăcu. Mick era tentat să umple tăcerea, dar îşi dădea perfect de bine seama că n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

- Mick, cât de gravă e situaţia dintre tine şi Connor? întrebă Megan într-un târziu, pe un ton care-i trăda neliniştea.

-A zis unele lucruri, recunoscu Mick. Am zis şi eu câte ceva. Poate că amândoi ne-am înfierbântat cam tare.

Megan gemu.

- Ştiu bine ce înseamnă asta. înseamnă că situaţia a scăpat rău de sub control.
- N-a fost doar din vina mea, se apără el.
- Poate că nu, dar de tine depinde s-o îndrepţi, replică ea pe un ton categoric. Vorbesc foarte serios, Mick. Vorbeşte cu Connor şi rezolvă chestiunea asta.
- E deja rezolvată, mormăi el încăpăţânat.

-Adică tu rămâi pe poziţie, la fel şi el, spuse ea pe un ton care trăda că era sătulă de astfel de momente. Bine atunci. Am să-l sun eu şi am să încerc să dreg relaţia dintre voi. Poate am să-l câştig tocmai prin faptul că ne scoţi din sărite pe amândoi.

-Nu, se grăbi el să protesteze. Nu te amesteca, Me- gan. Te rog mult să nu te bagi.

- Poftim? exclamă ea cu glas aparent blând şi de un calm ucigător.

-N-am vrut să sune ca un ordin, zise el, străduindu-se s-o aducă la gânduri mai bune. Pur şi simplu vreau să vorbesc chiar eu cu Connor.

-Atunci vorbeşte, replică ea pe un ton rău prevestitor. Sună-mă şi spune-mi ce ai rezolvat.

- Bine, încuviinţă Mick, de parcă ar fi fost vorba de un fleac.

După ce Megan închise telefonul, Mick scoase un suspin de uşurare. Oricât de neplăcută fusese conversaţia, măcar reuşise să treacă sub tăcere faptul că-i interzisese fiului lor să mai pună piciorul în Chesapeake Shores. Asta însemna fie că trebuia să-l convingă pe Connor să vină acasă de Ziua Recunoştinţei, fie că trebuia să-şi anuleze planurile pentru nunta de Revelion.

capitolul 4

Megan sosi la Chesapeake Shores cu două zile înainte de Ziua Recunoştinţei. Deşi avusese prea puţin timp pentru orice altceva în afară de pregătirile pentru marele vernisaj, reuşise totuşi să discute de câteva ori cu Phillip referitor la deschiderea unei galerii proprii. Avea pagini întregi de însemnări pe care voia să le revadă pe timpul weekendului de Ziua Recunoştinţei. Phillip îi dăduse multe teme de gândire.

Deşi Phillip era dispus să analizeze posibilitatea deschiderii unei sucursale a galeriei sale din Upper East Side, amândoi căzuseră de acord că Megan va fi mai fericită să conducă o afacere asupra căreia să aibă control deplin. Phillip urma să fie mentorul ei şi s-o ajute să pregătească expoziţii cu unii dintre artiştii cu care lucrau în mod obişnuit şi pe care Megan ajunsese să-i cunoască bine în decursul anilor. Mulţi ar fi fost încântaţi ca lucrările lor să fie expuse şi în alte părţi.

Megan avea destui bani puşi deoparte ca să pornească o asemenea afacere, numai că în primul an ar fi avut nevoie de mai mulţi.

Intenţiona ca în următoarele zile să se vadă la bancă cu Lawrence Riley – tatăl ginerelui ei Trace – ca să discute despre un mic împrumut. Era încrezătoare că experienţa ei de la New

York, precum şi planul de afaceri conceput cu ajutorul lui Phillip erau suficiente argumente ca să-l impresioneze pe directorul băncii.

Cu toată hotărârea de a se descurca de una singură, totuşi era destul de realistă ca să-şi dea seama că aici intra în discuţie şi căsătoria ei cu Mick. Trebuia cumva să-i

dea a înţelege lui Lawrence Riley, precum şi tuturor din oraş, că era posibil să redevină doamna Mick O'Brien, dar că urma să aibă viaţa ei separată şi independentă. Probabil unii aveau să se obişnuiască destul de greu cu ideea, dar Megan voia să demareze totul de pe acum.

Pe lângă planul de afaceri, mai erau un milion de detalii de pus la punct, chiar şi pentru o nuntă de familie în cerc restrâns, aşa cum intenţionau să aibă ea şi Mick. Una dintre priorităţi era decizia ei de a dezvolta pe mai departe relaţia cu Connor, după începutul timid făcut cu ocazia vizitei precedente.

Pentru Megan era nespus de important ca toţii copiii lor să fie de acord cu ideea că ea va reveni în oraş în calitate de soţie a lui Mick. Se temea că acest lucru îi va fi chiar mai greu decât să-i determine pe vecini s-o vadă cu alţi ochi, mai ales după cele întâmplate între Connor şi Mick. Trebuia să afle exact ce se petrecuse. Ceva îi spunea că aflase doar o parte a incidentului. Chiar şi în cursul vizitei lui Mick la New York cu o săptămână în urmă, el se încăpăţânase să răspundă evaziv la încercările ei de a afla detalii.

Marţi dimineaţă când ajunse, insistă ca Mick s-o lase pe Main Street.

- Vreau să vorbesc cu Bree despre florile pentru nuntă. Pe urmă am să trec pe la bancă să discut cu Lawrence.

Mick se încruntă.

- De ce e nevoie să te vezi cu el?
- Dacă vreau să deschid galeria de artă

despre care ţi-am spus, trebuie să obţin un împrumut.

- Prostii, îi tăie el vorba. Ţi-am mai zis că-ţi dau eu banii de care ai nevoie.

Ea îl privi încruntată.

- Caz în care nu va mai fi afacerea mea, aşa-i? Nu, Mick. Am mai discutat despre asta. Vreau să mă descurc singură. Am un plan de afaceri solid.

Spre iritarea ei, Mick o privi cu un aer îndoielnic.

- Poate că mai înainte ar trebui să mi-l expui şi mie. Eu ştiu cum să-l iau pe Lawrence, am lucrat mult cu el. Ştiu ce fel de întrebări ar putea să-ţi pună.

- Nici să nu te gândeşti! protestă ea cu vehemenţă.

Apoi, văzând că Mick părea teribil de jignit, se grăbi să adauge:

- Nu că n-aş vrea să vezi şi tu planul de afaceri, Mick. Sunt convinsă că priceperea ta în afaceri mi-ar fi de mare folos, dar pur şi simplu simt că e ceva ce trebuie să fac eu singură.

- De ce?

- Ca să dovedesc tuturor că acum sunt pe picioarele mele.

- Atunci, înainte să dai fuga la bancă, trebuie să vii cu mine, zise el supărat de-a binelea.

Şi în loc să parcheze pe Main Street, aşa cum îi ceruse Megan, coti spre Shore Road. Ajuns în capătul străzii, parcă maşina în faţa unei vitrine goale. Vitrinele magazinului

dădeau atât spre Shore Road, cât şi spre Seagull Lane, iar uşa se deschidea spre amândouă străzile. Era o locaţie nemaipomenită, fără nici un dubiu, şi mult mai spaţioasă decât visase ea vreodată.

-Aveam de gând să-ţi ofer spaţiul ăsta drept dar de nuntă, zise Mick. Aşa că nu te pot lăsa să mergi la bancă şi să te împrumuţi ca să închiriezi altceva.

Megan se întoarse către el cu gura căscată.

- Ai închiriat tu locul ăsta?

-L-am cumpărat, o corectă el. De fapt, ca să fiu sincer, era deja al meu. Eu şi Jeff încă deţinem toate proprietăţile din zona de afaceri a oraşului. El se ocupă de închirieri. Eu am închiriat locul pentru tine pe cât timp vrei tu să-l păstrezi.

- Mick, eu nu-mi permit să plătesc chirie pe un spaţiu de asemenea dimensiuni, protestă ea. Costă o avere.

- E al tău, pentru un dolar pe an, zise el, încleştân- du-şi cu încăpăţânare maxilarul. Contractul de închiriere e deja redactat şi semnat.

Ochii lui Megan se umplură de lacrimi faţă de acest gest generos, totuşi clătină din cap.

-Mick, ştii bine că nu pot să accept, l-am spus lui Connor că nu mă mărit cu tine pentru bani şi că intenţionez să fiu pe picioarele mele. Dacă accept o proprietate fără să plătesc chirie e ca şi cum aş lua bani de la tine.

- Nu-l amesteca aici pe Connor. Vreau să fac asta pentru tine, insistă el. Ştiu cât preţ pui pe independenţa ta, dar un soţ trebuie să poată

face un gest frumos pentru soţia lui. Galeria asta înseamnă mult pentru tine, iar eu vreau să fiu o părticică din realizarea ta. Bree mi-a dat voie să finisez clădirea florăriei, Jess mi-a îngăduit să fac una-alta pentru ea la han. Ba chiar a acceptat cuptorul acela sofisticat pe care l-a cerut maestrul ei bucătar. Gândeşte şi tu în aceiaşi termeni, e contribuţia mea ca să-ţi pui afacerea pe picioare.

Megan încuviinţă din cap fără prea mare tragere de inimă. Orice continuare a discuţiei nu doar ar fi arătat lipsă de recunoştinţă, dar ar fi fost şi inutilă.

- E un dar extraordinar, Mick. Iţi mulţumesc.

Apoi, lăsând deoparte orice reticenţe, îi privi nerăbdătoare.

- Putem să mergem înăuntru? Ce a fost aici înainte? Nu-mi amintesc să fi fost aici vreodată.

El clătină din cap.

- Mă îndoiesc că ai fost. Aici se vindeau ochelari de soare, colaci de plajă, plăci de surfing, costume de baie şi ceva echipament sportiv. Probabil că afacerea ar fi prosperat în Ocean City, dar cu Ethel care vinde o bună parte din acest gen de articole, n-avea nici o şansă. Jeff a încercat să-i prevină pe proprietari, doi flăcăi cu idei măreţe şi bani de la tăticul. N-a avut trecere la ei. Abia dacă şi-au putut permite cheltuielile de întreţinere. Afacerea a rezistat pe timpul verii, apoi cei doi au renunţat, imediat după Ziua Muncii[I].

I Sărbătoare legală, ţinută în prima zi de luni a lunii

- Pierderea lor, câştigul meu, comentă Megan, aşteptând ca Mick să-i deschidă uşa.

De cum păşi înăuntru, Megan înţelese că nu se mai putea răzgândi şi nu putea refuza. Spaţiul era ideal. Inundat de lumină naturală. Pereţii fuseseră deja zugrăviţi în aceeaşi nuanţă neutră ca şi galeria de la New York.

- Te-ai ocupat şi de zugrăveală? întrebă ea, adulmecând mirosul de vopsea proaspătă.

Mick încuviinţă din cap.

- L-am sunat pe Phillip şi l-am întrebat ce culoare îmi recomandă. Dar n-am mers mai departe de atât, o asigură el. N-am făcut încă nimic cu luminile, fiindcă m-am gândit că tu vei vrea să ai un cuvânt de spus.

Megan îl sărută pe obraz.

- Eşti extraordinar.

El o privi neliniştit.

- Nu eşti furioasă pe mine că am avut o iniţiativă fără să-ţi cer acordul înainte?

- Cum aş putea să fiu? exclamă ea. E un spaţiu incredibil, nici nu se putea ceva mai potrivit.

Cu toate acestea, se întreba de nu cumva crease un precedent periculos. Mick fusese întotdeauna genul de bărbat care, în zelul lui de a-şi face familia fericită, avea tendinţa să dicteze în toate cele. Cum spune proverbul, dacă-i dădeai un deget, îţi lua, nu toată mâna, ci te lua cu totul. Megan avea nevoie să-şi adune toate puterile ca să-i ţină piept.

După ce se despărţi de Mick, Megan porni

---

septembrie (n.tr.)

spre bancă. Păşi înăuntru, conştientă că mai multe persoane care lucrau aici de ani buni îi aruncau priviri furişe, fără ca vreunul să îndrăznească s-o privească în ochi. Megan se îndreptă spre secretara de o viaţă a lui Lawrence Riley, o femeie cu care avusese cândva o oarecare relaţie de prietenie.

- Bună, Mariah, o salută ea calm. Aş putea vorbi cu Lawrence?

Mariah ezită doar atât cât să dea de înţeles că ea, la fel ca mulţi alţii, nu uitase că Megan îl părăsise pe cel mai important cetăţean al oraşului, abandonându-şi şi cei cinci copii. Era limpede că dezaprobarea ei persista chiar şi după atâţia ani.

-Ai cerut audienţă? întrebă cu răceală Mariah. Azi are o agendă foarte încărcată.

- Nu mă îndoiesc, dar i-aş fi recunoscătoare dacă mi-ar acorda câteva minute.

Cu o lipsă de tragere de inimă pe care nu se ostenea să şi-o ascundă, Mariah ridică receptorul.

- Pot să-i spun despre ce e vorba? întrebă ea înainte de a forma numărul.

-Sper să pornesc o afacere aici în oraş. Aş dori să discut despre un mic împrumut.

Mariah rămase o clipă cu gura căscată, după care se întoarse cu spatele şi murmură ceva în receptor. Se răsuci apoi spre Megan şi îi spuse:

- Poţi intra.

Se vedea limpede că nu-i convine.

- Mulţumesc, Mariah, spuse Megan, silindu-

se să schiţeze un surâs. Mă bucur mult că te-am văzut. Arăţi foarte bine.

Se îndepărtă în grabă, astfel ca femeia cealaltă să nu fie pusă în situaţia de a-i da un răspuns de circumstanţă.

Când Megan ajunse în biroul lui Lawrence, îl găsi stând în picioare.

-Megan, o întâmpină el mult mai jovial decât Mariah. Am auzit că s-ar putea să te întorci în oraşul nostru. Abby numai despre asta vorbeşte în ultima vreme. Sigur, eu şi soţia mea încă nu ne dăm seama cum ne vom simţi împărţindu-le pe Carrie şi pe Caitlyn cu bunica Megan. Le iubim pe fetiţele astea de parcă ar fi nepoatele noastre.

Megan zâmbi.

- Sunt minunate, nu-i aşa? Cred că au energie şi afecţiune din belşug ca să ne ajungă la toţi.

-Adevărat, încuviinţă el. înţeleg că puneţi de o nuntă. Trace zicea ceva de ajunul Anului Nou.

- Dacă totul merge bine, da, răspunse ea.

El făcu un semn spre scaun.

- Ia loc. Spune-mi cu ce pot să te ajut.

- Speram să-mi acorzi un mic împrumut, ca să pornesc o afacere.

Scoase din servieta-diplomat planul de afaceri şi i-l întinse.

- Aici ai toate detaliile şi cifrele, precum şi un rezumat al experienţei mele la New York. Ai să constaţi că sunt mai mult decât calificată să administrez o galerie de artă, că am numeroase relaţii în lumea artei din New York.

Pot face ca galeria să fie un succes, Lawrence.

- În ce măsură se implică Mick? întrebă el pe neaşteptate.

- Financiar, deloc, răspunse ea ferm.

Lawrence părea surprins. Dar înainte ca el să apuce să dea glas îndoielilor, Megan ridică mâna.

- Cu toate acestea, adăugă ea, a avut generozitatea să-mi dăruiască o proprietate pe Shore Road, închiriată pe termen lung cu un dolar pe an. Am aflat abia azi-dimineaţă, astfel că suma alocată chiriei în planurile mele poate fi scoasă din socoteală sau destinată măririi numărului lucrărilor. Cum cheltuielile de întreţinere pot falimenta o afacere abia pusă pe picioare, acest nou element va conta enorm în ce priveşte rapiditatea cu care voi putea scoate profit.

- înţeleg, încuviinţă Lawrence, dând aprobator din cap. Ştii bine că nu iau asemenea decizii de unul singur, Megan, dar săptămâna viitoare am să prezint cazul tău comisiei de împrumuturi. După aceea voi lua legătura cu tine. Bineînţeles, dacă Mick s-ar implica şi el, ai primi cu siguranţă împrumutul...

Nu-şi duse fraza până la capăt.

- Numai că nu se va implica, repetă ea categoric. Afacerea asta trebuie să reuşească prin propriile ei merite, Lawrence. Nu vreau să induc pe nimeni în eroare, lăsând să se înţeleagă că Mick ar fi în secret asociatul meu.

Lawrence se ridică, dând limpede de înţeles că întrevederea se încheiase.

-Megan, trebuie să-ţi spun că sunt impresionat de flerul tău în afaceri. Voi studia în amănunt planul tău şi dacă remarc unele puncte asupra cărora trebuie intervenit, am să te caut înainte de şedinţa de săptămâna viitoare.

- Iţi mulţumesc că m-ai primit, Lawrence, mai ales că eşti foarte ocupat.

- N-ai de ce. În definitiv, suntem în familie. Fiica ta l-a făcut foarte fericit pe fiul meu.

Megan zâmbi.

- Şi invers. Abby n-ar fi putut găsi un bărbat mai bun, nici un tată vitreg mai potrivit pentru gemene.

- Atâta doar că mi-aş dori să se grăbească să mă facă bunic încă o dată, mormăi el, conducând-o în hol. Nu par prea dornici.

- înţeleg ce vrei să spui. Dar am învăţat să-mi ţin gura în astfel de chestiuni.

Ajungând la uşă, Megan îşi luă rămas-bun încă o dată, apoi îşi puse haina şi ieşi în stradă. Abia după ce parcursese un cvartal simţi că începe să se relaxeze. Nici nu-şi dădea seama unde ajunsese, când Bree ieşi din florăria ei şi o prinse de braţ.

- Cum, mamă, voiai să treci prin faţa florăriei fără să te opreşti? întrebă ea.

- Oh, scumpa mea, nici n-am observat pe unde merg, răspunse Megan, apoi făcu un pas în spate să-şi privească fiica.

-A început să se vadă! Când am venit data trecută, abia dacă aveai burtică.

Bree zâmbi cu gura la urechi şi îşi puse palma pe pântece cu un gest protector.

- Ştiu. Nu-i uimitor? exclamă ea bucuroasă. În sfârşit, îmi vine şi mie să cred. Jack e încă în şoc. Stă şi se uită la burta mea de parcă ar creşte văzând cu ochii.

-Aşa făcea şi tatăl tău când am rămas însărcinată prima oară cu Abby, mărturisi Megan. Le arăta burta mea tuturor necunoscuţilor care treceau pe stradă.

- Ai timp să intri un minut? o întrebă Bree. Să vorbim despre florile pentru nuntă.

- De fapt, chiar aveam asta în plan pentru azi. Pe urmă m-am dus cu gândul la altceva, răspunse Megan, intrând în florărie pe urmele lui Bree. Jenny, nepoata adolescentă a lui Jack, lucra la casa de marcat. Megan o salută şi o strânse în braţe, după care o urmă pe Bree în camera din spate. Amestecul de parfumuri florale de tot felul putea fi greu de suportat, dar Megan îl respira cu nesaţ.

- Ia zi, la ce te-ai dus cu gândul? întrebă Bree.

Megan îi povesti despre întrevederea cu Lawrence.

- Nu-mi dau seama dacă era chiar impresionat de planul meu sau a zis doar aşa, ca să mă îmbuneze şi de fapt comitetul o să-mi refuze cererea.

- N-o să te refuze, mamă. N-ar îndrăzni. Tata ar stârni un scandal monstru.

- Dar eu nu vreau un împrumut doar fiindcă în caz contrar tatăl tău ar putea isca un scandal.

- Mamă, dacă vrei să porneşti afacerea asta, ia împrumutul indiferent de condiţii, o sfătui

Bree. Sunt sigură că la început tata a fost motivul pentru care banca a fost de acord să ne acorde împrumuturi mie şi lui Jess, deşi el nu a contrasemnat nici unul din contracte. După micile necazuri de la han, amândouă împrumuturile s-au dovedit a fi o investiţie foarte bună. Membrii familiei O'Brien prezintă garanţie şi Lawrence ştie asta. Cât despre ce face tata fără ştirea noastră, a trebuit să mă prefac că nu observ că a convins autorităţile să sprijine proiectul meu pentru un teatru regional în această porţiune de teren din parc.

- Sper să ai dreptate, zise Megan, simţind cum încrederea de mai devreme începea să topească, în ciuda cuvintelor încurajatoare ale lui Bree.

- Hai să vorbim despre flori, propuse Bree. Asta o să te facă să nu te mai gândeşti la întâlnirea de la bancă. Ştii ce ţi-ai dori?

În următoarea oră analizară împreună portofoliul lui Bree, cu nunţile pe care le organizase, precum şi fotografii cu alte aranjamente florale. Megan era impresionată.

- Eu mă gândeam la ceva mai simplu, recunoscu ea. Nu că n-aş vrea să-ţi dau ocazia unei afaceri excelente, dar nunta asta trebuie să fie fără zarvă şi într-un cerc restrâns. Te superi dacă mă mai gândesc?

- Sigur că nu. De fapt, am câteva idei de buchete mici, care s-ar putea să-ţi placă. Poate chiar am să le aranjez, ca să-ţi faci o idee mai exactă decât în fotografie.

-Te-ar deranja să faci asta? întrebă încântată

Megan.

- Sigur că nu. Dacă n-o să fim prinşi până peste cap vineri cu toată lumea care colindă prin oraş să prindă reducerile de Crăciun, le fac atunci, promise Bree. Treci pe aici la un moment dat în cursul după-amiezii.

-N-ai nevoie de ajutor dimineaţa, dacă ai mulţi clienţi? întrebă Megan. N-ar trebui să stai prea mult în picioare.

-Am ajutor, o asigură Bree.

întâlni privirea lui Megan şi adăugă:

- Mamă, în caz că nu m-am făcut bine înţeleasă când tu şi tata aţi anunţat ce aveaţi de gând, să ştii că mă bucur sincer pentru voi. Şi mă bucur în mod deosebit că ai să fii aici când se va naşte bebeluşul.

Cu ochii înlăcrimaţi, Megan îşi strânse fiica la piept.

- Şi eu mă bucur, iubito. Şi eu mă bucur.

De fapt, era unul dintre motivele pentru care abia aştepta să se înapoieze acasă.

Mick intră la bancă de îndată ce o văzu pe Megan plecând. O salută pe Mariah, dar trecu pe lângă ea şi intră direct în biroul lui Lawrence. Bancherul îl privi amuzat.

- Chiar mă întrebam cât va dura până când ai să-ţi faci apariţia, zise el. Niciodată n-ai lăsat lucrurile din mână când a venit vorba de familie.

- Nu zău? i-o întoarse Mick, cu gândul la strădaniile lui Lawrence de a-l convinge pe Trace să preia banca, deşi sora lui, Laila, era cea căreia chiar îi plăcea munca la bancă.

- Corect, recunoscu Lawrence. Presupun că ai venit să-mi zici că garantezi tu împrumutul lui Megan, cu condiţia ca ea să nu afle nimic.

Mick încuviinţă din cap.

- Pregăteşte tu toate hârtiile. Eu am să le semnez. Dă-i ce ţi-a cerut.

Lawrence chicoti.

-Nici nu mă aşteptam la altceva de la tine, Mick. Te-ar mira să afli că aveam de gând să recomand aprobarea doar pe baza planului de afaceri al lui Megan?

Mick nici măcar nu încercă să-şi ascundă uimirea.

- Serios? E un plan solid?
- Adică tu nu l-ai văzut?
- N-a vrut să mi-l arate, răspunse el, mai frustrat ca oricând. A zis că se descurcă singură.
- Bravo ei! aprobă din cap Lawrence. Eu zic că ar trebui s-o laşi să se descurce.

Ii aruncă lui Mick o privire cunoscătoare.

- Şi ca să-ţi fac o favoare, întrevederea asta rămâne doar între noi doi. E darul meu de nuntă pentru tine.

Mick dădu din cap, cu sentimentul că făcuse un gest prostesc.

-Apreciez asta, zise el. Presupun că nici tu nu vrei să-mi arăţi planul, aşa-i?

- Cred că ar trebui s-o rogi pe Megan să te lase să arunci o privire, răspunse Lawrence. Dar dat fiind că suntem prieteni vechi şi fiindcă ştiu că arzi de curiozitate, am să ţi-l arăt.

Ii întinse planul peste birou.

- Eu am ceva de rezolvat. Hârtiile astea

rămân aici, în birou, s-a înţeles?

- Sigur, acceptă Mick, scoţându-şi ochelarii de citit, agasanţi, dar necesari, pe care-i ţinea vârâţi în buzunar.

Deja absorbit de ce citea, nici nu observă când Lawrence ieşi din birou. Abia trecuse de prezentarea generală a potenţialului galeriei şi aruncase un ochi la estimările financiare, când uşa biroului lui Lawrence se deschise şi Trace păşi înăuntru.

-Am auzit că eşti aici, îi spuse ginerele lui.

Aruncă o ocheadă spre planurile din mâna lui Mick şi adăugă:

- Presupun că-i vorba de planul de afaceri al lui Megan şi de cererea ei de împrumut.

Mick încuviinţă din cap cu un aer vinovat.

- Să nu îndrăzneşti să-i sufli o vorbă, îi ceru el lui Trace.

-Asta înseamnă că acţionezi în ascuns şi că încerci să te amesteci, zise Trace cu un aer atotştiutor.

- Am grijă de ea, atâta tot.

- Oare ea tot aşa ar vedea lucrurile?

Mick oftă.

- Probabil că nu, de asta trebuie să şi rămână între noi.

- Deci cât din împrumut îi garantezi fără să ştie? vru să afle Trace.

-Nu-i garantez nimic. Tatăl tău crede că Megan nu are nevoie de sprijinul meu.

Auzindu-i tonul agasat, Trace zâmbi şi mai larg.

- Şi cred că asta te-a scos din sărite.

- De ce? minţi Mick. Mă bucur că se

descurcă singură.

- Chiar aşa?
- Sigur că da.
- Atunci ai întrecut aşteptările noastre, ale tuturor. Mick, trebuie să recunoşti că te-ai amestecat în toate afacerile familiei. Asta îţi dă sentimentul că toţi au nevoie de tine. Cum va fi acum, când ai văzut că Megan n-are nevoie de tine?

Deşi era limpede că Trace glumea, întrebarea lui îl luă pe Mick prin surprindere. Poate mizase pe faptul că Megan va avea nevoie de ajutorul lui financiar ca să-şi pună proiectul în aplicare. Cumva crezuse că astfel vor fi şi mai legaţi unul de altul.

Se ridică brusc în picioare.

-Trebuie să plec.

Trace se simţi vinovat.

- Stai puţin, Mick. Ştim amândoi că Megan se întoarce la tine fiindcă te iubeşte. N-am vrut nici o clipă să sugerez altceva.
- Ştiu, i-o reteză Mick. Nu-ţi face probleme. Pur şi simplu trebuie să ajung într-un loc.

Habar n-avea care era locul acela, însă avea nevoie să meargă undeva unde era linişte, ca să se gândească. Când se căsătorise întâia oară cu Megan, el fusese cel care deţinea frâiele financiare ale căsniciei şi cu toate acestea, ea îl părăsise. II iubise şi atunci, numai că plecase de lângă el.

Acum avea ideea asta fixă cu independenţa şi voia să facă totul după capul ei. Atunci cu el cum rămânea? Pentru prima oară de când se

împăcaseră, Mick era sincer îngrijorat de viitor şi de relaţia lor, care acum se baza pe ceva ce el nu mai înţelegea. Nu-i plăcea incertitudinea. Nu-i plăcea chiar deloc!

Se răzgândi: nu mai voia să fie singur. Trebuia să se vadă cu Megan şi să clarifice câteva lucruri. Megan spusese că se va opri la florăria lui Bree de pe Main Street, dar când Mick ajunse acolo, ea deja plecase.

- Tată, s-a întâmplat ceva? întrebă îngrijorată Bree, încercând să-şi dea seama de cauza acelui comportament bizar.

- Trebuie să mă văd cu mama ta, atâta tot.

- De ce? S-a întâmplat ceva?

Mick se gândi la păţania cu Connor, care nu mai avea mult până să iasă la iveală, dat fiind felul în care Megan încerca să afle singură adevărul. Nimic nu era aşa cum trebuia să fie. Cu numai câteva săptămâni în urmă, când ea acceptase să fie din nou soţia lui, Mick se simţise în al nouălea cer. Acum însă avea sentimentul că lucrurile îi scapă printre degete.

Se aşeză şi întoarse o privire amărâtă către Bree.

-Tu şi mama ta aţi luat azi vreo hotărâre legată de flori?

Bree se încruntă văzându-l cum încearcă să schimbe subiectul, dar clătină din cap.

- Nu. Mi-a spus că vrea să se mai gândească.

Mick simţi cum i se strânge inima. Exact de asta se temea. Megan deja începea să bată în retragere.

- O să anuleze nunta, zise el în cele din urmă.

Bree îl privi consternată.

- De ce naiba spui asta? Mie nu mi-a suflat nici un cuvânt în acest sens. E încântată că se va recăsători cu tine.

Lui Mick îi venea greu să creadă.

- O să vedem.

- E ceva ce eu nu ştiu? întrebă Bree nedumerită. Iţi jur că atunci când a venit la mine totul părea perfect în regulă. Era puţin neliniştită în legătură cu cererea de împrumut, dar eu, una, n-am remarcat să fie şi altceva.

- Crede-mă că ştiu despre ce vorbesc, zise cu amărăciune Mick.

Bree îi aruncă o privire din care se ghicea că începea să-şi piardă răbdarea.

- Dacă într-adevăr crezi ce spui, atunci de ce mai eşti aici, cu mine? Caut-o pe mama şi rezolvă ce socoteşti tu că trebuie rezolvat.

-Ţi-a spus unde se duce?

- Cred că s-a întors acasă.

- Fă-mi şi mie un buchet din alea frumoase, cum ştii tu, o rugă el. Nu trandafiri. Mai degrabă lalele. Roz, dacă ai.

Bree se uită la el de parcă ar fi luat-o razna.

- Stai să văd ce am. Nu primesc prea multe comenzi de lalele roz cu două zile înainte de Ziua Recunoştinţei.

-Aşa o să înţeleagă şi mama ta că e un buchet deosebit, zise el. Dar crini ai? Adoră crinii.

- S-ar putea să mai am câteva fire de la buchetul de nuntă de zilele trecute. Mă uit să

văd dacă nu s-au ofilit.

Mick încuviinţă din cap.

- Bine. Acum dă-i zor. N-am timp de pierdut.

Considera că până acum se descurcase frumos făcân- du-i curte lui Megan, suficient de frumos cât s-o convingă să accepte în sfârşit cererea în căsătorie. Cu toate acestea, date fiind obstacolele care se tot iveau în calea lor, ceva îi spunea că trebuia s-o curteze în continuare dacă voia s-o conducă la altar.

capitolul 5

Deşi după-amiaza era răcoroasă şi vântul se înteţise puţin, Megan simţi nevoia să iasă la o plimbare pe plajă de îndată ce se înapoie acasă după întrevederea cu Lawrence şi vizita la Bree.

îşi puse puloverul tricotat adus cândva de Mick din Irlanda, îmbrăcă peste el o canadiană călduroasă, îşi înnodă un fular la gât şi se îndreptă spre plajă.

întotdeauna îi fusese mai uşor să gândească limpede cu părul fluturând în vânt, în timp ce respira aerul sărat şi asculta vuietul valurilor ce se spărgeau la ţărm. Ar fi trebuit să fie o zi bună. Primise spaţiul ideal pentru galerie, întâlnirea cu Lawrence decursese destul de bine, petrecuse timp cu Bree făcând planuri pentru nuntă şi pentru botez. Cu toate acestea, nu se simţea chiar în largul ei, de parcă ar fi avut sentimentul că se va întâmpla ceva neplăcut.

Se plimbă pe ţărm vreo oră, până când fluxul o avertiză că era timpul să se înapoieze, şi deodată îl zări pe Mick venind spre ea.

Nu era îmbrăcat suficient de călduros, dar arăta atât de frumos încât Megan simţi cum i se taie răsuflarea. Părul lui răvăşit de vânt, ridurile din colţul ochilor atunci când zâmbea, felul în care arăta în jeanşi, toate acestea o

făceau să-i tremure genunchii chiar şi după atâţia ani. Faptul că ducea un braţ de lalele roz, total nepotrivite cu înfăţişarea lui, o făcu să zâmbească.

-Ai ajuns la jumătatea drumului spre Annapolis? o întrebă el îmbufnat, când în sfârşit ridică privirea, dând cu ochii de ea.

-Nu chiar, răspunse Megan, apoi făcu un semn din cap spre flori. În ce grădină ai dat iama? Aşa ceva nu găseşti nicăieri în perioada asta a anului.

- M-am gândit că ţi-ar plăcea ceva care să-ţi reamintească de primăvară, răspunse el, întinzându-i cu stângăcie florile. Bree a pus printre ele şi câţiva crini.

Megan îşi îngropă obrazul în flori, apoi îi zâmbi.

- Le simt parfumul. Mulţumesc. Cu ce ocazie?

Mick se uită la ea cu nelinişte, dar şi cu speranţă.

- În ultima vreme am petrecut amândoi mult timp făcându-ne griji pentru alţii şi pentru altele. Pur şi simplu am vrut să readuc un strop de romantism în relaţia noastră înainte să apucăm pe altă cale.

În ochii lui se citea sinceritatea.

-Megan, orice s-ar întâmpla, vreau să nu uiţi niciodată că te iubesc.

Mişcată de gest şi de emoţia sinceră din cuvintele lui, Megan îi puse palma pe obraz.

- De parcă aş putea uita asta vreodată, Mick. Şi eu te iubesc. Te-am iubit întotdeauna, chiar şi când eram furioasă pe tine.

-Atunci promite-mi că n-ai să laşi să ne abată nimic din cale, o rugă el. Indiferent ce se întâmplă, o să rezolvăm împreună, o să vorbim amândoi.

Tonul lui o duse imediat cu gândul că Mick avea ceva anume în minte. Nu era genul care să încurajeze comunicarea dintr-o simplă

toană. II studie printre pleoapele îngustate.

- Ce te frământă, Mick? Ce anume crezi tu că ne-ar putea abate din cale?

-Nimic deosebit, insistă el.

Megan continuă să-l privească în ochi şi îşi dădu seama imediat că minte. Cu toate defectele lui, nu se pricepuse niciodată să ascundă adevărul, cu atât mai puţin să spună o minciună.

- Hai, Mick, spune-mi despre ce e vorba.

El îi luă braţul liber şi-l petrecu pe sub al lui, lipind-o de el.

- Pur şi simplu mă tem că neînţelegerea cu Connor va interveni între noi sau că tu vei fi atât de prinsă de noua ta ocupaţie, că nu vei mai avea timp pentru noi.

-Nu cumva astfel s-ar inversa lucrurile? replică ea nonşalant. Aşa vei vedea şi tu ce înseamnă asta.

II privi cu gravitate.

- Dar eu nu mă mărit cu tine ca să am ocazia să-ţi plătesc datoriile trecutului. Fără îndoială, ştii că n-aş putea fi aşa meschină.

Auzind comentariul, Mick se încruntă.

- Poate nu asta ai de gând, dar lucrurile se schimbă, Megan. Ceea ce ar fi cu siguranţă o ironie a sorţii.

- Chiar crezi că dintre toţi oamenii, tocmai eu am să las să se întâmple asta, Mick? După toate reproşurile mele că ţi-ai pus familia pe planul doi, cum ai putea să-ţi închipui, fie şi pentru o clipă, că aş ajunge să fac exact acelaşi

lucru?

-Eşti foarte decisă să faci din afacerea ta un succes. Nimeni nu-ţi înţelege această dorinţă mai bine ca mine.

Megan îşi dădu seama că el era sincer îngrijorat de aşa o perspectivă.

- Mick, dacă ţi se va părea măcar pentru o clipă că prioritătţile mele nu sunt cele care trebuie, chiar te rog să-mi atragi atenţia. Vreau ca afacerea să fie o reuşită. Sper să o fac cu drag şi să-mi aducă satisfacţii profesionale, ba chiar şi financiare, dar odată ce ne căsătorim, oricând ar fi să fie asta, tu şi familia noastră veţi fi pe primul loc.

- La fel aş fi zis şi eu cu ani în urmă, îi reaminti el, nu cu mult mai liniştit. Eram convins că muncesc din greu pentru familie, nu că iau din timpul lor cu mine.

- De data asta va fi altfel, îi făgădui ea. Ai cuvântul meu. Va fi o galerie mică aici, în Chesapeake Shores, nu o firmă de arhitectură de talie naţională şi solicitată în toată ţara.

II studie cu coada ochiului. El nu părea întru totul mulţumit de răspuns.

- Mick, ce mai ai tu pe suflet?

- Mă gândeam că sunt aproape de pensie şi îmi petrec timpul ca voluntar la unele proiecte, în timp ce tu pui pe picioare o afacere nouă. Ca să reuşeşti, e nevoie de timp, de dedicaţie. Ce se va întâmpla dacă la un moment dat am să-ţi spun pe nepusă masă „Hai să facem o excursie?” Am ajuns la o vârstă când ar trebui

să dăm curs dorinţelor noastre, să ne permitem câte un lux. Ori tu ai să fii tot timpul ocupată.

-Ai auzit vreodată cuvântul „delegare”? întrebă ea râzând. Bineînţeles că nu! De asta ai alergat tot timpul de colo-colo la toate şantierele din ţară, fără să te opreşti acasă măcar pentru o clipă ca să-ţi tragi sufletul.

- E nevoie să-ţi reamintesc că m-am schimbat? replică el indignat. Acum Jaime face toată alergătura asta.

- Slavă Domnului! exclamă ea. Vezi tu, eu am înţeles întotdeauna avantajele de a delega sarcini altcuiva. Am să găsesc un director adjunct la fel de priceput ca mine şi am să-i încredinţez sarcinile mele, la fel cum a făcut şi Phillip cu mine.

El o privi în ochi.

- îmi promiţi?

Megan sesiză în tonul lui o umbră de disperare pe care n-o înţelegea, dar încuviinţă din cap.

- Sigur că da, Mick. De data asta totul va fi bine. Dacă n-aş fi fost convinsă, n-aş fi acceptat niciodată cererea ta în căsătorie.

Un timp se plimbară în tăcere, tot braţ la braţ, în vreme ce soarele cobora la orizont. Se făcea din ce în ce mai răcoare şi Megan se cutremură de un fior.

Mick îi aruncă o privire şi se opri în loc.

- Ştiu perfect ce ţi-ar putea ţine de cald, zise el cu un licăr poznaş în priviri.

- Ciocolată fierbinte? întrebă ea plină de

speranţă. Suntem destul de departe de casă. Doar n-ai un termos în buzunar... Sau vreo sticluţă cu ceva mai tare?

-Am ceva cu mult mai eficient, zise Mick, trăgând-o spre el.

îi luă buchetul şi-l puse pe un bolovan, apoi îşi lipi buzele de ale ei.

Megan simţi cum o fierbinţeală îi cuprinde tot trupul, coborând până în vârful degetelor de la picioare. Genul de fierbinţeală care se preschimbă în dorinţă. Mai mult decât atât, era acea fierbinţeală care îi reamintea că Mick O'Brien îi va oferi întotdeauna tot ce avea nevoie, de la cele mai simple lucruri la cele mai încântătoare şi mai romantice sau chiar extravagante, aşa cum erau bietele lalele pe jumătate îngheţate.

Oricare ar fi fost temerile care l-ar fi făcut pe Mick să se îndoiască de ce le rezerva viitorul, Megan era străină de ele. Măcar în ziua aceea. în acel moment, mai mult ca oricând, se simţea în siguranţă în braţele acestui bărbat... şi ştia că aşa va fi întotdeauna.

Miercuri dimineaţă Mick o găsi pe Nell în bucătărie, murmurând încetişor, în timp ce scotea din cuptor plăcinta cu dovleac pregătită pentru cina de a doua zi. Pe urmă trebuia să pregătească plăcinta cu carne, apoi pe cea cu mere, asta dacă nu dădea curs stării ei de spirit din acel moment şi nu pleca din bucătărie.

- S-a întâmplat ceva, mamă?

-Asta să-mi spui tu, replică Nell, ridicând o

privire încruntată către fiul ei. Tocmai m-a sunat Connor ca să-mi ureze la mulţi ani de Ziua Recunoştinţei. Mi-a spus că nu vine acasă.

II privi cu un aer acuzator.

- Credeam că încerci să rezolvi asta, Mick. Chiar şi când ai fost certat cu fraţii tăi ani la rând, n-a existat nici măcar o singură sărbătoare în care să nu se adune toată familia. Şi nu vreau ca de data asta să se întâmple altfel.

Mick încremeni, şocat de realitatea faptului că cearta cu fiul lui ar putea distruge sărbătoarea în familie. Se uită la mama lui cu o privire încărcată de regret.

- Ca să-ţi spun drept, nu ştiu cum să fac, mărturisi el.
- Cum să nu? i-o întoarse ea, agasată. Pentru început, bine ar fi să-ţi ceri scuze.
- Nu sunt genul...

-Vrei să ai dreptate sau vrei să-l ai pe fiul tău aici de Ziua Recunoştinţei? îi tăie vorba mama lui.

Mick schiţă o grimasă.

- Megan se va simţi vinovată pentru asta, dacă nu-i spui tu ce s-a întâmplat, continuă Nell. Vrei s-o laşi pe ea să poarte povara vinovăţiei, când de fapt ar trebui s-o porţi tu?
- Care vinovăţie? întrebă Megan, intrând în bucătărie exact cât să prindă sfârşitul conversaţiei.

Mick schimbă o privire cu mama lui, dar nu-i veni în minte nimic care ar fi putut să atenueze vestea cea proastă.

- Connor nu vine mâine.

Cum era de aşteptat, Megan se schimbă la faţă.

- înţeleg.

Se întoarse şi ieşi din bucătărie, nu înainte ca Mick să-i vadă ochii înlăcrimaţi.

- înţelegi ce am vrut să spun? îl întrebă Nell. Crede că e vina ei.

-Mă duc după ea, spuse Mick, resemnându-se la gândul că va avea de dat nişte explicaţii incomode.

- Lasă-mă pe mine, îl opri Nell, întinzându-i mănuşile de bucătărie. Tu scoate cealaltă plăcintă din cuptor.

Cum nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut spune ca să readucă zâmbetul pe chipul lui Megan, Mick o lăsă pe Nell să se ducă în locul lui. Dar de cum scoase plăcinta din cuptor şi o puse pe grătar să se răcească, scoase telefonul mobil şi îşi sună fiul.

Connor răspunse pe un ton circumspect.

- Ce este, tată?

-Aş putea minţi şi ţi-aş putea spune că te-am sunat ca să-ţi urez la mulţi ani de Ziua Recunoştinţei, dar amândoi ştim că pentru moment nu sunt chiar mulţumit de tine.

-Asta e valabil pentru amândoi, răspunse Connor.

Mick se străduia să găsească cele mai potrivite cuvinte ca să dreagă situaţia fără să renunţe la neplăcerea pe care i-o provoca atitudinea lui Connor.

-Uite ce e, ştiu că ţi-am zis să nu mai pui piciorul în casa asta, dar eram furios şi m-am

lăsat dus de val.

Răsuflă adânc şi se sili să adauge:

- Mâine e sărbătoare. Ar trebui să fii aici, să te bucuri alături de restul familiei.

-Nu, tată, ai avut dreptate când mi-ai spus să nu mai calc în casă, răspunse Connor, spre surprinderea lui Mick. Nu cred că aş putea sta mâine alături de ceilalţi, prefăcându-mă încântat că te-ai împăcat cu mama. E mai bine să nu vin.

Mick se aşteptase ca fiul lui să profite de ocazia oferită, nu să i-o arunce în obraz. Se strădui să-şi ascundă supărarea şi mai făcu o încercare.

- Connor, eu încerc să-ţi spun că-mi pare rău că ţi-am greşit. Te rog, acceptă-mi scuzele şi vino acasă.

- E prea târziu, mi-am făcut alte planuri, răspunse Connor.

- Ce planuri?

- N-are importanţă, îi spuse Connor. Planuri care nu includ o vizită la Chesapeake Shores şi nici o masă în familie la care mi-ar sta mâncarea în gât.

Mick îşi pierdu răbdarea.

- Prin urmare, n-ai să vii şi ai să strici sărbătoarea tuturor? Nu te-am crescut să fii atât de egoist, fiule.

- Nu m-ai crescut deloc, replică Connor. M-a crescut buni.

Fusese un atac direct, pentru care Mick nu avea răspuns.

- Chiar şi aşa, cu siguranţă că nici ea nu te-

a crescut ca să te porţi aşa.

- E vreo diferenţă faţă de felul în care te-ai purtat tu cu unchiul Thomas şi cu unchiul Jeff?

-întrucât amândoi unchii tăi şi familiile lor au fost mereu bine-veniţi aici de sărbători, oricare ar fi fost sentimentele mele personale, aş zice că acţiunile mele vorbesc de la sine.

- Ei bine, eu nu vreau să fiu ipocrit.

- Ia vezi, băiete! Pe cine faci tu ipocrit? zise cu asprime Mick.

-Tată, am să închid telefonul înainte ca vreunul din noi să spună vreo vorbă pe care s-o regrete. Vă doresc tuturor la mulţi ani de Ziua Recunoştinţei. I-am sunat pe Abby, Bree, Jess şi Kevin.

- Şi ce ţi-au spus când i-ai anunţat că boicotezi sărbătoarea în familie?

-Cam ce mi-ai zis şi tu, recunoscu Connor, că sunt un nemernic egoist.

- Dacă nu-ţi pasă ce spun eu, poate ar trebui să-ţi pese ce spun ei.

- Nu vin, tată. îmi pare rău.

-Am remarcat că n-ai pomenit de vreun telefon dat mamei tale. Presupun că n-ai de gând să-i ceri scuze. Ai s-o laşi să se simtă vinovată pentru absenţa ta?

-Tată, tu eşti cel care mi-a cerut să nu mai calc pe acolo. Prin urmare, poţi să oferi toate explicaţiile necesare.

Connor închise telefonul înainte ca Mick să mai vină cu vreun contraargument. Nu că ar fi avut vreunul. Spre regretul lui, Connor

dovedea că era mai încăpăţânat decât toţi ceilalţi la un loc, ori asta nu era puţin lucru.

Seara târziu, după ce Nell se dusese la culcare, Megan se întoarse spre Mick.

- M-am tot gândit de azi-dimineaţă, începu ea pe un ton calm.

Mick ştia ce urmează şi încercă să n-o lase să continue.

- Meggie, te rog, nu.

-Ba nu, Mick, chiar trebuie să-ţi spun asta. Cred că trebuie să amânăm nunta. Ştiu că ţi-am mai pomenit de asta până acum, dar acum sunt hotărâtă. Cum să facem nunta când l-am adus pe Connor în asemenea hal încât refuză să sărbătorească Ziua Recunoştinţei împreună cu familia? Ar fi o greşeală.

Mick schiţă o grimasă. Indiferent ce-i spusese Nell lui Megan în dimineaţa aceea, lăsase în seama lui să mărturisească adevărul. Mick răsuflă adânc şi spuse:

-Aşa e, Connor e supărat că vrem să facem nunta, dar nu-i vorba numai de atât. E ceva ce n-are legătură cu noi.

Ea îl privi fără să înţeleagă.

- Nu-i vorba doar de noi?
- Ştii bine că a existat o discuţie între el şi mine, începu Mick, simţind cum începe să i se urce sângele în obraz.

Acum nu mai era loc de întors, trebuia să meargă până la capăt cu mărturisirea. Evitând s-o privească în ochi, adăugă:

- Ceea ce nu ştii e că i-am spus că nu mai

are ce căuta în casa asta.

Megan se holbă la el îngrozită.

- I-ai spus propriului fiu să nu vină acasă de Ziua Recunoştinţei?
- Nu. I-am spus să nu mai calce aici, punct.
- Oh, Mick. Cum ai putut să faci aşa ceva? Aici este casa lui.
- Ok, ştiu că e foarte grav. Am greşit, dar eram furios, răspunse Mick.
- Asta nu-i o scuză.

-Uite, azi l-am sunat şi mi-am cerut scuze, bine? Ba chiar l-am rugat să vină mâine, dar m-a refuzat scurt.

O pironi cu o privire sfidătoare.

- E ultima oară când mă umilesc în faţa lui.
- Cumva mă îndoiesc că te-ai umilit prea mult, zise cu subînţeles Megan. Nu-ţi stă în fire. Probabil doar i-ai cerut imperios să vină mâine, la fel cum i-ai cerut imperios să nu mai pună piciorul aici.
- Ideea e că m-am străduit. El nu vrea să facă acelaşi lucru. Pur şi simplu a vârât coarnele în pământ şi a refuzat orice argument.

Megan îl privi cu tristeţe.

- Nu cumva seamănă cu cineva pe care-l ştim bine?
- Cu mine, îmi pare rău că trebuie să recunosc.

Ii atinse obrazul cu palma.

- Meggie, ştii bine că am dreptate că nu vreau să amânăm nunta din acest motiv. întotdeauna vom găsi o scuză să nu ne vedem

de viaţa noastră, dar singurul lucru care contează cu adevărat este dacă în adâncul inimii ştim că ceea ce facem e bine.

Ea clătină din cap.

- Nu-i chiar atât de simplu, Mick. Când ne-am cunoscut, abia trecusem de pragul adolescenţei, dar acum sunt prea mulţi oameni de a căror părere trebuie să ţinem seama.

- Când Kevin a trecut prin toată suferinţa de după moartea Georgiei şi tu ai vrut să aşteptăm înainte să spunem tuturor că voiam să ne recăsătorim, am fost de acord, îi aminti Mick. Acum e altceva. Connor a ales să fie nesuferit.

- Nu, e încă supărat pe mine că am plecat şi pe tine că m-ai primit înapoi, ca să nu mai vorbesc de cât de jignit s-o fi simţit când i-ai interzis să mai vină acasă.

- Asta-i problema lui, se încăpăţâna Mick. Dacă refuză să vină acasă să petreacă sărbătoarea cu familia lui, atunci cum vom reuşi să-l convingem?

-Trebuie să-i lăsăm mai mult timp, insistă Megan. Oricât ar dura.

Mick o săgetă cu o privire bine cunoscută, care nu admitea nici un fel de compromis.

-Ne căsătorim de Revelion, Meggie, şi cu asta, basta. Până atunci am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-l înduplec pe Connor, ceea ce poţi să încerci şi tu, dar nu amânăm nunta.

Ea se încruntă auzindu-i tonul categoric. Era o latură a lui Mick care nu se schimbase şi pe care nu era sigură că o va putea tolera, chiar şi

după progresul considerabil din relaţia lor. Cu nici douăzeci şi patru de ore înainte fusese atât de sigură de tot, atât de sigură de faptul că relaţia lor era solidă. Iar acum...

Ii susţinu privirea.

-Nici măcar dacă îţi spun că pentru mine e important ca toţi copiii noştri să fie fericiţi pentru căsătoria asta şi că, dacă o încheiem fără binecuvântarea lor, ar însemna că pactul nostru nu mai e valabil?

Mick şovăi, apoi clătină din cap.

-Nici măcar atunci.

Ea oftă.

-Atunci, Mick, avem de rezolvat probleme mult mai grave decât cearta ta cu Connor.

Deşi Nell, Abby, Bree şi Jess veniseră toate încă de miercuri seara ca să ajute la pregătirile pentru masa festivă de Ziua Recunoştinţei, Mick nu se putea bucura că femeile din familie se adunaseră din nou sub acelaşi acoperiş. Cuvintele lui Megan continuau să-i răsune în urechi. Ştia că împinsese lucrurile prea departe, dar cum mai putea da înapoi?

Auzi râsete în bucătărie, însă vocea lui Megan nu era printre ele. I-ar fi recunoscut râsul din prima clipă. Acel râs vesel îi dăduse întotdeauna un sentiment de linişte şi de mulţumire.

Mick îşi înşfăcă haina şi ieşi pe terasă, deşi aerul serii se apropia de temperatura de îngheţ.

De abia se instalase într-un şezlong când uşa

se deschise şi o rază de lumină inundă terasa. O văzu pe Megan şovăind în prag.

- Mick, e prea frig să stai afară. Hai, vino înăuntru.

- Mi-e foarte bine aici, răspunse el morocănos.

- Nell are nevoie de tine. Vrea să pregăteşti curcanul. Este prea greu să-l săltăm noi în ligheanul cu apă sărată şi pe urmă să-l cărăm în frigiderul de rezervă din pivniţă, ca să se macereze peste noapte. Asta a fost întotdeauna treaba ta.

Deşi era scuza perfectă pentru a se alătura restului familiei, Mick nu ţinea neapărat să asculte o predică din partea fiicelor lui, care nu ezitau să spună ce gândeau şi nici n-ar fi suportat alt licăr de tristeţe în ochii lui Megan.

-Vin în câteva minute, zise el.

Se pare că răspunsul lui n-o mulţumi pe Megan, care îşi luă haina din cuier şi veni lângă el.

- Aşa va fi şi mâine? întrebă ea.

- Ce vrei să spui?

- Adică ai să te ţii deoparte fiindcă noi doi nu ne înţelegem cu privire la Connor şi la nuntă? II întrebă ea fără ocolişuri. Fiindcă, dacă aşa stau lucrurile, să ştii că plec. Nu vreau să mă simt vinovată că toţi au avut o sărbătoare oribilă.

Tonul ei grav îi provocă lui Mick un sentiment de nelinişte.

-Nu, se grăbi el să răspundă. Trebuie să fii

cu noi de Ziua Recunoştinţei. Dacă pleci acum, niciodată nu vom mai reuşi să punem la punct lucrurile între noi.

- Păi nici n-am avea cum, cu tine afară, supărat nevoie mare.

-Nu eram supărat. Fumam un trabuc. îmi place să fumez un trabuc de calitate seara, susţinu el.

- Eu ştiam că-ţi place să stai în bucătărie când se adună acolo toată lumea. Asta a fost întotdeauna una dintre sărbătorile tale preferate. Şi acum, hai înăuntru. Poate că noi doi am putea cădea de acord să nu fim de acord până vineri. Pe urmă vom găsi câteva momente să ne aşezăm şi să stăm de vorbă serios.

- Mi se pare rezonabil, zise el, prinzând curaj.

Poate că până vineri Megan avea să înţeleagă că nu era cazul să dea curs eforturilor lui Connor de a-i ţine departe unul de celălalt.

- Până atunci, însă, am o singură rugăminte la tine, zise ea. Să nu vorbim despre nuntă de faţă cu ceilalţi.

El o privi ţintă, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Meggie, ştii bine că va veni vorba despre asta. Bree va vrea să discutăm despre flori. Am auzit că gemenele şi-au făcut planuri mari pentru rolul lor la ceremonie. Abia aşteaptă să le dai acordul tău. Ce ai să le răspunzi?

- O să le spunem pur şi simplu că nu am

pus la punct toate detaliile. E un răspuns destul de neutru.

Mick miji ochii spre ea.

- N-ai să le spui că am anulat?

-Nu.

-Nici că am amânat?

- Nu înainte de a sta amândoi de vorbă vineri, ca să lămurim câteva lucruri.

El încuviinţă din cap.

- De acord.

- Accept asta doar fiindcă nu vreau să se aleagă praful de această sărbătoare şi fiindcă nu vreau tensiuni între noi. Ai înţeles? Temerile mele nu s-au risipit. N-am să-mi câştig fericirea cu preţul pierderii fiului nostru.

- Acum chiar exagerezi, mormăi el, fără să-şi poată ascunde iritarea. Nu l-am pierdut pe Connor. E pur şi simplu încăpăţânat.

- Dacă nu suntem cu băgare de seamă, chiar se poate întâmpla, insistă Megan.

Şi înainte ca el să apuce să răspundă, ridică mâinile într-un gest resemnat.

- Dar din acest moment şi până vineri subiectul e închis.

Lui Mick i se strânse inima văzând-o cât era de hotărâtă.

- De acord, se învoi el, fiindcă oricum nu avea de ales.

Nici el nu-şi dorea, ta fel ca Megan, să se ajungă la un scandal în familie.

capitolul 6

Ziua Recunoştinţei aduse un aer rece de toamnă, un cer de un albastru strălucitor şi câteva şuviţe de nori risipite în înalturi. Megan ştia că avea nenumărate motive să fie fericită, dar nu-i veneau în minte decât cele două regrete care o copleşeau. Fiul ei nu va fi acolo să se bucure de sărbătoare alături de familie, iar Mick era la fel de imposibil ca întotdeauna.

Discuţia avută cu Nell zilele trecute o mai consolase, dar nu reuşise s-o convingă să renunţe la decizia de a amâna nunta. Conversaţia cu Mick din noaptea precedentă doar îi întărise această hotărâre. Nu trebuia decât să-l convingă pe Mick că vorbise foarte serios şi să-l determine să nu mai reacţioneze ca un buldozer la obiecţiile ei, ci să sisteze pe moment planurile de nuntă.

Intre timp, totuşi, în spiritul sărbătorii, putea măcar să facă un pas spre fiul ei. Poate că intervenţia nu avea să fie bine-venită, dar Megan simţea că trebuie să mai încerce o dată să ajungă la sufletul lui. Indiferent de câte încercări ar fi fost nevoie, până la urmă tot avea să reuşească. Nu se putea altfel.

Işi luă telefonul, ieşi pe terasă şi apăsă tasta de apelare rapidă pentru numărul lui Connor. Telefonul sună de cel puţin douăsprezece ori, fără ca el să răspundă şi fără să se activeze

robotul. Megan se pregătea să renunţe când deodată îi auzi glasul.

- Bună, mamă, zise el pe un ton iritat şi distant.

- Am vrut să-ţi urez la mulţi ani de Ziua Recunoştinţei, spuse ea veselă, decisă să se străduiască să menţină

conversaţia într-o notă pozitivă. Şi să-ţi spun că-mi pare nespus de rău că n-ai să fii cu noi.

El tăcu pentru un timp care-i păru lui Megan o eternitate, apoi răspunse posomorât:

- La mulţi ani!

Megan nu luă în seamă tonul lui, ci continuă la fel de veselă, sperând să-l aducă la gânduri mai bune.

- Ştii, din ziua în care te-ai născut, tu, fratele tău şi surorile tale aţi fost în capul listei mele de persoane cărora le trimit cele mai bune gânduri.

- Şi cu toate astea, ai plecat şi ne-ai lăsat de izbelişte, răspunse el cu amărăciune. Credeam că oamenii trebuie să rămână lângă cei cărora le trimit cele mai bune gânduri, nu să se lepede de ei ca de nişte gunoaie.

- Oh, Connor, de câte ori să-ţi spun că n-a fost aşa? protestă ea, neputând să-şi ascundă disperarea, dar în acelaşi timp ştiind că va repeta aceleaşi vorbe iar şi iar, până când el va ajunge să le creadă. Ştiu bine că, dacă mă auzi spunând ce rău îmi pare, asta nu înseamnă nimic pentru tine, dar e adevărat. Sunt atât de multe lucruri pe care le-aş fi făcut altfel, dacă aş fi avut ocazia.

- Şi în cele din urmă, tot ai fi plecat, aşa-i? replică el pe un ton acuzator.

Ea şovăi, dar ştia că o minciună nu i-ar fi servit la nimic nici măcar acum.

- Da, tot aş fi plecat.

-Atunci, asta spune tot, zise el pe un ton resemnat.

- Ba nu, îl corectă Megan. Asta spune doar

ce mult se dezintegrase căsnicia mea cu tatăl tău la vremea aceea. Nu spune nimic despre cât vă iubeam pe voi.

- Oricum nu mai contează acum, încercă el să pună capăt discuţiei.

- Cum să nu conteze! Connor, te rog din suflet, mai gândeşte-te şi vino azi acasă, se grăbi ea să adauge, simţind că el era pe cale să închidă telefonul. Nu e prea târziu să fim toţi iarăşi împreună. E vorba doar de o zi. Nu poţi să faci atâta lucru? Nu e nevoie să vorbim nici de relaţia noastră, nici de nuntă. Familiile trebuie să fie împreună de Ziua Recunoştinţei. De celelalte ne putem ocupa cu altă ocazie.

Pentru o fracţiune de secundă, îşi puse toate speranţele în tăcerea lui. Din păcate, tăcerea nu dură mai mult.

- Nu. Nu vreau să fiu într-un loc unde nu sunt bi- ne-venit, răspunse el.

Deşi vorbise ca un copil încăpăţânat, Megan sesiză durerea din vorbele lui. Aşa fusese Connor întotdeauna. Mereu îşi ascundea cele mai profunde sentimente, ca nimeni să nu-i descopere punctele vulnerabile. Ani la rând le mascase prin râsete şi glume. Acum declarase război.

- Connor, înainte să ne despărţim, vreau să înţelegi limpede un lucru, spuse ea, sperând că totuşi va reuşi să-l facă s-o asculte. Oricât de furios a fost tatăl tău, indiferent ce a spus, fii sigur că te iubeşte din toată inima. La fel şi eu. Şi atâta vreme cât vom fi aici, asta va fi casa ta şi vei fi bine-venit aici.

Megan îşi dădea seama că el îi cântărea

cuvintele, încercând probabil să decidă dacă se putea încrede în ele. Prin urmare, continuă să-i vorbească:

- În orice familie există neînţelegeri. Lumea mai zice una-alta la supărare. Nu mă îndoiesc că ştii asta, după câte certuri aţi avut tu şi Kevin. Dar în momente de cumpănă, familia O'Brien e unită. Unită prin iubire. Eu ştiu ce înseamnă să te afli în afara acestui cerc familial. Am fost şi eu în situaţia ta, fiindcă aşa am ales, la fel cum şi tu alegi acum să rămâi pe dinafară. Când va veni momentul şi vei fi pregătit, vei fi primit cu braţele deschise, aşa cum am fost şi eu. Te asigur de asta. Te rog un singur lucru, nu te ţine deoparte prea mult timp, fiindcă pe măsură ce trece timpul, îţi va fi tot mai greu să te întorci.

Megan aşteptă, dorindu-şi cu disperare ca vorbele ei să fi avut un ecou, rugându-se în gând ca el să reacţioneze.

Dar el nu făcu decât să-şi ia rămas-bun.

-Te iubesc, Connor, mai spuse Megan, sperând că fiul ei mai rămăsese pe fir cât s-o audă, sperând că o credea că-i vorbise din tot sufletul.

închise mobilul şi-l puse înapoi în buzunar, apoi îşi lăsă lacrimile să curgă în voie.

Când Megan reuşi să-şi recapete calmul, deja sosiseră câţiva membri mai harnici ai familiei. Nell luase din nou asupra ei treburile din bucătărie, împărţind sarcini cu eficienţa şi hotărârea unui sergent de instrucţie.

Masa din bucătărie gemea de greutatea

plăcintelor, a castroanelor cu sos de merişoare, a tăvilor cu cornuri gata de pus la cuptor, a caserolelor pline cu cartofi dulci cu garnitură de bezea sau fasole verde. Megan trase în piept cu nesaţ aromele cândva atât de familiare.

- Mi-a fost dor de toate astea, îi spuse ea lui Nell. Nicăieri nu găseşti arome ca în bucătăria ta în dimineaţa Zilei Recunoştinţei.
- Nu te deranjează că mă ocup eu de toate astea? întrebă Nell. Aici ar trebui să fie domeniul tău.
- întotdeauna va rămâne al tău, răspunse Megan. Chiar dacă ai să decizi să te muţi înapoi la tine acasă, pentru sărbătorile de familie îţi voi ceda cu dragă inimă toate drepturile asupra bucătăriei. Niciodată nu m-am priceput să pregătesc mese pentru o familie atât de mare ca a noastră, mai ales de sărbători. Abia dacă reuşeam să încropesc o cină când eram doar eu cu copiii.

Nell îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Nu-ţi denigra calităţile culinare doar ca să mă îmbunezi pe mine. Găteşti foarte bine.

- Poate câteva feluri de bază, admise Megan. Dar tu eşti cea care ştie cum să facă o masă pentru atâta lume, şi asta cu mare uşurinţă. Iar acum spune-mi cum pot să te ajut.

-Aseară gemenele au pus masa. N-am vrut să le supăr dându-le sfaturi, dar după ce au plecat, am aruncat o privire, zise Nell, clătinând din cap amuzată. Ar fi nevoie de unele schimbări pe ici, pe colo. Vrei să faci tu

asta?

-Sigur că da, răspunse Megan, fericită să aibă o îndeletnicire prin care să rămână singură cu gândurile ei.

încă era răvăşită şi îndurerată după discuţia cu Con- nor. Cu cât avea mai mult timp la dispoziţie ca să-şi revină înainte să dea ochii cu Mick şi cu fiicele ei mult prea perspicace, cu atât mai bine.

în urma conversaţiei, se alesese cu un singur lucru, şi anume, decizia fermă de a amâna nunta.

Se afla în sufragerie, îndreptând cartonaşele cu nume şi împăturind mai bine şerveţelele, când Carrie şi Caitlyn dădură buzna peste ea cu exuberanţa dintotdea- una. Acum în vârstă de nouă ani, gemenele continuau să fie îmbrăcate la fel, dar aveau personalităţi cu totul diferite, ceea ce le făcea lesne de deosebit una de cealaltă. Megan zâmbi văzându-le îmbrăcate în rochiţe de sărbătoare, cu guler de dantelă şi pantofi lustruiţi. Arătau ca două domnişoare impecabile, dar se vedea limpede că erau puse pe şotii.

- Măi, măi, ce elegante sunteţi! exclamă Megan. La mulţi ani de Ziua Recunoştinţei!

- La mulţi ani! răspunse politicos Caitlyn, deşi se vedea de la o poştă că abia aştepta să vorbească despre altceva.

Se tot legăna pe vârfuri, cu ochii la sora ei, care o privea solemn pe Megan.

- Buni, eu şi Caitlyn vrem să vorbim cu tine despre ceva foarte, foarte important, începu

Carrie.

- Sigur, răspunse Megan, lăsându-se pe genunchi în faţa lor. Hai, spuneţi-mi.

- Eu şi Caitlyn putem lua parte la nuntă? întrebă pe nerăsuflate Carrie, cu ochii strălucind de nerăbdare. Am mai purtat buchete de mireasă, dar cred că acum suntem prea mari pentru asta. Eu zic că ar trebui să fim domnişoare de onoare.

- Şi vrem să avem rochii de catifea roşie, ciripi şi Caitlyn. Mami zice că nu se potrivesc cu părul nostru roşcat, dar nouă nu ne pasă. Roşul e culoarea noastră preferată. E şi culoarea Crăciunului, aşa că e perfectă.

Se uită la Megan plină de speranţă.

- Nu crezi?

Abby intră în sufragerie numai bine cât să audă ultimele cuvinte.

- Fetelor, nu v-am spus că trebuie să aşteptaţi să vedeţi ce-şi doreşte buni pentru nuntă? E o zi însemnată pentru ea, aşa că probabil are anumite intenţii.

- Dar trebuie să ştie cât de important e pentru noi, ripostă Carrie. Altfel, cum poate să se hotărască ce fel de nuntă să aibă?

Mick o prevenise pe Megan cu privire la dorinţa fetelor, cu toate acestea, Megan nu-şi dăduse seama până acum cât de cumplit ar fi fost să le dezamăgească pe fetiţe, care trăiau cu gândul la această nuntă în preajma Crăciunului. Aruncă o privire disperată spre Abby, apoi se întoarse spre nepoate.

- De îndată ce voi începe să fac planuri de nuntă, vă promit că am să mă gândesc la ce

vreţi voi, le asigură ea.

- Păi, nu faci deja planuri? întrebă nedumerită Caitlyn. Nu mai este mult până la Revelion. M-am uitat într-o revistă despre nunţi pe care o are mama. Sunt foarte multe pregătiri. Te-aş putea ajuta să faci o listă.
- Da, sunt multe de făcut, încuviinţă Megan. Şi cu siguranţă voi aprecia ajutorul vostru la momentul potrivit. Şi acum, ce ar fi să-l căutaţi pe bunicul? Mi se pare că v-a cumpărat un joc nou, cu care să vă jucaţi până e gata masa.
- Bunicul se uită la un meci de fotbal, răspunse dezamăgită Caitlyn. împreună cu unchiul Trace, unchiul Jake şi unchiul Kevin. Numai pe unchiul Connor nu l-am văzut pe nicăieri. De obicei, el e cel care se joacă cu noi.

Abby încercă să se scuze din priviri faţă de Megan, apoi se încruntă la fetiţe.

- V-am mai spus că e posibil ca unchiul Connor să nu vină azi, zise ea. Şi acum, ştergeţi-o de aici.
- Dar e Ziua Recunoştinţei, protestă Carrie. Toată lumea trebuie să fie aici de Ziua Recunoştinţei!

Abby le fulgeră cu privirea.

- Duceţi-vă la bunicul şi la unchiul Trace. Spuneţi-le că trebuie să găsească un joc pe care să-l jucaţi voi, toţi copiii. Spuneţi-le că aşa am zis eu.

După ce fetele ieşiră în fugă din sufragerie, Megan se prăbuşi pe un scaun. Abby se aşeză alături de ea.

- îmi pare rău, mamă. Fetele nu înţeleg ce probleme uriaşe ne face Connor.

- Connor are tot dreptul să simtă aşa cum simte, răspunse Megan. La fel ca voi toţi.

-Numai că noi ceilalţi am înţeles că există două faţete ale situaţiei. Ai făcut eforturi mari să te apropii iar de noi.

- Se pare că n-am făcut destule ca să mă apropii şi de Connor.

Privi scurt spre Abby.

- L-am sunat azi-dimineaţă. L-am rugat încă o dată să se mai gândească şi să vină azi acasă. M-a refuzat.

-Sigur că te-a refuzat. Niciodată n-a fost în stare să cedeze după ce a luat o decizie, răspunse Abby. După ce trece ziua asta, am de gând să dau de el şi să-i spun ce părere am despre felul în care se poartă.

Megan o privi neîncrezătoare.

- Crezi că ai să reuşeşti ceva?

- Probabil că nu, admise Abby. Dar asta mă va face pe mine să mă simt mai bine.

-Aici nu-i vorba să te simţi tu mai bine, îi aminti Megan fiicei celei mari. Aici e vorba despre a-l reconcilia pe Connor cu mine şi cu tatăl lui.

Ridică bărbia.

- De asta i-am şi spus tatălui tău că trebuie să amânăm nunta.

Abby o privi şocată.

-Mamă, nu!

- Decizia mea e fermă. E soluţia corectă, insistă Megan. Poate chiar spre binele tuturor. Eram atât de sigură că tatăl vostru s-a schimbat, dar în ultimele zile mi-am dat seama că încă îi place să facă totul după regulile lui.

- Adică?
- De pildă, s-a dus şi a închiriat un spaţiu pe Shore Road pentru galeria mea de artă, fără să mă întrebe şi pe mine. Chipurile ca dar de nuntă.
- Bine, zise încet Abby, deşi era limpede că nu înţelegea care era problema. Şi e ceva în neregulă cu spaţiul?
- Nu, spaţiul e perfect, dar mult prea scump. Cu siguranţă că nu mi-aş fi permis să-l închiriez eu însămi.

Abby tot nu înţelegea.

- Mie mi se pare că a vrut să-ţi facă o surpriză plăcută.

- Chiar mi-a făcut, răspunse Megan. Am priceput asta, dar am priceput şi că face lucrurile în stilul lui obişnuit, de parcă nici n-ar conta părerea mea.

- Cred că înţeleg cum vezi tu lucrurile, mamă, dar asta nu-i de ajuns. Poate eşti prea severă cu el. Ştii bine că s-a schimbat. Cu toţii ne-am dat seama de asta. Faptul că a închiriat un spaţiu pentru tine, mie, uneia, mi se pare chiar un gest frumos.

Megan îi aruncă o privire întrebătoare.

-Abby, ştii bine cum e tatăl tău. Chiar crezi că fac prea mult caz de faptul că ia asemenea decizii fără să-mi spună şi mie?

- Ca să fiu sinceră, exact asta cred. Nu l-ai părăsit tu cu ani în urmă tocmai fiindcă era nepăsător şi îşi neglija familia? Acum se străduieşte să fie bărbatul pe care spuneai mereu că ţi-l doreşti, iar tu îl critici şi pentru asta.

Megan schiţă o grimasă.

- Cu alte cuvinte, sunt nerecunoscătoare şi am o atitudine contradictorie.

-Mie aşa mi se pare. Cât despre faptul că vrei să amâni nunta din pricina lui Connor, eu aş zice să nu-i îngădui să aibă acest ascendent faţă de tine, o rugă Abby. Dacă îţi va găsi punctul nevralgic, se va folosi de el ca să-şi impună voinţa. De asta e un avocat atât de bun. Ştie perfect de bine cum să se folosească de slăbiciunea adversarului.

- Pur şi simplu mă întristează să ştiu că l-am alungat într-o zi ca asta şi că nu va fi prezent la nuntă fiindcă e categoric împotriva ei.

- Lasă ziua de azi. Tata e mai vinovat decât tine pentru absenţa lui de acum. Cât despre nuntă, este timp
berechet până la Revelion. îmi închipui că noi ceilalţi putem fi suficient de convingători dacă ne punem mintea la contribuţie. Connor va fi de faţă.

Megan o privi neîncrezătoare.

- Nu sunt prea sigură că vreau să-l văd venind doar fiindcă v-aţi aliat cu toţii şi l-aţi bătut la cap să vină.

Abby zâmbi larg.

- Ce ar fi să-l facem să creadă că-i ideea lui?

Megan clătină din cap.

- Crăciunul e o sărbătoare a miracolelor, dar chiar şi aşa, mă îndoiesc că veţi reuşi să faceţi o minune.

Mare mirare că într-o casă atât de plină de lume, practic nimeni nu aducea vorba despre

Connor şi absenţa lui. Chiar când Jeff sosi împreună cu familia, urmat câteva clipe mai târziu de Thomas, nimeni nu rosti numele lui Connor. Megan bănuia că toţi fuseseră puşi în temă să evite subiectul. O rară dovadă de sensibilitate din partea unei familii renumite pentru faptul că membrii ei spuneau cu voce tare tot ce le trecea prin minte.

Deşi recunoscătoare că nimeni nu analiza purtarea lui Connor, Megan se simţea vinovată la gândul că toţi se abţineau din pricina ei. Mai mult decât atât, nu-şi putea scoate din minte imaginea lui Connor, singur pe cine ştie unde, într-o zi de sărbătoare ca aceea. în cel mai bun caz, s-ar fi putut afla într-un cerc de prieteni. Megan nu renunţase totuşi la speranţa că fiul ei se va răzgândi cumva şi va veni.

Ieşi pe terasă, scrutând întunericul care se lăsa, nădăjduind că va vedea faruri de maşină pe drumul de pe coastă. în timp ce încerca să-şi înfrângă dezamăgirea, cineva o prinse de mijloc pe la spate şi o răsuci în loc.

-Megan O’Brien. Nu mi-am închipuit niciodată că te voi revedea aici, în casa asta, zise Thomas râzând, în timp ce o lăsa din braţe. Eşti sigură că vrei să-ţi încerci iarăşi norocul cu căposul ăla de frate-meu când iată, eu sunt disponibil?

Megan râse de gluma lui. Tachinările binevoitoare ale lui Thomas reuşiseră întotdeauna s-o înveselească şi ştia că nu trebuia să ia de bune remarcile şi flirtul lui. Mick era şi el capabil să spună baliverne, dar Thomas le ridicase la rang de artă.

- Un lucru ştiu bine despre tine, răspunse ea, anume că eşti la fel de obsedat de munca ta cum era şi Mick. De ce m-aş angaja din nou într-o asemenea situaţie?

- Şi tu crezi că Mick s-a schimbat? întrebă sceptic Thomas.

- Ştiu că s-a schimbat, răspunse ea cu convingere.

Mick ieşi din casă la ţanc ca să-i audă. Se încruntă ia fratele lui mai mic cu prefăcută indignare.

-Ai ieşit afară ca să încerci să-mi furi nevasta? întrebă el. De ce te-ar prefera pe tine? Nu eşti cine ştie ce captură.

- Dar sunt frumos şi şarmant şi am s-o tratez ca pe o regină, declară Thomas, făcându-i cu ochiul lui Megan.

Mick cuprinse cu braţul talia lui Megan, într-un gest posesiv.

- Tu du-te să-ţi găseşti femeia ta, dacă eşti în stare. Alea două neveste ale tale nu te-au părăsit fără motiv. E limpede că ai câteva defecte grave, mai grave chiar decât ale mele.

Thomas nu se supără pentru înţepătura lui Mick. În primul rând, toţi ştiau că remarca fratelui său era adevărată. În al doilea rând, Thomas era obişnuit ca Mick să profite de orice ocazie ca să-l tachineze.

- Râde ciob de oală spartă! replică Thomas. Şi Megan a avut nenumărate motive să te lase baltă.

Megan, care-i ascultase până atunci, clătină din cap.

- E minunat să vă aud cum vă dondăniţi şi

acum ca doi copii, le spuse ea. N-ar fi cazul ca măcar unul dintre voi să se fi maturizat?

- Sper să nu mă maturizez niciodată într-atât încât să nu mă mai pot lua de unul ca el, comentă Mick.

-Vârsta şi maturitatea sunt două lucruri diferite, interveni Thomas. Nu mă mir că nu ştiai atâta lucru, frăţiorule mai mare.

Megan pufni în râs.

- Dacă vă aude Nell, o să mâncaţi amândoi cina de Ziua Recunoştinţei la bucătărie. Ea nu va îngădui niciodată ciorovăieli la masă.

Ii studie cu atenţie pe amândoi.

-Aveam impresia că aţi ajuns la un soi de armistiţiu pe vremea când amândoi puneaţi la cale să-i aduceţi împreună pe Kevin şi pe Shanna.

-Aia a fost o cauză nobilă, răspunse Thomas. Acum Kevin merge la muncă fericit în fiecare zi. Nu mai e trist şi deprimat cum a fost după moartea Georgiei.

- Slavă Domnului! exclamă Mick, arătându-se de acord cum i se întâmpla doar arareori.

- Ei, vedeţi? zise veselă Megan. Vedeţi ce simplu e să vă înţelegeţi? Haideţi să mergem la masă chiar în clipa asta, înainte să vă treacă buna dispoziţie. Poate reuşiţi să-l molipsiţi şi pe Jeff.

-Astea sunt vise, spuse Mick, adresându-i un surâs care-i dezminţea cuvintele.

Era decis ca în ziua aceea să păstreze o atitudine conciliantă, fiindcă Nell asta aştepta, iar sărbătoarea merita acest efort.

Intră în sufrageria arhiplină, unde era un

adevărat haos. Deşi era destul loc la masă pentru toată lumea, copiii se înghesuiau să se instaleze pe scaune, de parcă s-ar fi temut să nu rămână pe dinafară. Părinţii făceau eforturi zadarnice să-i ţină în frâu. în cele din urmă, Nell bătu uşor cu cuţitul într-un păhărel de cristal, până când reuşi să capteze atenţia tuturor.

- Aţi văzut cartonaşele cu numele voastre, pe care le-am pus pe masă tocmai ca să evit astfel de scene? întrebă ea. Vă rog să vă căutaţi locul în linişte, dacă vreţi să nu mâncaţi în bucătărie.

îi privi pe rând pe toţi cu severitate.

- Şi asta e valabil pentru toată lumea, nu doar pentru copii.

Spre amuzamentul lui Megan, imediat se restabili ordinea. Chiar dacă Nell era micuţă de statură, vorba ei era lege în familie. Megan observă că, deşi Nell se aştepta ca fiii ei să se comporte frumos unul cu altul, totuşi avusese grijă să păstreze distanţa între ei. Lucru uşor de făcut, dat fiind numărul oaspeţilor.

De abia se aşezaseră cu toţii şi Mick se pregătea să spună rugăciunea, când se auzi soneria de la intrare. Megan se însenină brusc, deşi era puţin probabil ca fiul ei Connor să sune la sonerie în loc să intre direct în casă.

- Răspund eu, spuse ea, grăbindu-se să meargă în hol.

Deschise uşa, încă sperând să dea cu ochii de Connor, numai că în faţa ei se găsea o tânără drăguţă, cu părul blond şi ochii trişti,

purtând un bebeluş în braţe. Bebeluşul era înfăşurat într-o pătură albastră şi o hăinuţă de aceeaşi culoare şi părea să aibă cel puţin şase luni, dacă nu mai mult. Megan remarcă şocată ochişorii uimitor de albaştri şi părul negru ca pana corbului, caracteristici ale clanului O'Brien.

Deschise uşa larg şi se dădu la o parte, decisă să se arate amabilă, în ciuda şocului şi a nedumeririi care puseseră stăpânire pe ea.

-Te rog, intră. E prea frig să ţii copilul afară.

Fata clătină din cap.

- Nu pot rămâne, zise ea, întinzându-i bebeluşul lui Megan.

Instinctiv Megan luă copilaşul în braţe, strângându-l la piept. El începu să se agite şi să protesteze, dar se linişti de îndată ce ea începu să-l mângâie pe spate.

- Nu înţeleg, zise Megan, neputând să-şi ia ochii de la chipul femeii, care rămăsese în prag. De ce ai venit?

-Am venit pentru copil. Are nevoie de tatăl lui, răspunse ea, făcând deja un pas înapoi.

Era exact lucrul de care Megan se temuse din prima clipă.

- Nu vrei să intri să stăm puţin de vorbă?

- Nu, răspunse fata, privindu-şi copilul cu un amestec de iubire şi regret. II cheamă Mick, adăugă ea, făcând-o pe Megan să-i îngheţe sângele în vine. Michael Devlin O'Brien.

Copilul de numea Mick? Cum era posibil? Megan simţi că i se învârte capul.

La auzul numelui său, bebeluşul cel tăcut din braţele lui Megan întinse mânuţele spre mama lui, dar ea coborâse deja treptele.

Fata îşi înghiţi nodul din gât, cu ochii strălucind de lacrimi.

- Spuneţi-i tatălui lui că-l iubesc, dar că nu pot să mă descurc singură.

Megan icni, deşi se aşteptase la una ca asta din clipa în care dăduse cu ochii de copil.

Femeia o ţintui cu o privire rugătoare.

-Vă rog să aveţi grijă de fiul meu. Să-i spuneţi într-o bună zi că mama lui l-a iubit îndeajuns de mult încât să aibă puterea de a se despărţi de el.

Şi înainte ca Megan să mai poată rosti vreun cuvânt, femeia se întoarse şi o luă la fugă, pierzându-se în întuneric. O clipă mai târziu, Megan, încă în stare de şoc, auzi motorul unei maşini şi văzu cum farurile se îndepărtează pe serpentinele drumului de pe faleză.

Se uită la copilaşul care începuse să scâncească, simţind cum i se sfâşie sufletul din prea multe pricini ca să le mai poată număra. Partea cea mai cumplită era că, după toate aparenţele, nu-şi cunoştea viitorul soţ – sau fostul soţ – nici măcar pe jumătate, aşa cum îşi închipuia.

capitolul 7

Mick remarcă dintr-o privire chipul pământiu al lui Megan şi copilul din braţele ei şi sări de pe scaun. Se duse la ea, dar ea îi întoarse spatele. Se vedea limpede că era furioasă pe el dintr-un motiv oarecare. Mick nu pricepea nimic, nici atitudinea ei şi, mai ales, apariţia neaşteptată a acelui copilaş.

- Ce dracu-i asta? întrebă el cu asprime, în timp ce copilul începea să plângă de-a binelea.

Deşi la fel de nedumerită ca el, Abby se ridică şi luă liniştită copilul din braţele mamei ei, încruntându-se spre Mick.

-Vorbeşte mai încet, tată. II sperii.

Dându-şi seama că situaţia ameninţa să scape urât de sub control, Jess ocoli repede masa, venind lângă Abby. La fel ca toţi ceilalţi, nici ea nu-şi putea lua ochii de la copilaşul care avea neîndoielnic trăsăturile unui O'Brien.

- Dă-mi-l mie, se oferi Jess. Cu siguranţă că se găseşte ceva pe aici din care să fac un piure, ca să-l hrănesc până când voi veţi lămuri lucrurile. Avem vreun biberon în casă, buni?
- Cred că au mai rămas vreo două-trei de când era Davy mic, răspunse mecanic Nell, privind ţintă bebeluşul din braţele lui Jess. Ar trebui să fie undeva prin cămară. Poate puse în vreo cutie.

-Stai liniştită, le găsesc eu, o asigură Jess.

- Ia şi copiii cu tine, sugeră Abby. Nu trebuie să asiste la discuţia asta.

îndeosebi Carrie şi Caitlyn îl priveau pe nou-venit cu ochii măriţi de curiozitate.

-Al cui e bebeluşul? întrebă Carrie.

Fără îndoială că era principala întrebare din mintea tuturor, îşi zise Mick.

- Nu ştim, răspunse Abby, grăbindu-se să ducă fetele în bucătărie.

- E băieţel? De ce e aici? vru să ştie Carrie, încăpăţâ- nându-se să rămână pe loc.

Copiii pun cele mai potrivite întrebări, cugetă Mick. Deşi conştient de atmosfera încărcată din sufragerie, nu-şi putea lua ochii de la Megan, care privea în toate părţile, mai puţin în direcţia lui. Judecând după buzele ei strânse, era furioasă şi se străduia din răsputeri să-şi ascundă supărarea. Mick avea impresia clară că Megan ezita între a fugi din încăpere şi a-şi da drumul furiei.

- Bine, acum că au plecat copiii, haideţi să analizăm situaţia cu calm, propuse el cu blândeţe.

Se aşeză din nou, la fel şi Abby, la urmă Megan, deşi fără nici cea mai mică tragere de inimă.

- Deci Megan, ce se întâmplă aici? De unde a apărut copilul? i se adresă Mick, punând aceeaşi întrebare pe care o pusese Carrie.

Intr-un târziu, Megan ridică ochii spre el cu o privire ca o lamă de cuţit.

- Asta aş vrea şi eu să ştiu, zise ea cu voce de gheaţă. Tocmai l-a adus o tânără, care a spus că locul copilului e lângă tatăl lui.

La auzul vorbelor ei, toţi cei de faţă icniră de

surpriză. Era pentru prima oară când familia reacţiona la unison, îşi zise Mick.

Se uită nedumerit la Megan.

-Tatăl lui? Ce naiba tot zici acolo?

- Eu nu ştiu decât ce mi-a spus, insistă Megan, fără să-şi dezlipească privirea de a lui. Poate am uitat să menţionez că-l cheamă Mick? Michael Devlin O'Brien, mai exact.

- Sfântă Fecioară! murmură Nell, făcându-şi cruce.

Thomas se duse repede lângă mama lui, înconjurân- du-i umerii cu braţul şi privindu-l pe Mick fără să-i vină a crede ce auzise.

Mick simţi cum îi pulsează sângele în urechi la acuzaţia neîntemeiată ce-i fusese aruncată.

Se încruntă la mama şi la fratele lui.

- Lasă rugăciunile, mamă. Copilul ăsta nu-i al meu şi cine zice asta minte cu neruşinare!

- Atunci cum îţi explici că a fost lăsat aici? întrebă Megan. De-a lungul timpului am văzut destui prunci O'Brien ca să-mi dau seama că moşteneşte fără greş trăsăturile familiei. Iar numele mi se pare a fi mai mult decât o simplă coincidenţă.

Mick se străduia să găsească o explicaţie când interveni Kevin, cu tremur în glas.

-S-ar putea să ştiu eu, zise el.

-Atunci spune odată, se răsti Mick. Ce ştii despre asta? E copilul tău?

La auzul întrebării directe a lui Mick, Shanna se întoarse spre soţul ei cu o expresie plină de durere şi tristeţe.

- E copilul tău? murmură ea năucită.

- Bineînţeles că nu, răspunse repede Kevin.

Nu pot fi sigur sută la sută, fiindcă nu l-am mai văzut până acum, dar sunt convins că-i al lui Connor.

- Al lui Connor! răcni Mick. Vorbeşti prostii.

-Nu pot să jur, insistă Kevin. Pur şi simplu am pus cap la cap câteva lucruri pe care le cunosc bine.

Mick nu putea accepta ceva ce i se părea a fi o găselniţă revoltătoare a fiului său cel mare.

- Cred că te înşeli, zise el sec. Connor n-ar fi putut ascunde de noi un asemenea secret.

- Ba cum să nu! spuse Bree, intervenind pentru prima oară. Connor e cel mai secretos om pe care-l cunosc. De asta au clienţii încredere în el.

- De acord, întări Kevin, privindu-l sfidător pe Mick. A fost careva dintre voi invitat vreodată în apartamentul lui din Baltimore? Nu. Când vrea să ne vadă, vine aici. Niciodată nu vorbeşte despre femeile din viaţa lui sau măcar dacă există vreuna. Tocmai discutam cu tine despre asta acum câteva zile, tată.

Mick încercă să-şi amintească discuţia cu pricina. încă îi venea greu să înţeleagă cum de reuşise Connor să le ascundă un asemenea lucru.

-Adică vrei să zici că fratele tău a ţinut ascuns nu numai faptul că avea pe cineva, dar că avea şi un copil? întrebă Mick. De ce naiba să fi făcut asta? Suntem o familie.

Se străduia să găsească o explicaţie plauzibilă.

- E ceva în neregulă cu femeia asta? Işi închipuie că noi n-am fi de acord cu ea? Altfel

de ce n-a adus-o niciodată aici? S-au căsătorit în secret?

Mick avea pe puţin o sută de întrebări. Din păcate, singurul care ar fi putut da răspuns celor mai multe dintre ele nu era de faţă.

Simţindu-se total depăşit de situaţie, se încruntă la fiul prezent acolo.

- Kevin, spune exact ce ştii tu despre toate astea.

-Ţi-am spus deja cam tot ce ştiu, insistă Kevin. Am văzut o femeie în apartamentul lui acum câteva luni, când am trecut pe acolo neanunţat. Se vedea limpede că era gravidă. Connor a fost groaznic de stânjenit că am văzut-o acolo, dar nu mi-a oferit nici o explicaţie. Abia dacă ne-a făcut cunoştinţă.

- Şi ce a zis? întrebă Mick. Că e o prietenă? Soţia lui? Vreo clientă?

- Crede-mă că abia dacă a rostit vreun nume şi în nici un caz O'Brien. Nu cred să fie căsătoriţi, dar probabil că stăteau împreună. Se vedea mâna unei femei în apartament, o carpetă pe perete, flori proaspete în vază, chestii din astea.

- Şi nu te-ai gândit nici o clipă să ne spui şi nouă? exclamă Mick uluit, în timp ce Bree murmura şi ea „Secretosule!"

Kevin se încruntă la amândoi.

-Nu era treaba mea. Indiferent de situaţie, era treaba lui Connor să vă spună. Eu doar am stat de vorbă cu el câteva minute şi am plecat. Sincer să fiu, a fost groaznic de penibil.

Mick se uită pe rând la toţi ceilalţi. Toţi

păreau la fel de şocaţi ca el. Megan încă arăta de parcă abia s-ar mai fi ţinut pe picioare. Oricât îşi frământa creierii, Mick nu reuşea să găsească nimic care ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Cu cât se gândea mai mult, cu atât se simţea mai frustrat. Izbi cu pumnul în masă cu putere, făcând şă zăngăne vesela de porţelan.

- E de neînţeles, zise el. Ce fel de om stă împreună cu cineva, îi face un copil şi nu suflă o vorbă familiei? Este pur şi simplu imposibil.

Se încruntă la fiii lui Jeff. Matthew avea douăzeci şi patru de ani, Luke douăzeci şi doi, ambii suficient de maturi cât să fi creat o asemenea situaţie.

- Dar voi doi? Voi ştiţi ceva de toată treaba asta?

Jeff se zbârli auzind aluzia lui Mick cum că băieţii lui ar fi putut să fie implicaţi.

- Să nu începi acum să-mi acuzi băieţii, se răsti el furios. Dacă nu eşti în stare să-l ţii în frâu pe Connor, e problema ta. Copilaşul ăsta nu-i nici al lui Matthew, nici al lui Luke.

Deşi vorbise foarte categoric, totuşi privi încruntat spre cei doi băieţi şi răsuflă uşurat când ei încuviinţară în tăcere.

- Deocamdată nici nu ştim dacă Connor are ceva de a face cu treaba asta, insistă Mick. Tot ce ştim este că o femeie a rămas însărcinată, că poate cunoştea câte ceva despre Connor şi despre familia lui, prin urmare a decis să lase copilul la uşa noastră, fiindcă suntem îndeajuns de înstăriţi ca să-i purtăm de grijă.

Fiţi siguri că peste câteva zile va reveni cu pretenţii şi mai mari.

De data asta răspunse Megan.

-Nu cred. Părea foarte sinceră. Dorea ca bebeluşul să stea cu tatăl lui.

Mick refuza să accepte argumentul.

- Repet, Connor nu avea nici un motiv să ne ascundă aşa ceva.

-Cum să nu! îl contrazise Kevin. Ştii bine cât e de pornit împotriva căsătoriilor, din pricina...

Renunţă să-şi ducă gândul până la capăt şi se uită la Megan, parcă cerându-i scuze din priviri.

- Ei bine, se ştie de ce. Totodată, era conştient că, dacă cineva dintre noi află de copil, vom tăbărî toţi pe el să se însoare.

- Bineînţeles că aşa am fi făcut! declară furios Mick. În astfel de situaţii, cei din familia O'Brien fac ce trebuie făcut, puţin îmi pasă de aşa-zisele lor probleme.

La asta nimeni nu păru să aibă ceva de comentat.

În cele din urmă, fratele lui, Thomas, se ridică în picioare.

- Mick, cred că eu, Jeff şi familiile noastre o să plecăm şi o să vă lăsăm singuri să vă rezolvaţi problema.

- Şi voi faceţi parte din această familie, protestă Nell.

Deşi se vedea că era şocată de veste, ţinea fără îndoială să salveze ce se mai putea salva din sărbătoarea de familie.

- Şi apoi, nici măcar n-am mâncat. N-ar trebuie totuşi să luăm cina de Ziua

Recunoştinţei, înainte să plece careva?

- O să luăm pentru acasă nişte curcan şi o plăcintă, dacă n-ai nimic împotrivă, zise şi Jo, soţia lui Jeff. Fără supărare, NelL Jeff are dreptate. N-aveţi nevoie să ne mai dăm şi noi cu părerea. Situaţia este şi aşa destul de complicată.

Mick îi era recunoscător pentru intervenţie. Jo fusese întotdeauna o femeie cu capul pe umeri.

- Mulţumesc. îmi cer scuze pentru cele întâmplate. Iar tu, Jeff, iartă-mă că i-am adus în discuţie pe Matthew şi pe Luke.

Spre uimirea lui Mick, Jeff se opri lângă scaunul lui şi-l strânse de umăr cu un gest de încurajare.

- Nu-i nevoie să te scuzi, Mick. Dar înainte să-l iei la rost pe Connor, asigură-te că deţii toate informaţiile, da? Dacă am învăţat ceva în toţi anii cât i-am crescut pe Matt, pe Luke şi pe Susie, acela e că lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum par a fi.

Mick aruncă o privire spre bucătărie, de unde răzbateau scâncetele bebeluşului.

-Aş zice că în cazul de faţă lucrurile vorbesc de la sine.

- Nu neapărat, insistă Jeff. Dă-i băiatului o şansă să explice.

Nell îi conduse pe cei doi fraţi la bucătărie, ca să le pună ceva mâncare la pachet.

Familia lui Mick rămase pe loc, într-o tăcere consternată, până când auziră închizându-se uşa de la intrare. În clipa următoare, începură

să vorbească toţi deodată. Mick ridică mâna, cerând să se facă linişte, apoi se întoarse spre Kevin.

- Eşti absolut sigur că asta-i tot ce ştii?

- Nu ştiu mare lucru, răspunse Kevin. Cu prima ocazie când l-am întâlnit pe Connor, l-am întrebat cine era femeia pe care o cunoscusem în casa lui, dar mi-a răspuns destul de evaziv. Mi-a zis că o chema Heather şi că erau împreună din colegiu.

În timp ce Kevin vorbea, Megan făcea ochii din ce în ce mai mari.

- Desigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama din prima clipă, murmură ea.

Mick simţea că i se învârte capul.

- Ce anume să-ţi dai seama?

-Adineauri, în prag, chipul ei mi s-a părut vag cunoscut, răspunse Megan. I-am văzut împreună cu ani în urmă la unul dintre meciurile de baseball ale lui Connor. Era majoretă.

- Cred că da, încuviinţă Kevin uimit.

- Ai fost tu la meciurile lui Connor? întrebă Mick.

Megan se încruntă la el.

- Nu despre asta-i vorba.

Se întoarse către Kevin.

- Sună-l pe fratele tău, îi ceru ea pe un ton ce nu admitea împotrivire. Spune-i să vină încoace chiar acum. Dacă face nazuri, zi-i că fiul lui e aici şi că asta-i ceva cu mult mai important decât sentimentele lui faţă de mine sau faţă de tatăl lui şi nunta noastră.

- II sun eu, zise Mick, dar Megan îi puse

palma pe braţ.

- E mai bine să audă asta de la fratele lui. În plus, îţi datorez scuze că te-am crezut fie şi pentru o clipă vinovat de situaţia asta.

- E de înţeles, recunoscu Mick, imaginându-şi cum păruseră lucrurile la o primă privire.

Megan oftă.

- Dar acesta e încă un motiv pentru care nu trebuie să ne grăbim cu nunta.

Mick o privi fără să-şi creadă urechilor, incapabil să priceapă legătura dintre cele două evenimente.

- De ce naiba spui asta? Ce are a face una cu alta?

- Oh, Mick, chiar nu înţelegi? îi şopti ea. Dacă m-am îndoit de tine fie şi pentru o clipă, atunci înseamnă că n-am rezolvat toate problemele dintre noi doi.

Tot ce înţelegea Mick era că ultimul obstacol nu era nici măcar din vina lui. Avea un chef nebun să lovească ceva sau să pocnească pe cineva – primul care-i veni în minte fu Connor – dar ştia că asta n-ar fi făcut decât să înrăutăţească şi mai mult situaţia. În schimb, trebuia să se concentreze să rezolve cumva problema pe care i-o crease fiul lui şi să recâştige încrederea lui Megan la timp ca s-o conducă la altar de Revelion. Ii venea din ce în ce mai greu să creadă că va reuşi.

După ce Kevin ieşi ca să încerce să dea de Connor, toţi cei rămaşi la masă se declarară de acord că cina se încheiase. Nimeni nu mai avea chef de mâncare, care oricum se răcise între

timp.

- Mâncăm mai târziu, după ce se mai liniştesc lucrurile, spuse Nell, preluând controlul. O să pun câte ceva la pachet pentru fiecare. Bree, arăţi stoarsă de puteri. Jake, ce-ar fi s-o duci acasă? Abby, tu şi Trace ar trebui să duceţi gemenele acasă. Vă trimit mâncarea mai târziu.

Se întoarse spre Shanna.

- Vrei să pleci cu Davy şi Henry chiar acum? Kevin va veni şi el, de îndată ce se mai calmează puţin lucrurile.

Shanna încuviinţă din cap.

- Bună idee. Dar nu vrei să te ajut să faci ordine?
- Mă ocup eu cu Jess, o linişti Megan. Acum Jess e în camera de la etaj şi încearcă să culce copilul în vechiul pătuţ al lui Davy, pe care Mick l-a coborât din pod.
- Atunci duc băieţii acasă, încuviinţă Shanna. Vorbesc şi cu Kevin, să-i spun că o să-l ducă cineva cu maşina şi pe el.
- îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat, zise Megan, strângând-o la piept. Familia asta a fost întotdeauna plină de surprize, dar cea de azi le întrece pe toate.

Abby o îmbrăţişă cu putere.

- Vorbim mai târziu, da? încearcă să nu te laşi prea marcată de toată povestea şi vezi să nu facă tata vreo scenă când apare Connor. Dacă ai nevoie de ajutor, eu şi Trace suntem la doi paşi, ajunge să ne dai un telefon.
- Mulţumesc, iubito.

După ce toţi plecară, Megan se uită la Nell cu o privire istovită.

- Chiar crezi că vom fi în stare s-o scoatem la capăt cu povestea asta?

Nell dădu din cap.

- Fără îndoială.

-Cum?

- Nu ştiu, dar Jeff are dreptate. Trebuie să-i dăm lui Connor o şansă să explice.

îşi puse uşor palma pe obrazul lui Megan.

- Orice s-ar întâmpla, nu lăsa ca situaţia asta să fie un nou obstacol între tine şi Mick.

Megan oftă.

- Ce aş putea să fac? Ai văzut ce s-a petrecut mai devreme. Practic, l-am acuzat că a făcut un copil cu o femeie suficient de tânără ca să-i fie fiică.

- Mick ştie de ce te-ai pripit să tragi o asemenea concluzie, zise Nell. Poate că şi eu aş fi reacţionat la fel. De fapt, pentru o fracţiune de secundă, am şi făcut-o. Sunt convinsă că Mick a văzut asta pe faţa mea. Ai auzit cum s-a răstit la mine, şi pe bună dreptate.

- Dar numai pentru o fracţiune de secundă, comentă Megan. Tu ai avut întotdeauna mai multă încredere în Mick decât am avut eu.

-Asta înseamnă că nu-i observ defectele, glumi Nell. Ştim amândouă că nu-i adevărat. Eu am înţeles de ce ai vrut să pleci cu ani în urmă, chiar dacă nu mi-a plăcut că ţi-ai lăsat copiii aici.

Megan oftă.

-Am stricat atât de multe, recunoscu ea.

Cred că mi-am câştigat iertarea pentru o parte din greşeli, fie că merit sau nu, dar cu Connor situaţia pare să devină din ce în ce mai complicată.

- Sper că nu te socoteşti tu vinovată pentru întâmplarea de acum?

- I-am dat un exemplu prost, în loc să-i demonstrez că o căsnicie trebuie să dureze o viaţă şi că adulţii trebuie să se străduiască să-şi rezolve problemele, mai ales când au şi copii. Nu-i de mirare că are o asemenea atitudine faţă de căsătorie. Şi nici că refuză să-şi asume răspunderea pentru propriul fiu.

- Cred că în parte e de vină şi cariera lui, spuse sec Nell. Işi petrece cea mai mare parte din timp în compania unor cupluri care se luptă pentru bunuri şi bani. Tu şi Mick n-aţi făcut asta niciodată.

- Nu. Eu pur şi simplu am plecat şi mi-am lăsat copiii. Să-mi spui tu ce-i mai rău din astea două, spuse îndurerată Megan.

-Totul e de domeniul trecutului, declară Nell. Connor e bărbat în toată firea. De multă vreme îşi hotărăşte singur soarta. Numai că se pare că n-a luat cele mai bune decizii.

Megan se gândi la Heather şi la durerea din ochii ei.

- îmi pare atât de rău pentru fata aceea. Avea inima frântă. Arăta la fel ca mine în ziua când l-am părăsit pe Mick. Am încercat s-o opresc. Am rugat-o să rămână, dar era clar că decizia fusese luată. Dacă Kevin are dreptate şi Connor a fost cu ea de atâta timp, mă întreb ce s-o fi întâmplat de a ajuns în acest hal de

disperare.

- Nu avem de unde să ştim, zise Nell cu simţul practic care o caracteriza. Va trebui să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă.

Uşa bucătăriei se deschise, şi Mick păşi înăuntru. Işi turnă ceva de băut, apoi se aşeză la masă.

- Kevin n-a reuşit să dea de Connor. Jess a adormit până la urmă bebeluşul. O să coboare şi ea într-o clipă.

Dintr-odată, Nell păru să-şi arate cei optzeci şi ceva de ani.

- Atunci, dacă nu aveţi nimic împotrivă, cred că am să urc în camera mea să mă odihnesc puţin. Mă simt dintr-odată foarte obosită.

Megan o privi îngrijorată. Era pentru prima oară când o auzea pe Nell spunând că se simţea obosită.

-Te simţi bine?

- Probabil din pricina agitaţiei de astă-seară, răspunse Nell.

Făcu un semn din cap spre Mick.

- Pe lângă asta, cred că voi doi aveţi de discutat unele lucruri fără să vă stau eu în cale.

Megan aşteptă să plece Nell, apoi se întoarse spre Mick.

- încă o dată, îţi datorez scuze pentru ce am crezut despre tine mai devreme.

Mick flutură din mână.

- Să uităm asta. Eu am şi uitat.

O pironi cu o privire surprinzător de vulnerabilă.

- Cum vom ieşi din toată încurcătura asta? Se pare că bebeluşul e nepotul nostru, Megan, şi noi habar n-aveam de existenţa lui.

-Nu putem face nimic, doar să ne îngrijim de copil până când apare Connor, răspunse ea categoric. E problema lui, el trebuie s-o rezolve.

-Aşa o fi, numai că bebeluşul a ajuns în casa mea, argumentă Mick. Aş spune că asta îmi dă dreptul să zic ce am de zis.

Megan îl privi întristată.

- Da, dacă ai deţine toate datele problemei. Dar până atunci, încearcă să fii receptiv, Mick. Vorbesc serios. Acum Connor are nevoie de sprijinul şi îndrumarea noastră, nu de ţipete.

-Eu nu...

Megan îi aruncă o privire neîncrezătoare, care-l făcu să-şi ţină gura.

- Bine, am să mă stăpânesc, promise el.

Rămaseră tăcuţi câteva minute, Mick sorbind din băutură, Megan din ceaiul ei. Când Mick ridică în sfârşit privirea, întâlnind-o pe a ei, Megan îi citi în ochi cel mai profund respect. Aceeaşi expresie pe care o avusese în trecut de fiecare dată când li se născuse un copil.

-Te-ai uitat bine la el? întrebă Mick. E limpede că-i un O'Brien. Şi puternic. M-a apucat de deget şi nu voia să-mi mai dea drumul.

Unda de mândrie din glasul lui o făcu pe Megan să zâmbească.

-Aşa-i cu toţi cei din familia O'Brien, zise ea. Odată ce pun mâna pe tine, nu-ţi mai dau drumul.

Chiar şi după atâţia ani şi atâta distanţă între ei, Mick era stăpân pe inima lui Megan la fel ca în ziua în care se căsătoriseră. Tare ar fi vrut să fie sigură că asta va fi de ajuns ca să-i ajute să treacă peste toate obstacolele care s-ar fi ridicat în calea lor.

Mick se trezi după miezul nopţii, conştient că Megan nu mai era în pat. încă înainte să audă gânguritul bebeluşului, înţelese unde se dusese.

îşi puse halatul şi porni pe coridor spre fosta cameră a lui Connor, unde instalaseră pătuţul portabil şi alte câteva lucruri menite să improvizeze o cameră de bebeluş. Singura lumină venea de la razele lunii revărsate pe fereastră. Megan şedea în acelaşi balansoar în care îşi legănase toţi copiii ca să-i adoarmă. Ţinea bebeluşul în poală şi-l gâdila cu degetele. Copilul gânguri din nou, încercând să apuce pandantivul de la gâtul ei.

-Nu, nu e voie, îngeraşule, murmură ea, desprinzând diamantul din mânuţa lui şi dându-l pe spate, unde bebeluşul nu-l mai putea ajunge. Bunicul tău mi l-a dat cu mulţi ani în urmă şi nu te las să-l strici.

-Am să-ţi cumpăr altul, zise Mick, admirând-o pe Megan cu copilul în braţe, amândoi scăldaţi în lumina lunii. Niciodată nu văzuse un

tablou mai frumos.

- Te-am trezit? îl întrebă Megan, ridicând ochii spre el. îmi pare rău.

- întotdeauna simt când nu mai eşti în pat, răspunse el. Ani la rând după plecarea ta n-am mai ştiut ce înseamnă un somn ca lumea.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

-Asta-i altă balivernă, mititelule. Bunicul se pricepe de minune la aşa ceva.

- Spun adevărul, insistă Mick, vârând un deget sub bărbia bebeluşului şi admirându-i ochii albaştri şi gravi, ce semănau leit cu ai lui Connor. Dar află că niscaiva baliverne pot fi de folos din când în când. Pe mine m-au scos din multe încurcături, unele dintre ele chiar cu femeia asta care te ţine în braţe.

Bebeluşul râse cu guriţa fără dinţi, de parcă ar fi înţeles exact la ce se referise Mick.

- Ia nu-i mai da idei, îi ceru Megan, cu un licăr amuzat în ochi. Cred că ar trebui să-l pun la loc în pătuţ şi să-l las să adoarmă, dar nu-mi vine să-l las din braţe. Mi-a fost dor să ţin un copilaş în braţe. Am avut prea puţine ocazii cu Carrie şi Caitlyn, iar pe Davy nu l-am prins deloc la vârsta asta.

- Ceva îmi spune că vei avea timp berechet cu ăsta mic, zise Mick, zâmbind cu tristeţe. Ce naiba se întâmplă cu fiul nostru? A ignorat toate apelurile lui Kevin.

- O fi plecat din oraş, e sărbătoare, îşi dădu cu părerea Megan.

- Fără să-şi ia mobilul? întrebă Mick. Uneori am impresia că are mobilul prins de ureche printr-un cordon ombilical. De când lucrează pentru firma aia simandicoasă de avocatură, e speriat de moarte nu cumva să rateze vreun apel. Nu, nu ia în seamă apelurile fiindcă nu vrea să dea ochii cu nici unul din noi.

- Şi n-are dreptate? întrebă Megan. Probabil va înţelege ce urmează chiar din clipa când va pune piciorul aici.

-Ar fi trebuit să se gândească la asta de acum câteva luni, replică Mick, apoi socoti din nou în gând. Nu, acum vreun an şi jumătate, când a lăsat-o gravidă pe fetiţa aia.

- Nu-i primul tânăr care n-a gândit atunci când s-a încurcat cu o femeie, îi aminti Megan.

- E primul O’Brien care face asta, i-o întoarse Mick.

Megan îl privi cu îndoială.

- Nu zău? Şi noi ne-am cam jucat cu focul înainte să ne căsătorim.

-Da, numai că noi ştiam că ne vom căsători. Niciodată n-a fost vorba de altceva. Dacă Connor e aşa pornit să rămână burlac, atunci nu trebuie să rişte să lase o femeie însărcinată.

-Adică ar trebui să se ferească să fie cu o femeie? întrebă Megan amuzată. Connor a fost interesat de femei încă înainte să facă doisprezece ani. Cred că burlăcia e o perspectivă departe de realitate.

- Flăcăul ăsta n-a auzit ce-i aia protecţie? bombăni Mick. Parcă i-am vorbit de treaba asta de câteva ori.

- Şi sunt convinsă că a băgat la cap fiecare cuvânt, îl consolă Megan. Se întâmplă, Mick. Asta-i viaţa. Treaba e că trebuie să rezolvăm problema asta aici şi acum.

- N-am nimic împotrivă, acceptă Mick. II vezi cumva pe aici pe Connor ocupându-se de asta?

- O să vină, spuse cu convingere Megan. Şi atunci vom vedea ce-i de făcut.

Aşeză copilaşul adormit în pătuţ şi-l luă de mână pe Mick.

- Hai să dormim şi noi puţin înainte să se trezească din nou. Ceva îmi spune că ziua de mâine va fi la fel de agitată precum cea care a trecut. Trebuie să fim odihniţi.

Mick o lăsă să-l conducă înapoi în pat, unde o luă în braţe. Dar după ce Megan adormi, el rămase cu ochii larg deschişi, încercând să găsească o cale de a ieşi la liman din acea situaţie dezastruoasă.

capitolul 8

În dimineaţa de după Ziua Recunoştinţei, Megan şedea în bucătărie cu tizul lui Mick în braţe, încercând să-l facă să zâmbească, în timp ce-i dădea cu linguriţa mâncare de bebeluşi dintr-un borcănel cumpărat în grabă. Işi dăduseră cu presupusul dacă depăşise vârsta alăptatului, dar copilul luase cu poftă prima înghiţitură de piure de pere, de parcă ar fi fost mâncarea lui preferată.

Copilaşul îi amintea atât de mult de Connor la aceeaşi vârstă, încât o durea sufletul. Era atent la tot ce se întâmpla în jurul lui. Megan avea senzaţia că i se oferise a doua şansă să dreagă lucrurile cu fiul ei cel mic.

Din păcate, Connor era tot de negăsit. Ignorase toate apelurile lui Kevin, ba chiar şi pe cele ale lui Mick, care îşi pierduse răbdarea şi sunase şi el.

- Arată la fel ca taică-său şi ca bunicu-său la vârsta asta, zise Nell de cum intră în bucătărie. Ar trebui să aibă cam nouă luni, nu crezi?

Megan încuviinţă din cap.

- La început am crezut că e mai mic, dar văd că încearcă să se ridice în picioare în pătuţ şi e clar că-i obişnuit cu mâncarea pentru bebeluşi. Mi s-a părut că încep să-i dea şi dinţii de lapte.

Nell îşi pregăti o ceaşcă de ceai, apoi se

aşeză la masă, zâmbind la copilaşul care apuca un pumn de cereale de pe tava scăunelului de copii şi şi-l îndesa în gură, întin- zând apoi mâna după linguriţa din mâna lui Megan.

- Uite că are şi poftă de mâncare.

Megan râse.

- Bărbaţii din familia asta au avut întotdeauna poftă de mâncare, încuviinţă ea.

Nell se uită cu atenţie la micul Mick.

- Indiferent de situaţia dintre Connor şi mama copilului, se vede limpede că e bine îngrijit.

- Adevărat, aprobă Megan.

Se uită la Nell cu o privire îngrijorată şi întrebă:

- Oare ce o să facem?

Fusese atât de convinsă că până dimineaţă problema va fi rezolvată.

- Exact ce ne-a rugat mama lui, îl vom îngriji până-l facem pe Connor să-şi bage minţile în cap, răspunse Nell pe un ton neutru.

-Am impresia că iei situaţia aşa cum este, remarcă Megam

Unul dintre lucrurile pe care le admirase cel mai mult la Nell în decursul anilor era faptul că rămânea neclintită. De câte ori se ivea vreo situaţie de criză, ea era omul pe care doreai să-l ai în preajmă. Nimic nu părea s-o scoată dintr-ale ei, nici măcar cele mai revoltătoare pozne ale copiilor sau nepoţilor. Fusese persoana ideală care să-i aibă în grijă pe Abby, Bree, Jess, Kevin şi Connor după ce plecase Megan.

Dacă tot nu reuşise să-şi ia copiii cu ea la New York, Megan măcar ştiuse că erau bine îngrijiţi de Nell, la fel cum Heather fără îndoială simţise că fiul ei va fi bine îngrijit în familia lui Connor.

- Când ai să ajungi la vârsta mea, ai să

înţelegi că ai văzut cam totul la viaţa ta, răspunse Nell. Majoritatea situaţiilor se rezolvă aşa cum trebuie să se rezolve.

- Crezi că eu şi Mick trebuie să rămânem împreună? întrebă Megan, fără să-şi poate ascunde unda de tristeţe din glas.

-Am auzit ce i-ai spus aseară despre încredere, răspunse Nell. încrederea se recâştigă foarte greu. E limpede că tu încă nu ţi-ai recăpătat pe deplin încrederea în Mick.

- Ce ironie, când eu am fost cea care i-a trădat încrederea cu ani în urmă, aşa-i? comentă Megan. Eu sunt cea care s-a dus spre altul. Chiar dacă n-a fost o legătură propriu-zisă, eu căutam atenţia pe care Mick nu mi-o acorda niciodată. Iar el m-a iertat pentru asta. Mi se pare nedrept că deocamdată nu-l pot ierta şi eu.

- E vorba de iertare sau de faptul că încă nu reuşeşti să te convingi că Mick s-a schimbat cu adevărat? întrebă Nell.

Megan cântări întrebarea şi îşi dădu seama că soacra ei pusese degetul pe rană.

- Presupun că încă îmi vine greu să cred că s-a schimbat, recunoscu ea. îmi pare rău că simt aşa.

- Sentimentele sunt cele care sunt, răspunse Nell. Şi de cele mai multe ori sunt complicate, nu logice. De pildă, situaţia cu Connor şi cu copilaşul lui frumos. Chiar şi fără să-i văd împreună, pur şi simplu ştiu că Connor ţine la el şi la mama lui ca şi cum ar fi o

familie. Connor a procedat mereu cum trebuie, până în punctul în care a trebuit să facă marele pas.

-Adică să se însoare cu Heather, preciză Megan.

- întocmai. Şi presupun că Kevin a intuit corect motivul: nu că Connor n-ar iubi-o pe fata asta, ci fiindcă nu crede în căsătorie.

- Din pricina mea şi a lui Mick, adăugă Megan cu regret.

Uşa din spate se deschise, şi Connor intră grăbit în bucătărie, cu o expresie rătăcită şi poate puţin mahmur. La vederea lui, ochii micuţului se luminară şi un zâmbet i se lăţi pe faţă, confirmând ceea ce bănuiau cu toţii: Connor era tatăl lui.

-Taaati! ţipă vesel copilul, ridicând mânuţele.

Fără să ia seama la mama şi la bunica lui, Connor îşi luă fiul în braţe şi-l strânse la piept, în timp ce o lacrimă i se prelingea în colţul ochiului, spre uimirea celor două femei.

- Ce faci, puiule? N-am ştiut că vii aici în vizită, zise el, rostind cel mai mare eufemism auzit vreodată în casa aceea.

Megan studie expresia fiului ei şi citi în ochii lui toată iubirea pe care spera s-o afle acolo în timp ce-şi ţinea în braţe băieţelul.

Apoi Connor se întoarse către ea, cu chipul împietrit ca întotdeauna.

-Vrei să-mi spui şi mie ce s-a petrecut ieri aici? ceru el pe un ton care lăsa să se înţeleagă că era vina ei.

- Fii atent cum vorbeşti! îl atenţionă Nell.

-Scuze, zise el sec. Vreau doar să înţeleg ce se întâmplă.

-Asta vrem şi noi, răspunse cu blândeţe Megan. Se pare că nici unul dintre noi nu ştia că ai un fiu. Kevin bănuia ceva, dar noi ceilalţi habar nu aveam.

- E mai complicat, răspunse Connor, fără să nege că bebeluşul era al lui.

-Nu sunt grea de cap. Nici bunica ta. încearcă să ne explici, îi ceru Megan, ţintuindu-l cu privirea.

în aceeaşi clipă, în bucătărie intră Mick.

- Dar mult ţi-a mai luat ca să ajungi aici, zise el. Vezi că ai de dat nişte explicaţii, băiete.

Connor deschise gura să răspundă, se uită la Mick, apoi clătină din cap.

-Nu acum. Mai întâi trebuie să duc copilul înapoi la mama lui.

- Adică maică-sa s-a întors acasă? întrebă Mick.

Connor şovăi puţin.

- Nu ştiu, recunoscu el. N-am mai dat pe acasă de câteva zile.

- Poate ar trebui să te asiguri, înainte să duci copilul undeva, spuse Mick. După toate aparenţele, mama lui a vrut ca el să rămână aici. Intreab-o pe mama *ta.* Heather, dacă despre ea e vorba, a vrut să-l lase aici, la noi.

Connor se încruntă.

- Ai văzut-o?

Nu părea prea încântat de asta.

- Da, răspunse Megan. Nu l-a lăsat în prag

cu vreun bilet, ca apoi s-o ia la sănătoasa. Iar ceea ce mi-a spus a fost că bebeluşul are nevoie de tatăl lui.

Connor păru să răsufle uşurat.

- Slavă Domnului că n-a fugit cu el, murmură tânărul, apoi le adresă tuturor o privire rugătoare: Nu putem vorbi despre asta mai târziu? Trebuie să dau de Heather şi să lămuresc lucrurile. Nu ştiu ce a fost în capul ei. Ultima oară când am văzut-o, şedea în sufrageria mea. Eram convins că totul merge bine. Habar n-aveam că-şi pusese în gând să plece.
- Când s-a întâmplat asta? întrebă Megan.

-Alaltăieri. În timp ce mă ciondăneam la telefon cu tata. Când am încheiat discuţia, ea s-a uitat la mine cu o expresie în care se vedea clar că nu-i plăcea ce se întâmplă. N-am vrut să discut pe tema asta, aşa că am plecat.

- Şi n-ai mai trecut pe acasă? întrebă Mick, nevenin- du-i să creadă.
- Aveam nevoie de timp de gândire, se apără Connor. Ştiam că nu puteam să fac asta acasă, unde Heather mă tot bătea la cap să vin aici de Ziua Recunoştinţei.
- Da, înţeleg de ce nu voiai aşa ceva, zise cu subînţeles Mick. E limpede că femeia aia ştie ce vorbeşte.
- Mick, nu aşa trebuie discutat, îl opri calm Megan. Trebuie să descurcăm lucrurile într-un fel.
- Păi, eu zic că le-am descurcat, nu se lăsă Mick. Hea- ther avea o părere pe care Connor

nu voia s-o audă, aşa că în loc să stea pe loc şi să suporte discuţia ca un bărbat, a preferat să plece de acasă. Atunci femeia şi-a făcut bagajul şi l-a părăsit, a adus aici copilul şi şi-a văzut de drumul ei. N-aş zice că-i găsesc vreo vină. Se vede de la o poştă că Connor nu-şi asumă nici un fel de răspunderi.

- Nu ştii despre ce vorbeşti, replică arţăgos Connor. Mi-am asumat răspunderea de la bun început.

- Eşti însurat? îl întrebă Mick.

-Nu, dar...

-Atunci nu ţi-ai asumat răspunderea, i-o tăie Mick.

Megan îl avertiză pe Mick din priviri, apoi se întoarse spre fiul ei.

- Connor, poate că bebeluşul ar trebui să rămână aici până când vorbeşti cu Heather şi lămureşti lucrurile. Ne putem ocupa noi de el.

În loc să calmeze situaţia, sugestia ei stârni furia lui Connor.

-Vrei să-i pui în braţe bunicii încă un copil de crescut? întrebă el cu amărăciune.

- Connor! îl apostrofă Nell cu asprime.

Pe faţa lui se aşternu o expresie întristată.

- îmi cer iertare, murmură el.

- Te rog să nu uiţi că nu eu l-am lăsat aici, spuse calm Megan. Eu voi rămâne aici cât timp e nevoie ca să pui lucrurile la punct cu mama lui.

-Da, bine.

Nell se ridică în picioare. Deşi Connor era cu mult mai înalt ca ea, totuşi se trase un pas

înapoi.

- Destul, băiete! Nu poţi vorbi aşa cu mama ta, zise ea pe un ton profund dezaprobator. Eu nu aşa te-am învăţat. Nici mama ta, nici tatăl tău.

O clipă Connor păru că vrea din nou să dea o replică, apoi încuviinţă din cap.

- îmi cer scuze din nou.
- În momentul de faţă nu-i vorba de tine şi de mine, zise Megan. E vorba de copilul tău. Vrei să-l laşi aici deocamdată?

Se străduise din răsputeri ca întrebarea ei să nu sune a rugăminte disperată, ceea ce de fapt era. Nu-şi dădea seama de ce, dar în acest copil vedea răspunsul la toate rugăciunile ei. Poate totuşi prin el avea să ajungă la inima lui Connor.

După ce Connor plecă s-o caute pe Heather şi bebeluşul adormise în camera de la etaj, Mick se duse la Megan şi o privi supărat.

- L-ai lăsat să scape prea uşor, o acuză el.
- Ba deloc. înainte să-şi bată capul ce explicaţie să ne ofere nouă, trebuie să lămurească lucrurile cu Heather, răspunse ea. încearcă să vezi care sunt prioritătile.
- Şi care sunt prioritătile? întrebă el ţâfnos.

îşi închipuise că prioritatea era să rezolve situaţia astfel încât el şi Megan să poată demara pregătirile de nuntă. Ceva însă îi spunea că nu era înţelept să aducă subiectul în discuţie tocmai acum.

- Connor, Heather şi copilul trebuie să fie iarăşi împreună, răspunse Megan, apoi îl privi

nostalgic. N-ar fi minunat ca asta să se întâmple înainte de Crăciun? Mi-ar plăcea nespus de mult să petrecem sărbătorile cu toţii.

-Nimeni n-ar fi mai fericit ca mine, dar Connor e încăpăţânat, după cum bine ştii. Nu-ţi face iluzii prea mari, zise Mick.

Şovăi o clipă, apoi întrebă:

- Ce se întâmplă dacă ei doi nu-şi rezolvă problemele?
- Până la urmă o să şi le rezolve, răspunse ea cu convingere. Sunt.sigură că se iubesc.
- Şi între timp noi doi ar trebui să stăm cu braţele încrucişate şi să aşteptăm? nu se putu stăpâni Mick.

Ţinea neapărat să ştie ce planuri avea Megan în legătură cu ei doi.

- Mick, în clipa de faţă nu mă pot gândi la nunta noastră, dacă asta voiai să ştii.

El îi studie chipul împietrit şi încuviinţă încet din cap.

- înţeleg. Presupun că e un răspuns suficient.

Se ridică în picioare, se duse în hol, îşi înşfăcă haina şi ieşi din casă, trântind uşa în urma lui. O dată în plus, Megan găsise scuza perfectă ca să amâne viitorul lor împreună. Şi dacă în trecut se întrebase de va trebui să aştepte o veşnicie ca s-o vadă iar alături de el, acum se întreba de nu cumva şi aceea fusese o iluzie.

- De ce a ieşit tata ca o vijelie şi atât de abătut? vru să ştie Abby, intrând în cameră la

două minute după plecarea lui Mick. Aproape că nu m-a băgat în seamă.

Megan oftă.

-Mi-a pus o întrebare şi nu i-a plăcut răspunsul meu, recunoscu ea.

- Presupun că despre nuntă, zise Abby întristată. în continuare vrei s-o amâni, aşa-i?

Megan încuviinţă din cap.

-N-am de ales.

- Cum să nu? se stropşi Abby, privind-o cu atenţie şi curiozitate. Mamă, de fapt vrei să te recăsătoreşti cu tata? Credeam că-l iubeşti, dar poate doar ai vrut să vezi dacă-l poţi recâştiga. Adevărat?

Megan era sincer şocată de întrebare.

- Sigur că nu! N-am încetat niciodată să-l iubesc.

-Atunci de ce te foloseşti de orice pretext posibil ca să nu ajungi în faţa altarului?

- Nunta trebuie să aibă loc la momentul potrivit, se apără Megan. Nu numai pentru mine, dar şi pentru restul familiei.

-Adică pentru Connor, traduse Abby. Dar nu crezi că la ora actuală are mai multe pe cap decât nunta ta cu tata?

- Sigur că are. Iar noi trebuie să-l ajutăm să depăşească momentul, zise Megan.

- Cum? Amânând propria voastră fericire?

- În momentul de faţă sunt destul de fericită. Eu şi tatăl tău suntem împreună, chiar dacă nu ne-am recăsătorit. M-am împăcat cu tine, cu Bree, cu Jess şi Kevin.

Abby o privi cu asprime.

- Ştii cum vorbeşti acum? Vorbeşti la fel ca Connor. Pun pariu că şi el i-a spus lui Heather cam acelaşi lucru în decursul anilor. Că o iubeşte, că e fericit, că au tot ce le trebuie, în afară de verighete şi de certificatul de căsătorie, bla-bla. Dat fiind că ea tocmai l-a părăsit şi şi-a lăsat copilul aici cu noi, eu tind să cred că n-au mulţumit-o vorbele lui. Nici tata nu-i încântat de asigurările tale şi, dacă nu te trezeşti la realitate, atunci ai să strici tot, mamă. Are şi tata mândria lui. N-am nici o îndoială că ştii asta. Mândria e cea care l-a oprit să te urmeze când ne-ai părăsit.

Megan se crispă auzind tonul categoric al lui Abby.

-Tatăl tău nu va renunţa, spuse ea.

Dar judecând după felul în care plecase din casă mai devreme, nu mai era atât de sigură.

- Iar dacă renunţă, atunci înseamnă că aşa a fost să fie.
- Oh, mamă, ştii bine că nu-i aşa. Dacă pe tata îl apucă o criză de orgoliu şi ajunge la concluzia că tu mereu găseşti o scuză ca să amâni nunta, te va lăsa baltă.

Megan îşi dădea seama că Abby ştia ce vorbeşte, dar nu accepta să fie împinsă de la spate ca să accepte o dată a nunţii doar fiindcă Mick aproape că-i dăduse un ultimatum. În plus, nu se ajunsese încă la aşa ceva. Poate că se simţea frustrat. Sau supărat. Dar nu avea să renunţe, cel puţin deocamdată.

- Te asigur că eu şi tatăl tău o vom scoate la

capăt. Iţi promit.

Abby o privi cu scepticism.

- Sper că da, mamă, pentru binele tău, fiindcă nu ştiu dacă vei mai putea fi vreodată fericită în caz că ratezi şansa de a fi iar cu tata.

Deşi nu avea de gând să recunoască cu glas tare, Megan îşi punea şi ea aceeaşi întrebare.

Neştiind ce să facă după ce-i întorsese spatele lui Megan, Mick porni într-un târziu spre cafeneaua lui Sally. Spre uimirea lui, îi găsi acolo pe Kevin şi pe Connor. Se încruntă la fiul cel mic.

- Parcă era vorba că te duci să dregi situaţia cu Heather.

- M-aş duce dacă aş reuşi să dau de ea, răspunse Connor cu profundă tristeţe. Nu răspunde la mobil, şi nimeni dintre cei pe care i-am sunat ca să întreb de ea nu vrea să-mi spună dacă ştie unde este.

- Presupun că aşa-ţi trebuie, mormăi Mick, trântin- du-se pe scaun lângă Kevin şi comandând o cafea şi o felie de plăcintă cu mere caldă, cu îngheţată.

Connor îl privi posomorât.

- Bravo, tată, mulţumesc pentru ajutor.

Mick era pe cale să-i răspundă, dar Kevin interveni înainte să se işte o ceartă.

- Dar tu ce cauţi aici, cu aerul că ţi-ai pierdut cel mai bun prieten? îl întrebă el pe Mick. Credeam că vrei să-ţi petreci fiecare clipă cu mama, de când s-a înapoiat în oraş.

- Eu şi maică-ta nu prea ne înţelegem în clipa de faţă, recunoscu Mick.

Connor se lumină la faţă.

-Ai renunţat la intenţia de a te recăsători cu ea? întrebă el plin de speranţă. Am ştiut din capul locului că-i o idee proastă. Era şi timpul să te trezeşti la realitate.

- Habar n-ai de nimic! replică Mick. O să ne recăsătorim, dar poate nu când mi-am pus eu în minte.

Kevin se încruntă.

- Cum nu? Aveam impresia că nunta era bătută în cuie pentru Revelion.

Mick îl săgetă pe Connor cu privirea, în timp ce Sally îi punea în faţă cafeaua şi o felie de plăcintă.

- Maică-ta pare să creadă că nu vom fi niciodată fericiţi dacă Connor nu-i de acord să fim iarăşi împreună. Mai crede şi că nu trebuie să ne căsătorim cât timp viaţa lui e dată peste cap.

Connor îl privi neîncrezător.

- Adică şi de data asta e vina mea?

- Eu am spus care-i situaţia, răspunse Mick, înfigând furculiţa în plăcintă şi apucând o bucată mare de măr acoperit cu îngheţată de vanilie topită. Mama ta vrea să fim cu toţii o familie mare şi unită şi până nu se întâmplă asta nu-i de acord cu nunta.

- Iţi dai seama că dacă vrei să fie toţi din familie fericiţi în acelaşi timp, ai tot atâtea şanse ca atunci când vrei să aduni mâţe la un

loc? exclamă Connor. Suntem prea mulţi. Viaţa e cum e. Multe nu merg aşa cum trebuie. Oamenii se mai şi ceartă.

- Ei bine, toate astea trebuie să înceteze, declară Mick. Vorbesc foarte serios. Vreau ca nunta asta să aibă loc şi jur pe ce am mai scump că nimeni şi nimic nu-mi va sta în cale!

Se încruntă la Connor.

-Şi mai ales, nu tu!

-Tată, eu am problemele mele, protestă Connor. Tu şi mama trebuie să vi le rezolvaţi singuri pe ale voastre.

- Măcar de ar fi aşa, mormăi Mick.

Kevin ridică mâna.

- Gata, opriţi-vă aici. Dacă mama vrea ca Connor să fie fericit, atunci hai să ne preocupăm puţin de el. Connor, ai idee unde s-ar fi putut duce Heather? Ai încercat la părinţii ei?

Connor se strâmbă.

- Părinţii ei sunt supăraţi pe noi. N-au fost de acord cu decizia noastră de a avea un copil fără să ne căsătorim. Mă îndoiesc că Heather s-a dus la ei. Măcar pentru faptul că n-ar suporta să admită că l-a abandonat pe nepotul lor şi că l-a lăsat cu mine.

- Există vreun loc unde-i plăcea să meargă atunci când voia să rămână singură cu gândurile ei? insistă Kevin. Pe plajă, la munte?

Connor clătină din cap.

- Păi, cât de bine o cunoşti pe fata asta? întrebă Mick. Am impresia că habar n-ai ce

obiceiuri are.

- O cunosc la fel de bine cum o cunoşti tu pe mama, replică Connor.
- De ce trebuie să-mi răspunzi aşa? se răsti Mick. O cunosc pe mama ta mai bine decât pe oricare altă fiinţă din lumea asta.
- Se pare că nu ştiai cât era de tristă când v-aţi căsătorit, nu se lăsă Connor. Sau n-ai vrut să iei în seamă semnele?

Mick se zbârli, dar nu putea nega adevărul spuselor lui Connor. Ştiuse cât de nefericită era Megan. Pur şi simplu nu-şi închipuise că l-ar putea părăsi.

-Am făcut şi eu greşeli, ca tot omul, şi cea mai mare a fost că m-am prefăcut că nu observ nefericirea ei, recunoscu el. De asta vreau să vă îndemn să învăţaţi şi voi din experienţa mea. Dacă o iubeşti pe femeia asta, atunci trebuie să fii conştient de lucrurile importante pentru ea.

- Ştiu foarte bine ce e important pentru Heather, zise posomorât Connor. Vrea să se mărite. N-a vrut să recunoască faţă de mine. Mi-a jurat că înţelege atitudinea mea faţă de căsătorie. Chiar şi după ce a rămas însărcinată, a susţinut că nu avea nimic împotrivă să stăm împreună şi să fim o familie. Spunea mereu exact ce voiam eu să aud.

Oftă din adâncul sufletului.

- Dar nu credea nici un cuvânt din ce zicea.

Mick îşi privi fiul în ochi şi îi văzu durerea şi deruta din privire. Era ceva ce înţelegea şi el. Megan îi spusese şi ea de atâtea ori exact ce

dorea el să audă, iar el fusese mult prea plin de sine ca să priceapă că nu erau decât încercări de a menţine liniştea în cuplu în puţinul timp pe care-l petreceau împreună pe atunci.

- Deci, fiule, cum ai de gând să rezolvi situaţia? îl întrebă Mick pe Connor. Ştii ce ai să-i spui când ai s-o întâlneşti? Ştii ce ai să faci?

Connor clătină din cap.

- Sincer să fiu, n-am nici cea mai mică idee. Nu pot renunţa la atitudinea mea dintotdeauna. Asta sunt şi asta cred.

- Şi asta contează pentru tine mai mult decât femeia ta, mai mult decât să-ţi ţii familia unită? insistă Mick.

Connor încuviinţă din cap, dar nu mai părea chiar atât de convins. La fel ca mulţi alţi O'Brien, şi el voia să-şi impună propria voinţă, chiar dacă asta însemna să fie egoist şi orb la cei din jur.

-Adică ai prefera s-o pierzi pe ea decât să cedezi? întrebă Kevin, privindu-şi fratele fără să-i vină a crede. Atâta lucru ştiu şi eu despre o căsnicie, că ai drepturi, dar şi obligaţii. Amândoi partenerii trebuie să accepte compromisuri.

- Să mă însor când nu cred în căsătorie ar însemna mai mult decât să cedez sau să fac un compromis, insistă Connor. Ar însemna să-mi încalc principiile.

-Nobilă poziţie, comentă Kevin. Dar îţi garantez că nu-ţi va ţine de cald noaptea şi te

asigur că-ţi vei vedea fiul doar de sărbători şi din când în când în weekend. Eşti avocat de divorţuri. Ştii bine cum merg treburile în astfel de situaţii.

- Aici nu-i vorba de nici un divorţ, nu se lăsă Connor. N-am fost căsătoriţi niciodată.

Kevin clătină din cap.

-Vorbeşti de parcă asta ar simplifica lucrurile. Nu crezi că într-un astfel de caz custodia devine şi mai dificilă? Ce fel de pretenţii legale ai asupra copilului? Ai măcar numele tău înscris pe certificatul lui de naştere?

- Bineînţeles că da, se încruntă la el Connor. De fapt, tu de partea cui eşti?

- De partea ta întotdeauna, răspunse Kevin. Afară de cazul când eşti prea încăpăţânat ca să recunoşti ce-ţi doreşti cu adevărat.

-Vreau ca Heather şi copilul meu să se întoarcă acasă, declară apăsat Connor.

- Dar numai dacă tu stabileşti condiţiile, replică Kevin.

Aruncă o privire spre Mick şi ridică ceaşca de cafea într-o imitaţie de toast.

- Nu aşa fac toţi cei din familia O’Brien?

Mick oftă adânc.

- Ba da, aşa e.

Ceva îi spunea că el şi fiul lui trebuiau să găsească o altă cale, altfel amândoi urmau să piardă persoanele cele mai importante din viaţa lor.

capitolul 9

De când îşi văzuse tatăl, Mick Junior se făcuse năzuros. Era clar că se săturase de acele feţe străine şi că voia să fie iar cu mama sau cu tatăl lui. Megan nu mai ştia ce să facă. Se plimbase cu el în braţe prin toată casa. Nell găsise în pod câteva dintre jucăriile şi sunătoarele multicolore ale lui Davy şi le adusese jos, dar copilaşul nu era deloc interesat de ele.

- Probabil că-i dau dinţişorii, trase concluzia Nell. Am să-i aduc ceva rece pentru gingii.

Din păcate, nici metoda aceasta nu dădu rezultate. Copilul pur şi simplu îşi schimonosi feţişoara şi începu să plângă şi mai tare. În cele din urmă, ajunsă la capătul puterilor, Megan îi telefonă lui Connor.

-Trebuie să vii încoace, zise ea de cum îi auzi glasul în receptor.

- De ce? Iar renunţi să mai ai grijă de un copil?

- Mai scuteşte-mă de sarcasmele tale, replică ea. Copilul are nevoie să vadă un chip familiar. Cum n-am de unde s-o iau pe mama lui, ci doar pe tine, tu eşti cel care trebuie să apară aici.

În acelaşi moment, copilul mai scoase un urlet, ca şi cum ar fi vrut să-i confirme spusele.

-Vin imediat, zise Connor, neaşteptat de

prompt.

Şovăi puţin, apoi adăugă:

- Intre timp, dacă i-ai putea cânta, să ştii că-l ajută. îi place când îi cântă Heather, mai puţin când îi cânt eu. Eu nu pot duce o melodie până la capăt şi e clar că asta nu-i convine. Probabil e un viitor critic muzical.

Megan chicoti.

- Să ştii că şi tu erai la fel, îi aminti ea. îţi plăcea când eu sau tatăl tău îţi cântam, dar dacă Bree sau Abby încercau să te calmeze în acelaşi mod, ţipai aşa de tare că le acopereai pe amândouă.

Connor amuţi, poate surprins că Megan îşi amintea ceva despre copilăria lui.

-Ajung în câteva minute, zise el în cele din urmă.

Fericită că Connor era în drum spre casă, Megan luă copilul în braţe şi începu să se plimbe prin casă cântând melodia „Când ochii irlandezi zâmbesc”. Fusese cântecul preferat al lui Connor, mai eficient decât oricare cântec de leagăn. Spre uimirea ei, copilaşul i se cuibări la piept.

- Ce ţi-e şi cu O’Brienii ăştia, murmură ea. Au Irlanda în sânge, oricât de departe s-ar găsi de Dublin.

Sui iar la etaj şi în timp ce aşeza copilaşul adormit la loc în pătuţ, auzi paşii lui Connor urcând în grabă scara.

- Doarme, şopti el mirat în clipa când păşi în cameră.

-Trucul cu cântatul a funcţionat perfect, îi spuse Megan. Regret că te-am făcut să baţi drumul până aici pentru nimic. Pur şi simplu îmi părea tare rău că-i singur într-un loc necunoscut.

- Nu face nimic, oricum simţeam nevoia să-l văd.

Connor oftă din adâncul sufletului şi se aşeză, cu ochii la fiul lui. îşi trecu uşor degetul peste obrăjo- rul copilului.

- E frumos, aşa-i?

-Arată exact ca tine când erai de vârsta lui, îi spuse Megan.

Connor o privi îndoielnic.

- Nu aşa spun toate bunicile?

- Doar dacă-i adevărat. Dacă aş avea aici albumul cu pozele tale de bebeluş, ţi-aş putea dovedi.

Connor se încruntă.

- Păi, unde-i? Nu l-am văzut de ani întregi. îmi închipui că-i dosit în pod, în vreo cutie.

Megan clătină din cap.

- E la New York, la fel ca toate celelalte.

-Ai luat cu tine albumele noastre de bebeluşi?

Ea încuviinţă din cap.

- Pentru mine era o mângâiere să le răsfoiesc. îmi aminteau de ce am lăsat în urmă. Am păstrat şi diverse decupaje despre fiecare, precum şi pozele pe care mi le-au trimis bunica ta şi tatăl tău după ce am plecat, într-o bună zi am să vi le înapoiez, ca să le puteţi arăta copiilor voştri. Albumele astea şi cele din anii de şcoală conţin toată viaţa voastră. Le am şi pe acelea.

Connor nu prea ştia cum să reacţioneze la pornirile sentimentale.

- N-am ştiut, murmură el.

- Ce n-ai ştiut? întrebă ea. Că mi-a fost dor de voi? Sigur că mi-a fost. Sunteţi copiii mei, Connor. Aveam atâtea amintiri cu voi, dar nu erau nici pe departe suficiente. Nu trecea o zi fără să-mi doresc să vă văd măcar pentru o clipă. Tânjeam să primesc veşti despre cum o

mai duceţi. Mi-era dor de zilele când dădeaţi buzna în bucătărie după şcoală, să beţi un pahar cu lapte, să mâncaţi câţiva biscuiţi şi să-mi povestiţi cum a fost la ore.

Megan îi zâmbi fiului ei.

- îmi aduc aminte de prima dată când ai pomenit de o fată şi am înţeles că erai îndrăgostit pentru întâia oară. îmi mai amintesc şi că ţi-a frânt inima când s-a dus cu alt băiat la o petrecere de Sf. Valentin. Cred că aveai unsprezece ani.

- Doisprezece, o corectă el, zâmbind larg. Jennifer McGee. Era grozavă! Avea cel mai frumos păr blond pe care-l văzusem vreodată. Mai mult decât atât, putea trimite o minge de baseball la un kilometru. Asta mă impresiona la culme.

Megan râse.

- Da, ţin minte.

Chipul lui redeveni serios.

- Heather juca în echipa feminină de softball a liceului. Când am mers la colegiu, a renunţat să joace şi s-a făcut majoretă. Dar era la fel de bună la softball. Poate ar fi trebuit să se facă antrenor sau ceva de genul ăsta. M-a învăţat să joc bine, la fel de mult cum m-a învăţat şi antrenorul nostru.

O clipă se opri mirat, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama de ceva.

- Nu-i ciudat că jocul de baseball m-a apropiat de Jennifer când eram copil şi apoi de Heather? Chiar semănau un pic. N-am ştiut că-mi place un anumit gen de femeie.

- Asta n-ar trebui să te mire, îi spuse

Megan. întotdeauna ai fost constant în privinţa lucrurilor care contau pentru tine.

Ii surâse larg.

-Unii ar numi asta încăpăţânare. Acum că ai ajuns s-o cunoşti pe Heather, presupun că-ţi plac şi alte lucruri la ea.

O clipă Megan îşi imagină că Connor nu-i va dezvălui mai mult despre sentimentele lui cele mai profunde, dar el răspunse, cu ochii la copil:

- E cea mai calmă femeie pe care am cunoscut-o. îmi aminteşte de buni. Când sunt cu ea sunt liniştit, cel puţin aşa am fost până în ultima vreme, când am început să ne certăm.

- în legătură cu căsătoria?

Spre surprinderea ei, Connor clătină din cap.

- Nu chiar. Ştiu că asta îşi doreşte, dar nu aduce vorba despre căsătorie toată ziua bună ziua. De fapt, nici nu pomeneşte de aşa ceva.

-Atunci, care-i problema?

Connor o privi scurt, apoi întoarse capul.

- Crede că am fost prea aspru cu tine, recunoscu el. Şi a fost de-a dreptul furioasă când am refuzat să vin acasă de Ziua Recunoştinţei.

- Dacă ai fi venit, ai fi adus-o cu tine? întrebă Megan.

Connor rămase tăcut mult timp, apoi clătină din cap.

- Nu eram pregătit s-o prezint tuturor, să explic relaţia noastră şi copilul. Sincer să fiu, cred că m-am simţit chiar uşurat când tata mi-a cerut să nu mai pun piciorul în casa asta.

Sigur că vorbele lui m-au durut, dar principalul sentiment a fost unul de uşurare că deocamdată nu trebuia să mă confrunt cu o asemenea situaţie. Am amânat-o atâta vreme, încât a devenit un obicei. Unul prost, cred eu.

Megan ezită câteva clipe, apoi îndrăzni să-şi pună palma peste mâna lui, pe marginea pătuţului.

- Oh, Connor, secretele au obiceiul să facă lucrurile mai complicate decât ar trebui să fie. Chiar nu aveai încredere că noi vom înţelege sau că măcar vom încerca să acceptăm relaţia ta?

El o privi neîncrezător.

-Cred că glumeşti! Tata nu pricepe nimic, exact cum m-am aşteptat. Kevin n-a făcut decât să-mi aducă supărare. Cred că în curând voi avea de-a face cu Abby, Bree şi Jess.

Şovăi puţin, apoi adăugă:

- Singura persoană care n-a făcut mare caz pe tema asta eşti tu.

- Pentru că eu vreau să înţeleg, spuse ea. Şi poate pentru că mă simt vinovată pentru atitudinea ta faţă de căsătorie. Nu de asta nutreşti sentimente atât de contradictorii?

- în parte, da. în plus, văd zilnic căsnicii care se destramă. Oameni care ar fi trebuit să se iubească se lasă cuprinşi de furie, se umplu de venin şi de răutate, iar eu mă lupt pentru dreptatea clientului meu, fără să-mi îngădui să mă gândesc măcar o clipă la ce e corect pentru cealaltă persoană sau pentru copii. Chiar dacă ţi-am purtat pică fiindcă ai plecat, cel puţin tu şi tata nu v-aţi luptat pentru nimic. Pe vremea

aceea eram furios pe el că ţi-a cedat atât de mult fără luptă, dar acum înţeleg ce bine a fost pentru noi că totul s-a desfăşurat în mod civilizat.

- Ştii ce regret eu în toată povestea asta? întrebă Me- gan. Eu şi Mick ne-am preocupat atât de mult să ne comportăm civilizat şi să facem situaţia mai uşoară, încât tu, fratele tău şi surorile tale aţi ajuns la concluzia că nu-mi păsa de voi într-atât încât să mă lupt pentru voi. Cred că toţi v-aţi închipuit că eram fericită să scap de voi, când în realitate nimic nu era mai departe de adevăr.

- Presupun că-i simplu să judeci greşit o situaţie când nu cunoşti toate amănuntele, zise el, stânjenit de mărturisire.

-Aşa e, încuviinţă ea, apoi îl strânse în braţe. Dar acum vrem să îndreptăm lucrurile, Connor. Am şi făcut primul pas.

Şi cu puţin noroc, aveau să regăsească drumul spre relaţia simplă şi plină de iubire pe care o avuseseră odinioară. Era nevoie de timp. Megan era dispusă să aştepte oricât ar fi fost nevoie, dar ştia că Mick stătea mult mai prost cu răbdarea.

Duminică seara Mick insistă ca el, Connor şi Megan să rămână împreună după cină ca să discute cum se vor descurca, acum că bebeluşul locuia la ei.

- Eu nu vreau s-o văd pe mama că-şi ia pe cap şi grija pentru copil, declară el fără altă introducere.

Din păcate, în aceeaşi clipă Nell intră în

bucătărie.

- Adică sunt prea bătrână ca să mă mai ocup de un copil, Mick O'Brien? întrebă ea cu asprime.

Mick se făcu mititel sub privirea ei.

- Sigur că nu, mamă, dar una e să ai grijă din când în când de un copil şi alta să te ocupi de el tot timpul. Vreau să spun că e treaba lui Connor să găsească o soluţie.
- Ei bine, te asigur că pot să ajut, declară Nell.
- Sigur că poţi, o linişti Megan. La fel şi eu.
- Nu, se opuse Connor. Tata are dreptate. Este de datoria mea. Am vorbit deja cu Abby, doica lor se poate ocupa de Mick Junior măcar pentru câteva zile. Am să trec să-l las la ei mâine-dimineaţă, înainte să plec la Bal- timore la lucru.

-Şi cine va avea grijă de el noaptea? întrebă Mick. Ştiu bine câte ore petreci tu la serviciu. Vrei să-l laşi la Abby toată ziua şi apoi peste noapte?

Connor oftă.

-Am să găsesc o cale s-o şterg de la birou şi să mă întorc înainte de ora cinei. Cu puţin noroc, o să dau curând de Heather şi vom vedea împreună cum facem. Aranjamentul ăsta nu trebuie neapărat să ţină o veşnicie.

Mick se uită la Megan şi văzu că are maxilarul încleştat într-o expresie de hotărâre nestrămutată. Era limpede că planul lui Connor nu-i era deloc pe plac.

- Megan, ai tu altă idee?

Ea încuviinţă din cap.

- Nell, dacă n-ai nimic împotrivă, mâine la prima oră eu iau avionul spre New York, rezolv câteva chestiuni la galerie şi mă întorc la sfârşitul zilei. Dacă te poţi ocupa mâine de copil, îţi iau eu locul seara când mă întorc. Connor, copilul rămâne aici până când tu şi Heather ajungeţi la o concluzie. De-abia a început să se obişnuiască aici cu noi. N-are nici un rost să-l mai plimbăm până acasă la Abby, unde să-l ia în grijă o doică pe care n-o cunoaşte.

Mick o privi surprins.

- Vrei să renunţi la slujba ta acum? întrebă el plin de speranţă.

Era ceva ce-şi dorea de multă vreme.

- E singura soluţie înţeleaptă, încuviinţă ea. Oricum mai aveam doar câteva săptămâni. Acum e nevoie de mine, asta dacă Connor nu are nimic de obiectat.

- De ce ar avea? întrebă cu asprime Mick, încruntân- du-se la fiul lui. Doar îl scoţi din belea.

-Ajut familia într-o situaţie de urgenţă, îl corectă Me- gan. Connor, eşti de acord?

-Nu ştiu ce să spun, zise el într-un târziu. Nu mă aşteptam să faci aşa ceva.

Megan îl privi cu tristeţe.

- Poate fiindcă nu te aştepţi la prea multe de la mine în general. Lasă-mă să te ajut, Connor. Mi-ar plăcea mult să stau cu copilul, iar dacă prin asta îţi uşurez ţie situaţia, atunci sunt fericită să mă ocup de el.

Mick înţelegea că fiul lui era prins între ciocan şi nicovală. Fără îndoială, îşi dădea

seama că era cea mai potrivită soluţie. În acelaşi timp, această variantă ar fi consolidat rolul lui Megan în viaţa tuturor, făcând posibilă şi nunta într-un viitor apropiat. Mick era în culmea încântării, dar înţelegea ezitarea lui Connor. Măcar de astă dată reuşi să-şi ţină gura, bazându-se pe faptul că fiul lui va face unica alegere înţeleaptă.

Deşi părea nehotărât, într-un târziu Connor încuviinţă din cap.

-Mulţumesc, mamă. E o ofertă foarte generoasă şi apreciez sincer că fiul meu va rămâne într-un loc cu care s-a obişnuit cât de cât, alături de persoane care-l iubesc. Buni, mâine îl pot duce la Abby dacă ţi-e prea greu să ai grijă de el.

- Prostii, replică Nell. Rămâne aici, cu mine.

-Atunci ne-am înţeles, vorbi Megan. Acum mă duc sus să dau nişte telefoane. Trebuie să pun câteva lucruri în ordine înainte să-l sun pe Phillip.

-Ai putea rezolva cu un simplu telefon, sugeră Mick. Ca să-i explici lui Phillip despre ce-i vorba.

Megan clătină din cap.

-Nu, sunt datoare să-i spun faţă în faţă, şi-n plus, îmi voi putea pune ordine în treburi la galerie, astfel ca altcineva să-mi poată prelua îndatoririle sau poate chiar să administrez galeria de aici pentru un timp. În afară de asta, dacă urmează să rămân la Chesapeake Shores pentru cine ştie cât timp, am nevoie să-mi iau mai multe haine.

-Ai să rămâi aici pentru totdeauna, o corectă

Mick.

Megan îi aruncă o privire greu de descifrat.

-Tot ce se poate. Dacă se va întâmpla aşa, atunci va trebui să închid apartamentul şi să-mi expediez toate lucrurile aici, dar acum n-am timp de asta.

Mick renunţă să mai insiste. Lucrul cel mai important era că întâmplarea neaşteptată cu Connor o aducea pe Megan înapoi la Chesapeake Shores pe o perioadă nedeterminată. Asta însemna că şi el va avea timp berechet ca s-o convingă că nunta de Revelion trebuia să rămână cea mai bună opţiune.

Megan se temea de conversaţia pe care urma s-o aibă cu Phillip. Cu toate defectele lui, care nu erau puţine, îi oferise o şansă cu mulţi ani în urmă şi o pregătise pentru o carieră în artă pe care ajunsese s-o îndrăgească. Faptul că-l lăsa baltă practic fără nici un preaviz nu era chiar modul în care dorise ea să rezolve situaţia.

Ajunse la galeria din Upper East Side la ora 10 în dimineaţa zilei de luni, cu două pahare de *caffe latte* în mâini şi o expresie de penitenţă pe faţă. Phillip era undeva în spate, despachetând o pictură care urma să fie piesa de rezistenţă la viitoarea expoziţie. Era un tablou îndrăzneţ şi fascinant, aparţinând unui tânăr artist. Megan îl privi cu nespusă admiraţie.

-Ăsta ar trebui să se vândă din clipa în care ne deschidem porţile, zise ea. Celelalte lucrări

ale lui sunt măcar pe jumătate atât de bune?

- Sigur, altfel nu i-aş fi organizat o expoziţie personală, răspunse Phillip, luându-şi cafeaua.

După ce-i aruncă o privire scurtă, o întrebă:

- Ce s-a întâmplat?

-Am noutăţi, spuse ea, dar nu cred că ai să fii prea încântat de ele.

- Mick te-a convins să te muţi imediat la Chesa- peake Shores ca să vă pregătiţi de nuntă, zise el cu un aer resemnat.

Megan îl privi uimită.

- Eşti prezicător sau doar ai intuiţie? Chiar trebuie să mă mut imediat la Chesapeake Shores, dar nu din pricina lui Mick.

începu să-i explice ce se petrecuse în acel weekend.

- Asta-i şansa mea să fac ceva pentru fiul meu şi poate astfel să fac pace cu el.

Phillip era şocat.

-Te duci acasă să te joci de-a bunica?

Auzind vorbele lui, Megan se încruntă.

-Nu mă joc de-a nimic. Chiar sunt bunică.

- Megan, era cu totul altceva când spuneai că te vei recăsători cu Mick şi vei deschide propria ta galerie de artă. Atunci era vorba de bărbatul pe care l-ai iubit întotdeauna şi despre o carieră atât de dragă sufletului tău. Ce vrei acum... să stai cu un copil mic... pur şi simplu nu e pentru tine. Cum te-aş putea lăsa să faci una ca asta?

- Pentru că nu ai de ales, replică ea sec. E decizia mea, aşa că astăzi am să fac tot posibilul să găsesc pe cineva care să-mi ia locul şi care să preia totul aşa cum trebuie, dar

diseară mă întorc acasă, Phillip. Este ultimul meu cuvânt.

- Eu cred că o să-ţi pară rău, comentă el. Şi cum rămâne cu galeria? Cu nunta?
- Fiecare lucru la timpul lui, răspunse ea evaziv.

Auzind-o, Phillip se încruntă.

-Vrei să spui că deocamdată ai încetat orice demersuri?

- Doar pentru moment, insistă ea.
- Şi Mick ce are de zis despre toate astea? Nu mi-a făcut impresia că ar fi un om prea răbdător.

-Nici el nu are de ales, răspunse ea, dându-şi seama că vorbise exact ca Mick.

La rândul ei, lua acum o hotărâre fără să ţină seama de bărbatul pe care susţinea că-l iubeşte.

Phillip era la fel de şocat de răspuns cum era şi Megan.

- Şi cum vede toate astea?

Megan oftă.

-Aşa cum le văd şi eu când Mick procedează exact la fel, recunoscu ea. Dar şi acesta e un motiv ca să mă întorc la Chesapeake Shores. Dacă vrem ca lucrurile să meargă bine pentru amândoi, atunci trebuie să găsim o cale mai bună de a comunica. În momentul de faţă şi unul, şi celălalt emitem o sumedenie de decizii fără drept de apel.

Phillip miji ochii spre ea.

- Adică aveţi probleme?

Ea se încruntă auzind unda de speranţă din

tonul lui.

- încetează! Eu şi Mick ne vom recăsători.
- S-o vedem şi pe asta, replică Phillip.

Ieşi fluierând din biroul ei, fapt care o scoase din sărite pe Megan atât de tare încât îi venea să-şi ia poşeta şi să plece. Din păcate, simţul răspunderii, atât de adânc înrădăcinat în conştiinţa ei, o obliga să rămână pe loc.

După câte făcuse Phillip pentru ea, mai putea să-l suporte vreo câteva ore.

Pe urmă avea să se înapoieze la Chesapeake Shores, la ceilalţi bărbaţi din viaţa ei care o scoteau din sărite.

Mick petrecu ziua de luni aşteptând cu nerăbdare întoarcerea lui Megan. Era atât de lipsit de astâmpăr încât într-un târziu mama lui îşi ieşi din fire.

-Trebuie să-ţi găseşti o ocupaţie, declară ea. Du-te în pod şi adu podoabele de Crăciun.

- Dar nu-i nici măcar 1 decembrie, protestă el.

- Şi ce dacă? Măcar aşa n-o să mă mai împiedic de tine la fiecare pas. În plus, ştii bine cât durează până pregătim casa pentru sărbători. Chiar dacă începi să aranjezi chiar azi exteriorul, o să-ţi ia zile întregi până termini.

-Credeam că Jake o să instaleze luminile de afară, bombăni Mick. Nu firma lui s-a ocupat de asta acum câţiva ani? N-are decât să suie el şi să coboare scara, nu-i nevoie s-o fac eu. Pe lângă asta, trebuie să-i încurajăm afacerea, ca

să câştige bani să întreţină bebeluşul pe care îl aşteaptă cu Bree.

Nell se proţăpi cu mâinile în şolduri în mijlocul bucătăriei, cu o figură exasperată.

- Chiar vrei să te iei la harţă cu mine pe tema asta? Chiar dacă Jake se ocupă de treaba asta, tot va avea nevoie de podoabe. Iar podoabele sunt în pod. Adu-le jos.

Mick făcu stânga împrejur şi ieşi din bucătărie.

- Băbuţă pisăloagă! murmură el.

-Te-am auzit! strigă Nell în urma lui. Vezi că nu eşti chiar atât de mare ca să nu te plesnesc când nu-ţi ţii gura!

-Hai s-o văd şi p-asta! îi strigă râzând Mick.

- Nu mă pune la încercare, Michael Devlin O'Brien! îl avertiză Nell, dar şi tonul ei trăda că vorbea în glumă. Iar dacă faci atâta gălăgie şi trezeşti copilul, să ştii că tu ai să te plimbi cu el în braţe până-l adormi la loc!

De data asta Mick luă ameninţarea în serios, aşa că începu să suie scările, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot. Nu ajunse bine la etajul doi când copilul începu să plângă. Mick oftă resemnat şi intră în camera lui Connor.

-Te-a trezit bunicul? murmură el, luând băieţelul în braţe şi strângându-l la piept.

În clipa următoare se încruntă.

-Nu cumva din pricina scutecului ud?

Se grăbi să-i schimbe scutecele şi îşi dădu seama că micuţul era treaz de-a binelea.

- Ce-ar fi să petrecem puţin timp împreună? întrebă el. Poţi veni cu mine în pod, ca să

alegem podoabele de Crăciun.

Băieţelul gânguri încântat.

Mick îl puse în coşuleţ şi urcă în pod cu el. Odată ajuns acolo, îşi dădu seama că nu era treabă uşoară. Mama lui avusese dreptate.

Intr-una din zile se va ocupa să facă ordine în haosul de acolo. În fiecare an îşi jura că va ordona frumos podoabele de Crăciun, numai că de fiecare dată le îndesa în cutii pe care le punea în primul ungher liber. De regulă, jumătate din cutiile pe care le căra jos nu aveau înăuntru nici măcar o singură podoabă, fiindcă nimeni nu se ostenise vreodată să scrie pe ele ce anume conţineau.

- Se pare că o să avem mult de lucru aici, îi zise el copilului, aşezând coşuleţul pe o cutie mare şi solidă, de unde să poată cuprinde cu privirea toată încăperea în timp ce Mick lucra.

Zări un vechi CD-player, apoi descoperi o cutie cu CD-uri cu cântece de Crăciun depozitată acolo. Puse un CD în CD-player şi podul se umplu de acordurile muzicii.

- Pentru atmosferă, îi explică el copilului, în timp ce Johnny Mathis[II] cânta despre castane coapte. Eh, uite tipul ăsta chiar ştia să cânte.

În timp ce Mick vorbea, băieţelul închise pleoapele. Era uluitor cât de repede se liniştea la auzul unui glas frumos care cânta un cântec vechi şi minunat.

Acum că micuţul adormise, Mick începu să deschidă cutiile, ca să vadă ce era în fiecare şi să le care la uşă pe cele cu podoabe de

---

II Cântăreţ şi cantautor american (n. 1935) (n.tr.)

Crăciun. Câteva cutii conţineau doar şiraguri lungi de lumini pentru decorarea exteriorului. Le puse pe rând în priză, dându-le deoparte pe cele care nu funcţionau. Era o treabă plictisitoare, dar care îi oferea răgazul să se gândească la cât de diferite vor fi sărbătorile anul acesta, cu un bebeluş în casă şi cu Megan revenită pentru totdeauna.

Poate fiindcă îl cuprinsese nostalgia, când ajunse la cutia cu ornamente pe care le confecţionaseră copiii când erau mici, se aşeză să se uite la ele. Fiecare îi trezea o amintire, începând cu pomul de Crăciun din lut pe care Abby îl pictase într-un verde strălucitor, după care îl presărase cu bucăţele mici de lut în chip de podoabe. Abby avea pe atunci vreo cinci ani, din câte îşi amintea el, şi mergea la grădiniţă. Alături era îngerul cam strâmb al lui Bree, cu aripile asimetrice. Mai găsi şi tentativa lui Kevin de a modela un căţeluş, o aluzie cât se poate de transparentă că în acel an îşi dorea să primească un căţel de la Moş Crăciun. La gâtul căţelului Kevin legase o panglică roşie în chip de zgardă.

Primul ornament lucrat de Connor, pare-se la grădiniţă, era pur şi simplu amprenta mâinii lui pe o bucată de lut, pictată apoi în roşu festiv.

Ultima podoabă îi aparţinea lui Jess. încă de atunci avea probleme cu atenţia. Fesul lui Moş Crăciun, dacă era într-adevăr un fes, avea o dâră de alb şi una de roşu, dar nimic altceva. Se vedea limpede că se plictisise. Dar numele ei era înscris clar pe verso, probabil de

învăţătoare.

Mick se strădui să-şi amintească de momentele în care copiii le arătaseră podoabele, lui şi lui Megan, dar nu reuşi. Ceva îi spunea că nu fusese de faţă ca să le vadă ochii strălucind de mândrie sau să-i laude aşa cum îi lăuda Megan. Câte momente din viaţa lor ratase fiindcă fusese la muncă? Majoritatea ocaziilor importante, de asta era sigur. Nu era de mirare că Megan îşi pierduse răbdarea cu el.

Acum însă avea de gând să îndrepte toate acestea. Nepoţii lui vor şti că sunt iubiţi. Şi nu era prea târziu ca să le arate şi copiilor ce mult însemnau pentru el. Dar mai ales îi va dovedi lui Megan că putea fi soţul atent şi devotat pe care-l merita.

Numai că mai întâi trebuia s-o aducă în faţa preotului în ajun de Anul Nou. Şi dată fiind opoziţia ei încăpăţânată la această idee, pentru Mick era ceva mai uşor de zis decât de făcut.

capitolul 10

Megan uitase cât de istovitor era să îngrijeşti un copil mic. După-amiază, când băieţelul adormi, era sfârşită. Adormise şi ea pe canapeaua din birou când simţi că cineva o înveleşte blând cu pătura. Se foi puţin şi deschise ochii, întâlnind privirea îngrijorată a lui Mick.

- N-am vrut să te trezesc, spuse el necăjit. Hai, culcă-te la loc. Eşti frântă.

Ea se ridică în capul oaselor şi se frecă la ochi.

- Nu. Trebuie să mă scol. Ar trebui să profit de răgaz ca să mai aranjez una-alta în sufragerie. Toate ornamentele pe care le-ai adus din pod trebuie sortate şi puse fiecare la locul lor, ca să fie gata când aducem bradul. Fiindcă veni vorba, când îl cumpărăm? Ar trebui să mergem amândoi la sfârşit de săptămână.
- Este prea devreme, protestă Mick. Se usucă până la Crăciun.

Ea zâmbi.

-Aşa spuneai în fiecare an. Eu şi copiii eram mereu nerăbdători să aducem bradul, iar tu insistai de fiecare dată să mai aşteptăm. Am impresia că făceai asta ca să nu fii nevoit să vii cu noi şi să ne asculţi vorbind despre calităţile fiecărui pom de Crăciun de-a lungul anilor.

II privi sfidător.

- Ei bine, anul acesta nu mai aştept. Un brad în casă va ridica moralul tuturor. Putem chema toată familia într-o seară, ca să-l împodobim împreună.

Mick se îmbună.

- Sigur. Dacă aşa vrei tu.
- Da, aşa vreau.

Megan dădu deoparte pătura şi se ridică.

-Şi acum, ar fi bine să mă ocup de cutiile alea. Cele mai multe vor merge în camera de zi, dar sunt convinsă că o parte din ornamente sunt pentru sufragerie şi pentru hol. E cazul să le iau de aici.

Făcu un semn din cap spre vraful de cutii din mijlocul încăperii.

- Nu-i neapărat nevoie să te apuci de ele chiar în clipa asta, se opuse Mick. Mai stai puţin şi odihneşte-te cât ai timp. Dacă se trezeşte copilul, mă ocup eu de el. Ne-am împrietenit. Avem treabă împreună.

Megan îl privi amuzată.

- Ce treabă?

- Păi, m-am gândit să merg azi în oraş să fac ceva cumpărături.

Megan îl privi nevenindu-i să creadă.

-Vrei să iei copilul cu tine ca să faci cumpărături de Crăciun?

-Am pus căruciorul în portbagaj şi am instalat deja scaunul de copii pe care l-a adus Connor aseară. Mă gândeam că micuţului i-ar plăcea să vadă toate luminile şi vitrinele împodobite, explică el. Ceilalţi copii au mers deja în oraş. N-ar trebui lăsat pe dinafară.

- Mă îndoiesc că-şi dă seama dacă-i lăsat pe dinafară, zise cu subînţeles Megan.

- E o chestiune de principiu, insistă Mick.

Megan îl privi amuzată.

- Mick, recunoaşte că vrei doar să ai ocazia să te mândreşti cu el la cafeneaua lui Sally, aşa-i? De fapt, despre asta-i vorba.

Mick ridică din umeri.

- Şi ce dacă?

- Cât de frig e afară?

- Habar n-am. Şi ce contează?

- Dacă ieşi cu copilul în oraş, trebuie îmbrăcat ca pentru afară. Iar când ajungi la cafenea, va trebui să-i scoţi o parte din hăinuţe, ca să nu-i fie prea cald. Vin şi eu cu tine, declară ea pe un ton categoric.

Se uită în ochii lui Mick.

- Afară de cazul când nu vrei să te însoţesc.

Privirea lui se lumină brusc.

- Sigur că vreau. Va fi ca pe vremuri.

Ea îl privi amuzată.

- La ce vremuri te referi?

- Când duceam copiii să vadă oraşul împodobit de Crăciun.

- Mick O'Brien, tu n-ai mers nici măcar o dată cu copiii în oraş să le arăţi luminile de Crăciun, îi aminti ea. De regulă, veneai ca o floricică în ajun, îţi puneai costumul de Moş Crăciun, ziceai „Ho-ho-ho!" de câteva ori, împărţeai cadourile şi mergeai la culcare.

- Ba nu-i adevărat! protestă el indignat. Cine monta jucăriile pentru dimineaţa de Crăciun?

- De cele mai multe ori, dacă nu puteam eu singură, apelam la mila vreunui vecin care se pricepea să mânuiască o şurubelniţă, îi aminti ea. Singura excepţie a fost o casă de păpuşi pe care ai construit-o tu pentru fetiţe. Pe aceea ai făcut-o singur. Nici nu-mi dau seama cum ai reuşit, din moment ce lipseai atât de mult de

acasă.

Căsuţa fusese construită în stil victorian şi realizată până în cele mai mici detalii. Megan fusese la fel de extaziată ca fetele.

- Cred că a fost jucăria lor preferată, îi spuse ea lui Mick. Singurul obiect pe care au acceptat să-l împartă. Şi-au adus toate prietenele să vadă ce construise tatăl lor. Se lăudau că au o construcţie originală marca Mick O'Brien, chiar dacă în miniatură.

Mick era uluit.

-Uitasem de asta: unde-i acum căsuţa? Ar trebui s-o aibă gemenele.

- E chiar la ele, îi reaminti Megan. A dus-o Trace la ei acasă acum câteva luni. Dacă Bree naşte o fetiţă, Abby a promis că i-o va da ei după ce gemenele vor depăşi vârsta la care să se mai joace cu ea. Presupun că până la urmă va ajunge şi la copiii lui Jess.

Mick oftă.

-Am ratat atât de multe, nu-i aşa? Am construit căsuţa aia, dar nu cred că le-am văzut pe fete jucându-se cu ea.

-Ai ratat cele mai frumoase momente, încuviinţă Megan. Dar asta nu se va mai întâmpla. Nepoţii noştri ne oferă o a doua şansă.

-Adevărat, încuviinţă Mick, apoi îi aruncă o privire îngrijorată. Fiindcă veni vorba de Jess, îţi faci griji pentru ea? întrebă el pe neaşteptate.

Auzind întrebarea, Megan se încruntă.

- De ce mă întrebi? Se descurcă foarte bine cu hanul.

- Fără discuţie că da, dar viaţa ei n-ar trebui să se limiteze numai la atât, zise Mick cu părere de rău. Aici e vorba de o slujbă, dar Jess are nevoie şi de un bărbat în viaţa ei. Are nevoie de copii, aşa cum ziceai tu mai adineauri. Abby, Bree şi Kevin sunt toţi la casa lor. Până şi Connor are pe cineva la care ţine mult, pe lângă mititelul ăsta de la etaj. Jess e singură. De mult n-a mai fost cu nimeni. Eu sunt îngrijorat în privinţa ei.
- Când va sosi momentul potrivit, îşi va găsi pe cineva, zise încrezătoare Megan. De fapt, întotdeauna am fost de părere...

-Ce anume?

-N-are importanţă, se retrase ea, cu gândul la Will Lincoln şi la felul în care se uita mereu la Jess cu o privire plină de afecţiune.

Megan era deja plecată pe vremea când Jess şi Will erau adolescenţi, dar avea sentimentul că Will fusese îndrăgostit de Jess în toţi anii cât venise în casa lor cu Con- nor şi cu Kevin. Cu toate acestea, acum că erau amândoi adulţi, Will nu făcuse nici un pas. Sau poate făcuse şi Jess îl refuzase. Megan nu avea de unde şti. Işi zise că, dacă îi vâra acum lui Mick în cap ideea, risca să creeze vreo situaţie penibilă. De felul lui, Mick se amesteca în toate. Iar cunoscând-o pe Jess, intervenţia lui ar fi avut exact rezultatul opus.

- Fii sigur că Jess îşi va da seama când va întâlni bărbatul potrivit, îi spuse ea lui Mick.

-Tare aş vrea s-o văd fericită şi la casa ei, răspunse Mick. Ştiu bine că avem deja o vârstă, dar mi-aş dori să văd casa asta plină de

copii.

- Da, ştiu. Şi eu îmi doresc acelaşi lucru.

Mick îi aruncă o privire pătrunzătoare.

-Nu m-aş da înapoi să avem şi noi doi parte de fericire.

Megan râse la aluzia lui deloc subtilă.

-Aşa va fi, îi făgădui ea. La momentul potrivit.

II înlănţui cu braţele.

- Pe lângă asta, eu sunt fericită şi acum, aici, cu tine, în preajma sărbătorilor. Vom avea un Crăciun de basm, Mick.

-Sper că da, răspunse el, vădit nemulţumit de răspuns şi de faptul că Megan nu adusese în discuţie ce ar fi putut aduce noul an.

- Mick, vorbi Megan, cu ochii în ochii lui. Te iubesc din toată inima.

-Aşa zici tu, mormăi el.

-Ţi-aş putea dovedi, sugeră ea cu un aer seducător.

Spre uimirea lui Megan, în ochii lui Mick se aprinse o scânteie, dar răspunsul lui era departe de ce se aştepta ea să audă.

- Nu înainte să ai o verighetă pe deget, declară el foarte încântat de sine.

Megan chicoti. II cunoştea prea bine ca să creadă măcar pentru o clipă în avertismentul lui.

-Vorbesc serios, insistă el. Nu înainte să faci din mine un om cinstit.

Fără îndoială, era o răsturnare de situaţie pe care Megan n-o anticipase şi care făcea şi mai urgente eforturile de a aduce viaţa lui Connor pe făgaşul cel bun.

În timp ce în cafeneaua lui Sally toţi se înghesuiau în jurul copilaşului, îşi făcu apariţia Lawrence Riley. Bancherul se duse direct la Mick, şi Megan şi se aplecă să privească mai îndeaproape băieţelul.

- Ei, dar pe cine avem noi aici? exclamă el, răspunzând la zâmbetul ştirb al copilului.
- Pe tizul meu, declară cu mândrie Mick. E fiul lui Connor.

-Am recunoscut din prima clipă genele neamului O'Brien, zise Lawrence.

îşi îndreptă spatele şi se uită spre Megan, cu o expresie serioasă.

-Tocmai voiam să-ţi telefonez în după-amiaza asta.

Lângă ea, Mick încremeni.

-Da?

- Comisia de împrumuturi s-a întrunit azi-dimineaţă, urmă bancherul.
- Şi? îl îmboldi Mick. Nu ne mai fierbe, omule. A obţinut împrumutul, aşa-i?

Lawrence clătină din cap.

- îmi pare rău, Megan. Credeam că altfel vor sta lucrurile. Mă tem că, dată fiind starea economiei, comisia a fost îngrijorată că s-ar putea să fie un moment nepotrivit pentru a începe o mică afacere, mai ales una legată de artă, deci costisitoare.

Lui Mick nu-i venea să-şi creadă urechilor.

-Chiar şi după ce eu...

Văzând expresia îngrozită a lui Megan, îşi înghiţi vorbele.

- Mick O'Brien, ţi-ai băgat nasul şi aici? întrebă ea cu asprime.

- M-am dus să-l văd pe Lawrence, atâta tot, se grăbi el să răspundă, apoi se încruntă spre vechiul lui prieten. El m-a asigurat că n-aveam motive de îngrijorare, aşa că m-am dat la o parte. Şi uite, acum ne zice că cererea ta a fost respinsă, deşi am lăsat limpede să se înţeleagă că eram dispus să garantez pentru tine.

Lawrence se înroşi la faţă, cu un aer vinovat.

- Repet, îmi pare foarte rău. Poate după câtva timp, Megan.

Megan nu-i luă în seamă scuzele, ci se răsuci spre Mick şi mai încruntată.

- Mick, ţi-am spus foarte clar că nu voiam să te amesteci.

- Păi, se pare că nici n-a avut prea mare efect, replică el. Dacă m-ai lăsa să-ţi scriu un cec, ai putea pune pe picioare afacerea în câteva luni în loc să fii nevoită să cerşeşti altă finanţare. încă sunt dispus să fac asta. Lasă-i pe Lawrence şi gaşca lui de conţopişti miopi să crape de ciudă când vor vedea că ai un succes monstru fără ei.

Megan clătină din cap.

- Nu pot face asta. Dacă ei nu consideră proiectul meu ca fiind solid, atunci de ce aş lua bani de la tine, riscându-i fără rost?

- Fiindcă ăsta-i visul tău, fir-ar sa fie! explodă Mick cu atâta vehemenţă încât băieţelul începu să plângă.

Megan se ridică imediat, luă copilul din cărucior şi se îndepărtă cu el în braţe, murmurându-i la ureche ca să-l liniştească.

Mick se întoarse spre Lawrence.

-Tu eşti şef acolo la bancă sau nu?

-Nu pot lua decizii de unul singur, răspunse Law- rence. îmi pare sincer rău, Mick, dar dacă am supravieţuit crizelor economice, asta s-a întâmplat tocmai fiindcă am fost prudenţi. Megan are un proiect bun. Poate peste câteva luni sau peste un an, putem relua discuţia.

Se uită la Mick cu o privire încărcată de regret.

- Dacă ai fi fost cosemnatar, altfel ar fi stat lucrurile, dar ea n-a vrut aşa. De fapt, a fost categorică în privinţa asta.

Mick ştia că nu avea rost să insiste. îşi dădea seama şi că încăpăţânarea lui Megan o costase finanţarea pentru galerie. Dar asta nu uşura cu nimic situaţia, dată fiind dezamăgirea din privirea ei, pe care încerca s-o mascheze arătându-se supărată pe el.

Mai rău decât atât, vestea era o nouă lovitură dată viitorului lor împreună. Fără afacerea care să-i acorde independenţa pe care şi-o dorea, era şi mai puţin probabil ca Megan să rămână în oraş.

Mick răsuflă adânc, decis să nu accepte nici un obstacol în calea lor. Habar nu avea cum va drege situaţia, dar avea să găsească o cale. Toate provocările importante din viaţa lui fuseseră legate de muncă. Acum se ivise una în viaţa personală, fără îndoială cea mai importantă cu care se confruntase vreodată.

Megan se mai învârti puţin prin cafeneaua lui Sally cu copilaşul care-i scâncea în braţe, străduindu-se din răsputeri să n-o răzbească şi pe ea lacrimile. Visul ei tocmai se destrámase

fără veste. Fusese atât de sigură că banca îi va acorda împrumutul. Nu ceruse o avere, doar un capital care să-i ajungă câţiva ani.

Cât despre Mick, intervenţia lui fusese pe cât de enervantă, pe atât de previzibilă. îi stătea în fire să-şi bage nasul. Megan nu-i putea purta pică fiindcă voise s-o ajute. Pe de altă parte însă, nici nu-i putea îngădui aşa ceva.

Aşteptă să plece Lawrence, apoi se întoarse la masa lor.

- Rezolvăm noi şi problema împrumutului, se grăbi s-o asigure Mick, privind-o îngrijorat. E doar o piedică, Meggie. Atât şi nimic mai mult.

-Nu minimaliza problema, Mick. Dacă o bancă unde sunt cunoscută de ani întregi îmi respinge cererea de împrumut, nu aş crede că altă bancă o va privi mai favorabil.

- Nu uita că mai exist şi eu, replică el. Eu cred în tine şi am şi banii necesari.

Ea îl privi exasperată.

- De câte ori vrei să-ţi repet că nu?

O clipă el păru că ar vrea s-o contrazică, dar se răzgândi.

- Oferta rămâne în picioare, în caz că vei privi lucrurile altfel. Intre timp, care-i pasul următor?

- Nu prea ştiu, recunoscu ea. Sinceră să fiu, încă nu mi-am revenit din şoc. Eram atât de sigură...

Ridică din umeri.

- Dar presupun că în zilele noastre nimic nu mai e sigur.

- Cum rămâne cu parteneriatul cu Phillip despre care pomeneai zilele trecute?
- îmi închipui că rămâne o opţiune, răspunse ea, deşi se temea să se întoarcă la Phillip şi să-i povestească despre noua oprelişte în planul ei de a se muta la Chesapeake Shores şi de a-şi deschide propria galerie.

Probabil Phillip ar fi considerat faptul drept un argument în plus ca Megan să rămână la New York, unde avea o slujbă stabilă.

- Nu pari prea încântată de varianta asta, spuse Mick, dovedind o intuiţie surprinzătoare.
- Nici nu sunt. Argumentele pentru care vreau să mă descurc de una singură rămân aceleaşi. Chiar şi Phillip considera că aş fi mai fericită să am control total asupra afacerii, deşi pe de altă parte era dispus să lucrăm în parteneriat.

-Asta fiindcă n-o să mai daţi ochii unul cu altul? întrebă Mick. Sau te temi că-ţi va ştirbi autoritatea de a lua decizii?

- Mai mult ca sigur că aşa s-ar întâmpla, admise ea. Deşi am lucrat bine împreună întotdeauna, am ştiut mereu că el e şeful şi că deciziile lui erau fără drept de apel. Mă îndoiesc că pe viitor aş putea schimba balanţa puterii.
- Dar cum rămâne...

Mick nu apucă să-şi ducă gândul până la capăt că Me- gan îl întrerupse.

- Am putea să nu mai discutăm despre asta? Iţi spun deschis că nu am nici cea mai mică idee ce va urma, iar în momentul de faţă sunt prea supărată ca să mă gândesc la aşa ceva.

Mick încuviinţă din cap.

- De acord, cât timp ştii că-ţi stau alături şi că voi face tot ce e nevoie ca să te ajut să reuşeşti.

- Ştiu asta, Mick şi apreciez că ai încredere în mine, mai mult decât îţi închipui tu.

Megan şovăi o clipă, apoi întrebă:

- Şi acum, nu putem pleca acasă?

Dintr-odată, ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să colinde prin oraş şi să se uite la vitrine.

- Oricum e prea frig pentru copil.

Mick o privi plin de îngrijorare.

- Ce ar fi să duci tu copilul acasă? Eu aş mai avea câteva lucruri de rezolvat, dacă tot sunt în oraş.

- Dar cum ai să te întorci acasă?

- încă mai pot să merg pe jos, nu? răspunse el uşor agasat. Dar dacă n-am să fiu în stare, nu mă îndoiesc că voi găsi pe cineva dintre nenumăratele mele cunoştinţe din acest oraş care să mă ducă cu maşina.

- Fă cum crezi, replică ea pe acelaşi ton iritat.

Ii aruncă o privire bănuitoare.

- Sper că nu te duci la bancă...

- I-am spus lui Lawrence tot ce aveam de spus cât timp a fost aici, o asigură Mick. Până şi eu am destulă minte ca să nu bat la o poartă închisă.

- Bine atunci, se învoi Megan, îmbrăcând din nou băieţelul cu hăinuţa călduroasă şi înfăşurându-l bine în pătură. Ne vedem acasă.

Mick ieşi împreună cu ea şi o aşteptă să instaleze copilul în scăunelul lui. După ce

Megan sui la volan, Mick mai ţinu câteva clipe portiera deschisă.

- Meggie, eşti sigură că poţi conduce? Văd că eşti încă foarte tulburată.

- Sunt bine, insistă ea. Până acasă nu sunt nici trei kilometri. Chiar de-aş fi făcut o criză de isterie, ceea ce nu-i cazul, şi tot aş putea parcurge distanţa asta.

- îmi fac griji pentru tine, atâta tot, zise Mick.

Megan clipi ca să-şi stăpânească lacrimile care ameninţau să-i alunece pe obraz.

- Ştiu, murmură ea, îndrăznind să-l privească în ochi. Te rog să nu fii. Asta nu face decât să înrăutăţească situaţia.

- De ce? întrebă el, fără să înţeleagă.

- Fiindcă nu cred că acum pot să suport compătimirea ta sau privirea asta care îmi spune că deja te frământţi pentru noul obstacol în calea căsătoriei noastre.

- Şi e aşa sau nu? întrebă el serios.

- Se prea poate, recunoscu ea. Pur şi simplu nu ştiu. Lasă-mă să plec, Mick. Trebuie să mă gândesc şi crede-mă că nu pot cât timp te tot agiţi în jurul meu, chiar dacă o faci cu cele mai bune intenţii.

Mick închise cu grijă portiera şi se îndepărtă de maşină. Dar îngrijorarea de pe chipul lui se adânci în clipa când Megan demară. Ea se întrebă cu cât ar fi fost el mai îngrijorat dacă ar fi văzut-o cu obrajii în lacrimi.

O oră mai târziu, când Bree, Jess şi Abby sosiră acasă, la câteva minute una după alta,

Megan înţelese că Mick fusese cel care adunase toată familia laolaltă. Nell apăru şi ea cu un ceainic cu ceai proaspăt şi un platou cu prăjiturele de casă cu merişoare şi portocale. Cum de regulă soacra ei cocea prăjituri la prima oră a dimineţii, Megan deduse că şi Nell primise un telefon urgent.

- Presupun că nu-i o simplă coincidenţă, zise Megan, neştiind dacă să râdă sau să plângă.

- Tata a trecut pe la florărie, mărturisi Bree.

- Şi pe la han, îi ţinu isonul Jess.

- Pe mine m-a sunat, zise şi Abby. Slavă Domnului că azi lucram acasă şi n-am plecat la Baltimore.

Megan clătină din cap.

- V-a dat şi instrucţiuni ce anume să faceţi?

- Să-ţi ridicăm moralul, răspunse de îndată Abby.

Bree scoase catalogul cu aranjamente florale.

- Mă gândeam că am putea continua discuţia despre florile pentru nuntă. Pe mine mă înveseleau întotdeauna conversaţiile despre nuntă pe vremea când eu şi Jake făceam pregătiri pentru nunta noastră.

Dădu la iveală un mic buchet de crini pe care îl ţinuse ascuns la spate.

- Am făcut şi buchetul ăsta, ca mostră. Ce părere ai?

- E superb, răspunse cu sinceritate Megan. E mult mai simplu şi mai aproape de ce aveam eu în minte.

Cu toate astea, nu avea chef să discute în

continuare despre nuntă.

- Propun să vorbim despre bebeluşul tău, zise ea.

Bree se încruntă.

- Bine, dar mai sunt luni întregi până atunci. Nunta...

- Deocamdată nu fixăm o zi anume, răspunse sec Megan.

Abby şi Jess se uitară una la alta. Spre surprinderea tuturor, de data asta vorbi Jess.

- Mamă, mie mi se pare că e momentul cel mai potrivit ca tu şi tata să duceţi la bun sfârşit ce v-aţi propus.

Megan o privi uluită.

- Momentul cel mai potrivit? Când eu şi Connor abia dacă am început să mai schimbăm o vorbă? Când mama acestui copil a dispărut fără urmă şi când proiectul meu de afaceri a căzut? Scumpa mea, te iubesc, dar nu-i deloc momentul să fim romantici şi sentimentali. Trebuie să fiu realistă. Cum m-aş putea gândi să mă căsătoresc tocmai acum?

- îl iubeşti pe tata? întrebă solemn Jess.

- Bineînţeles.

- Vrei să te măriţi cu el? vru să ştie Bree.

- La momentul potrivit, sigur că da.

- Şi cine decide când e momentul potrivit? interveni şi Abby. Numai tu? Şi ce înseamnă „potrivit”? Când totul va fi în perfectă ordine? Cred că poţi trece peste asta, mai ales când e vorba de familie.

- De acord, vorbi şi Nell. După cum spunea răposatul meu soţ, ori pescuieşti, ori dai drumul la momeală, Megan. Şi cred că Jess are

dreptate. E cât se poate de normal să te căsătoreşti când nu eşti prinsă până peste cap cu proiecte de afaceri. Când vei începe să te preocupi de ele, vei fi prea ocupată ca să te bucuri de ziua cea mare.

- întocmai, mamă, întări Jess.

Megan ştia că toate vorbeau în interesul ei. Mai ştia şi cât de mult doreau s-o vadă iarăşi alături de Mick. Totuşi, nu înţelegea cum de nu vedeau că un mariaj nu putea începe cu atâta tulburare în jur. Era greu să faci o căsnicie să funcţioneze chiar şi atunci când astrele erau aliniate favorabil din capul locului.

Jess oftă din adâncul sufletului.

- Nu se lasă convinsă, spuse ea, văzând că Megan nu scotea o vorbă.

- îmi pare rău, dar nu pot, răspunse Megan.

- Bun, şi atunci care-i principalul obstacol? întrebă Bree. Lasă-i deoparte pe Connor şi pe Heather. E problema lui şi va trebui să şi-o rezolve singur. Ce anume îţi stă în cale atât de mult? Relaţia ta cu Connor sau povestea cu împrumutul?

- Amândouă sunt importante, răspunse Megan.

- Atunci eu am să vorbesc cu Connor şi am să dreg situaţia, declară senină Jess, convinsă că va reuşi să-l înduplece pe fratele ei.

- Iar eu mă voi ocupa de problemele financiare, se oferi Abby. Dă-mi o copie după proiectul de afaceri, de rest mă îngrijesc eu.

Bree îi zâmbi larg lui Megan.

- Cam asta ar fi. Mai ai nevoie de ceva?

Megan le privi cu îndoială. După ele,

problemele păreau nespus de simple, ceea ce dovedea cât erau de naive.

- Veniţi la mine după ce veţi rezolva ce v-aţi propus şi atunci mai stăm de vorbă, le aruncă ea provocarea.

Fiicele ei se ridicară în picioare.

- Ne vedem mâine, tot aici? întrebă Jess.
- De acord, acceptă Bree.
- Eu ar trebui să plec la Baltimore, dar mă descurc, se învoi şi Abby. Nu pot rata întâlnirea asta, e prea importantă pentru mine.

Megan le auzi plecând şi vorbind entuziasmate între ele.

- Ştii bine că vor reuşi, aşa-i? întrebă Nell cu o privire amuzată. Şi atunci ce ai să faci? Mai ai şi alte pretexte?

- Dacă vor reuşi imposibilul, şi asta până mâine, atunci mă pregătesc să-mi fac rochie de nuntă, promise Megan.

Dar era convinsă că nu va fi nici pe departe cazul.

capitolul 11

După cină, Mick se furişă afară pe terasă ca să-şi fumeze pipa şi să dea câteva telefoane. Ardea de nerăbdare să afle ce se petrecuse în cursul după-amiezii, când fetele veniseră s-o mai înveselească pe Megan. La cină, Megan fusese surprinzător de tăcută, chiar şi când el o întrebase deschis cum decursese vizita.

Avea de gând să înceapă prin a-i telefona lui Jess, de regulă foarte dispusă să-i împărtăşească impresiile ei. De cum formă numărul, auzi un telefon sunând în imediata lui apropiere. Când Jess răspunse, Mick privi în jur.

- Unde naiba eşti? întrebă el.
- Pe alee în faţa casei, răspunse ea. Unde eşti tu?
- Pe terasă.

-Ah! Mirosul tutunului de pipă ajunge până aici.

Fata ocoli casa şi zâmbi spre el.

- Mama şi buni ştiu că eşti aici şi că fumezi pe furiş?
- Fumez pipă şi femeile alea două n-o să-mi spună mie ce să fac, bombăni el. Dar tu ce cauţi aici a doua oară astăzi? Te-ai înţeles cu mama ta să vă întâlniţi din nou ca să staţi de vorbă despre nuntă?
- Din păcate, nu, răspunse ea. Dar sunt într-

o misiune premergătoare nunţii. Treaba mea e să-l aduc pe Connor la sentimente mai bune. E aici? Nu i-am văzut maşina.

-Trebuie să fie parcată undeva în spate. El e sus cu fiu-său, spuse Mick. Şi ce anume speri să realizezi?

- Mama a fost de acord... mă rog, în bună măsură de acord... să înceapă pregătirile de nuntă dacă reuşim să dregem relaţia cu Connor şi să rezolvăm cu finanţarea

galeriei. Abby se ocupă de finanţare astă-seară. Sarcina mea e să vorbesc cu Connor.

Mick o privi amuzat.

- îmi place planul vostru. Dar nu-mi fac prea mari speranţe în ce priveşte rolul tău. Connor nu pleacă urechea la nimeni.

- Pe mine mă va asculta, declară încrezătoare Jess. Eu am fost mai afectată decât el când a plecat mama, şi totuşi am iertat-o.

Ridică din umeri.

- Mă rog, în cea mai mare parte. Ar putea şi el să facă acelaşi lucru sau măcar să dea impresia asta până terminăm cu nunta. Am refuzat trei evenimente de Revelion fiindcă tu ai închiriat tot hanul. N-am de gând să pierd bani din pricina încăpăţânării lui Connor.

Mick clătină din cap.

-Atunci, succes! îi ură el. Să mă anunţi şi pe mine ce ai făcut. Ceva îmi spune că ai să vii înapoi cu coada între picioare în mai puţin de cinci minute.

- Of, pesimistule! îl apostrofă Jess. Cunosc prea multe secrete ale lui ca să mă dea pe uşă afară fără să mă asculte.

Mick se holbă la ea.

- Adică o să-ţi şantajezi propriul frate?

- Dacă e cazul, da, declară ea veselă. N-ar fi prima oară. Am descoperit de mult avantajele de a fi o surioară curioasă.

Mick clătină din cap şi o lăsă să plece. în acelaşi moment auzi sunând mobilul.

- Eu sunt, tată, răsună glasul lui Abby. Poţi

vorbi?

- S-a întâmplat vreodată să nu pot? i-o întoarse el.

-Voiam să ştiu dacă mama e prin preajmă.

- Nu. E înăuntru, o ajută pe bunica ta să strângă masa.

-Aha, deci le-ai lăsat la treburile casnice, zise cu răceală Abby. Oare de ce nu mă mir?

- M-ai sunat ca să mă scoţi din sărite?

- Nu, te-am sunat fiindcă am nevoie de bani pentru galeria mamei.

- Dar nu vrea bani, îi reaminti Mick.

- N-o să ştie în veci că sunt de la tine. Adun un grup de investitori care să cumpere acţiuni. Tu vei avea cele mai multe. Eu şi Trace vom deţine o parte, iar ceilalţi vor cumpăra şi ei câteva. Chiar şi buni. Tot ce va şti mama e că are sprijin financiar pentru galerie.

- Chiar crezi că vei reuşi? întrebă sceptic Mick. Dacă te întorci la ea cu finanţarea în douăzeci patru de ore, se va întreba de unde ai făcut rost de bani atât de repede.

- Am făcut rost de bani atât de repede fiindcă toată viaţa mea m-am ocupat de aranjamente financiare pentru persoane în căutare de investiţii solide, răspunse Abby. Sunt foarte pricepută la ce fac. Nu cred că va avea îndoieli în privinţa asta, mai ales dacă am să-i vorbesc foarte convingător.

Mick chicoti auzind şiretlicul. Nici el n-ar fi găsit unul mai bun.

- Contează pe mine. Doar spune-mi suma şi-ţi scriu un cec de îndată ce ai nevoie de el.

- Mă gândesc că dacă deschid un cont şi depun toţi banii la prima oră, iar apoi îi înmânez cecul, îi va fi foarte greu să mă refuze.
- Chiar calci pe urmele mele, declară el mulţumit, îmi pare rău că nu mi-a trecut mie prin minte ideea asta.

-Tu ai ţinut prea mult să ai o abordare directă, îi spuse Abby. Eu am conceput planul de investiţii în aşa fel încât mama să poată în timp să răscumpere investiţia, ceea ce va fi pe placul ei. Aici e vorba strict de afaceri, chiar dacă se implică toată familia.

- Ştii bine că dacă află şmecheria, s-a zis cu tine, o preveni Mick.

-Sunt dispusă să-mi asum riscul, numai să aibă loc nunta, răspunse hotărâtă Abby.

- Ce ar fi să ne vedem la bancă mâine la prima oră? propuse Mick.
- Nu facem treaba aici, explică Abby. Mă duc la o bancă din Baltimore. Aşa va părea mult mai real. În plus, de ce să-i aduc profit lui Lawrence? Am de gând să-i dau cu tifla când galeria mamei va fi o mare reuşită.
- Să mă anunţi şi pe mine când faci asta, zise Mick. Trace nu se supără că vrei să-i dai o lecţie lui taică-său?
- Glumeşti? El e cel care a insistat să merg la o bancă din Baltimore.
- îmi place soţul ăsta al tău, zise aprobator Mick.
- Am să-i spun asta, răspunse Abby. Şi acum trebuie să plec, tată. Dacă poţi, treci să laşi cecul mâine la prima oră, da?

- Pot să ţi-l aduc acasă chiar acum, dacă vrei.
- Nu. Vreau să am şi eu parte de o oră de linişte cu soţul meu. Mâine-dimineaţă e foarte bine. Te iubesc.
- Şi eu te iubesc.

Mick închise telefonul, simţindu-se mult mai optimist. Văzând că Connor încă n-o dăduse pe Jess pe uşă afară, deveni şi mai încrezător. Te pomeneşti că până la urmă copiii lui cei isteţi aveau să reuşească acolo unde el dăduse greş, convingând-o pe Megan să meargă la altar la data cuvenită. Bineînţeles, avea şi el un as în mânecă, de care intenţiona să se folosească chiar în seara aceea.

Megan era istovită. Toate întâmplările de peste zi, cu bune şi cu rele, îşi spuneau cuvântul. Acum nu-şi dorea decât să se relaxeze cu o baie fierbinte şi apoi să se vâre în aşternut, pe patul ei confortabil şi să adoarmă în braţele lui Mick.

Ajunsă în capul scărilor, îi auzi pe Jess şi pe Connor certându-se. încercă să nu-i ia în seamă şi se duse în camera pe care o împărţise dintotdeauna cu Mick. Când Megan începuse să vină iarăşi în oraş să-şi viziteze familia, Mick insistase ca ea să doarmă aici, iar el să se mute în camera de oaspeţi. În ultima vreme, totuşi, dormeau amândoi în patul pe care-l cumpăraseră împreună cu ani în urmă, imediat după luna de miere. În patul acela îşi făuriseră nenumărate amintiri şi făcuseră cinci copii.

Megan luă un neglijeu curat din sertar, apoi

intră în baie şi umplu cada cu apă fierbinte şi spumant. Aprinse câteva lumânări şi se cufundă în apa relaxantă. În câteva clipe pleoapele i se închiseră.

O trezi atingerea lui Mick. Stătea lăsat pe genunchi lângă cadă, cu un licăr cunoscut în ochi şi un surâs pe buze.

- Mare mirare că nu te-ai înecat, zise el, plimbându-şi degetele pe braţul lui Megan şi stârnindu-i un val de senzaţii minunate.
- Ştiam că nu risc nimic. Ştiam că ai să vii curând, răspunse ea. Mă ajuţi să mă ridic?

Se ridică şi câţiva stropi rămaşi se prelinseră provocator pe trupul ei gol. Mick nu-şi putea lua ochii de la ea, dar spre surprinderea lui Megan, se trase deoparte în loc s-o ia în braţe, cum făcuse în atâtea alte seri.

- Mick?

-Acum că te-ai ridicat, trebuie să plec, zise el cu glas răguşit, în care se ghicea dorinţa.

- Unde?
- În camera de oaspeţi.
- Poftim?

-Ţi-am spus că nu mai dorm cu tine şi nici nu facem altceva până după nuntă, răspunse el, deşi era limpede că făcea un efort supraomenesc ca să rostească acele cuvinte.

Megan îşi aminti cum el îi spusese şi mai devreme acelaşi lucru, dar ei i se păruse o ameninţare în glumă. Rămase cu ochii la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Doar nu vorbeşti serios.

- Ba da, încuviinţă el, dând din cap cu putere. Vorbesc cât se poate de serios.

Megan făcu un pas spre el, tot cu trupul gol, acoperit de stropi de apă.

- Chiar ai să-mi întorci spatele? întrebă ea.

- Da, răspunse el cu stoicism. Uneori trebuie să ne sacrificăm pentru un scop mai nobil.

-Vorbeşti mai curând ca un politician decât ca bărbatul pe care-l iubesc. La ce scop mai nobil te referi?

-Viitorul nostru.

Megan oftă. Aşadar, îşi zise ea, Mick voia să continue cu hotărârea lui ridicolă de a nu face sex până după căsătorie. Uita că ea trăise ani de zile fără îmbrăţişarea lui? Putea la fel de bine să reziste încă vreo câteva săptămâni sau la nevoie, chiar câteva luni.

Ridică intenţionat din umeri, de parcă decizia lui nu i-ar fi făcut nici o impresie.

- Cum vrei, îi spuse, întinzând mâna după un prosop şi înfăşurându-l strâns în jurul trupului.

Văzu în oglindă cum Mick îşi îngustează pleoapele şi îşi ascunse zâmbetul victorios în clipa când el înţelese că Megan nu se lăsa atrasă în cursă.

-Noapte bună, Mick, îi zise ea veselă. la-ţi şi perna, dacă aşa vrei. Cele din camera de zi sunt mai tari decât îţi place ţie. Dacă tot te exilezi, măcar să ai parte de confort, pentru că s-ar putea să treacă mult timp până vei fi din nou bine-venit alături de mine.

El încremeni în prag.

- Ce naiba vrei să spui?

- Vreau să spun că dacă lansezi astfel de provocări, află că şi eu pot să rezist la fel ca tine. Mi se pare o nebunie, dar şi eu mă pot ţine tare, la fel cum te ţii tu.

Megan trecu pe lângă el şi intră în dormitor, încuind uşa în urma ei, ceea ce-i lăsa lui Mick doar două opţiuni: să iasă pe hol sau să rămână pe loc şi să bată în uşa dormitorului, cu riscul să-l audă Connor, Jess şi chiar mama lui. Megan ştia că Mick n-ar fi riscat aşa o umilinţă.

- Noapte bună, Mick, zise ea, apoi stinse luminile cu telecomanda, inclusiv pe cele din baie.

II auzi înjurând în şoaptă, după care uşa dinspre hol se deschise şi se închise cu o bufnitură. Megan se aşeză pe marginea patului şi începu să râdă. Şah şi şah mat!

Chiar şi când Mick O'Brien se purta ca un idiot, tot era mai nostim decât oricare alt bărbat pe care-l cunoscuse, un motiv în plus ca Megan să ştie cu certitudine că locul ei era aici. Singura incertitudine era calendarul.

Megan era în bucătărie, sorbind a doua ceaşcă de ceai, când Connor îşi făcu apariţia cu fiul lui în braţe.

- N-ar fi trebuit să pleci la muncă? îl întrebă ea.

- Ba da, dar copilul era foarte agitat. Mă tem că-l paşte o răceală. A fost pe afară ieri?

- Eu şi tatăl tău l-am luat ieri în oraş,

încuviinţă Megan, punând palma pe fruntea băieţelului. Da, e puţin fierbinte. I-ai luat temperatura?

-Sigur că da! răspunse agasat Connor. E niţel cam mare, dar deocamdată nu sunt motive de îngrijorare. Ce a fost în mintea voastră de l-aţi scos afară?

Megan îl privi exasperată.

- Ne-am gândit că poate i-ar plăcea să iasă din casă. A fost îmbrăcat suficient de gros. Am avut grijă de asta.

-Bine, dar în perioada asta toată lumea e răcită sau suferă de gripă.

- Vrei să zici că tu şi Heather nu l-aţi dus niciodată nicăieri?

Connor oftă, tot chinuindu-se să instaleze copilul în scăunelul lui.

- Bineînţeles că nu. Atâta doar că azi am avut o zi plină la birou. Mă supără că am fost nevoit să anulez atâtea întâlniri, de aia mă descarc pe tine.

- Nu-i nevoie să fii aici, îi aminti Megan. Mă pot ocup eu de micuţ. Dacă o pun la socoteală şi pe bunica ta, eu zic că avem suficientă experienţă să facem faţă unei mici răceli, dacă despre asta-i vorba.

- Dar dacă e ceva mai grav? întrebă Connor. Nu-l cunoşti pe pediatrul lui.

- Nu vrei să ne laşi numele lui? întrebă Megan, cum era şi firesc. Dacă ne spune să-l ducem să-l vadă, nu mă îndoiesc că ne vom descurca.

Connor părea nehotărât.

-Ai dreptate. Ştiu bine că aşa e. Numai că nu-mi place deloc să plec de lângă el. E atât de amărât!

- Peste o oră poate se va simţi perfect, în timp ce tu ai pierde aproape o zi întreagă, susţinu Megan. Du-te la birou. Iţi promit că dacă situaţia se agravează cât de puţin, îţi telefonez.

-Am senzaţia că, dacă plec, nu sunt un tată bun, insistă Connor.

- Dragul meu, nu eşti primul părinte care pleacă la serviciu lăsând acasă un copil bolnav. Dar îl laşi cu familia, nu-l abandonezi.

- Eşti sigură că te descurci?

- Fără probleme, îl linişti ea.

Connor porni spre uşă, dar la jumătatea drumului se opri şi se întoarse spre ea.

- Mulţumesc, mamă. Iţi rămân dator.

-Nu-mi rămâi dator cu nimic, îl asigură ea.

Cu toate acestea, Connor veni lângă ea şi o sărută pe frunte.

- Măcar acceptă scuzele mele că am fost un dobitoc încăpăţânat, insistă el.

Tânărul plecă înainte ca ea să apuce să răspundă acelor vorbe neaşteptate. Oare era posibil ca Jess să fi reuşit până la urmă să-l înduplece? Megan n-ar fi crezut că fiul ei ar putea pleca urechea la spusele cuiva, dar iată că, după toate aparenţele, ceva se schimbase peste noapte.

Totuşi, nu era decât un pas pe lungul drum al unei reconcilieri adevărate.

Toată dimineaţa Mick se răstise la oricine se întâmpla să-i iasă în cale. Nu se aşteptase ca Megan să răstoarne situaţia în favoarea ei noaptea trecută. Femeia aia îl scosese din sărite stând în faţa lui goală cum o făcuse mama ei, fără îndoială încercând să-l seducă, după care îi întorsese spatele, de parcă refuzul lui ar fi fost doar o mare păcăleală. Din pricina asta Mick nu închisese ochii toată noaptea.

-Vai ce faţă veselă ai! exclamă Abby când Mick se înfăţişă la ea acasă să-i aducă cecul, după cum îi promisese. Vrei nişte cafea, ca să-ţi mai ridici moralul?

- Mi-am băut cafeaua, răspunse el. Şi nu mi-a servit la nimic. Cred că nici măcar o tărie nu m-ar ajuta.

Abby chicoti.

- Ce ţi-a mai făcut mama?

- N-ai vrea să ştii, răspunse Mick, conştient că dacă relata incidentul s-ar fi pus în primul rând pe el într-o lumină proastă, nu pe Megan. Unde sunt gemenele?

- Trace tocmai a pornit cu ele către şcoală, iar eu plec la Baltimore în câteva minute.

II studie cu atenţie.

- Afară de cazul când vrei să stăm de vorbă.

- N-am nimic de zis. Sper ca planul tău să dea roade. În dimineaţa asta trebuie să merg să vizitez şantierele proiectului Habitat pentru Umanitate. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă pe mobil.

- Bine, încuviinţă Abby, cercetându-l cu o privire nedumerită. Te-ai certat cu mama?

-Nu. Lasă asta acum. Amândoi avem treabă.

Se înapoie la maşină la fel de posomorât. Vru să se îndrepte către unul dintre şantiere, apoi se răzgândi, făcu stânga împrejur şi porni spre Annapolis. Văzându-I în uşa biroului, Thomas rămase fără grai.

-Mick! exclamă el, ridicându-se şi zâmbind larg. Nu mă aşteptam să te văd azi. S-a ivit vreo problemă? Mama e bine?

- Mama se simte excelent, răspunse Mick, rotindu-şi privirea prin biroul mic şi înghesuit.

Peste tot erau teancuri de rapoarte. Mick se aşteptase ca şeful unei organizaţii care se ocupa de protecţia golfului Chesapeake să aibă un birou mai elegant. Era limpede că nu cheltuiau fondurile pe accesorii şi nici măcar pe mobilier, judecând după biroul zgâriat şi după starea scaunelor. Mick se vedea silit să admită că fratele lui era decis să investească fiecare bănuţ în realizarea scopurilor proiectului.

- Ai nişte cafea? întrebă el într-un târziu.

- Sigur, răspunse Thomas. Dă la o parte maldărul ăla de hârţoage.

Arătă în direcţia unui teanc de lângă birou.

-Trebuie să fie şi un scaun pe acolo. Iţi aduc imediat cafeaua.

Mick încuviinţă din cap, găsi scaunul şi se aşeză, în- trebându-se ce naiba îl adusese aici în dimineaţa asta. Fusese o decizie sub impulsul momentului. Existase un timp, cu mult în urmă, când respectase părerile fratelui său mai mic. Şi, la drept vorbind, nimeni altul nu înţelegea mai bine femeile şi ce era în

mintea lor. Thomas reuşise cumva să rămână în relaţii amicale cu cele două foste neveste de care divorţase.

Thomas se înapoie cu două ceşti de cafea şi îi întinse una lui Mick.

- Deci, ce vânt te aduce la mine? E prima oară când pui piciorul aici.

- Am fost prea încăpăţânat, răspunse senin Mick, apoi ridică din umeri. Asta nu înseamnă că n-am fost curios, mai ales după ce Kevin a început să lucreze cu tine.

- Şi cum de ai venit azi? Din simplă curiozitate?

Mick îşi privi circumspect fratele.

- Pot să mă bazez pe tine că n-ai să faci vâlvă dacă îţi spun ceva?

- Din moment ce habar nu am despre ce vorbeşti, mi-e greu să-ţi răspund, dar orice ai vrea să-mi spui rămâne doar între noi doi, dacă asta voiai de fapt să întrebi.

Mick încuviinţă din cap.

- Bine atunci. Uite despre ce-i vorba. Am nevoie de un sfat.

- Legat de ce anume?

Mick şovăi, conştient că odată ce mărturisea ce avea pe suflet, risca să-l vadă pe fratele lui tăvălindu-se pe jos de râs. Dar acum, dacă tot venise până aici...

- De femei, răspunse el într-un târziu.

Afurisitul de Thomas izbucni în râs, exact cum se aşteptase Mick. Dar imediat îşi reveni şi îşi privi fratele cu sinceră compătimire.

- Megan face cu tine tot ce vrea, aşa-i?

Mick îi aruncă o privire necăjită.

- Cam aşa ceva. Vreau să pornesc demersurile pentru nuntă, dar ea tot caută pretexte să amâne.
- Scuze valabile?
- Ea aşa zice.
- Dar tu nu eşti de acord?
- Eu sunt îngrijorat că şi în caz că problemele cu pricina se vor rezolva, ea va găsi alte motive ca să-mi arate că nu-i momentul potrivit.
- Mick, sper că nu te îndoieşti că femeia asta te iubeşte, zise Thomas, privindu-şi fratele cu reproş. Atâta lucru e limpede pentru toată lumea. Era nebună după tine când v-aţi căsătorit cu ani în urmă. Te iubea la fel de mult şi când te-a părăsit. Din câte văd eu, sentimentele ei nu s-au schimbat. Trebuie doar să ai răbdare. Ştiu că nu-i cea mai mare calitate a ta, dar cred că trebuie să găseşti o cale să-i acorzi răgazul pe care ea îl socoteşte necesar.
- Dar nu pricep de ce complică atât de tare lucrurile, dacă tot mă iubeşte atât de mult.
- Pentru că lucrurile chiar sunt complicate, cel puţin pentru ea. Eu cred că femeia asta merită aşteptarea, nu-i aşa?
- Dar am aşteptat atâţia ani, nu? zise Mick agasat.
- Atunci ce mai contează câteva săptămâni sau câteva luni?
- Fiindcă mă tem că se vor transforma în ani, recunoscu Mick.
- Şi ce dacă? întrebă cumpătat Thomas. Singura diferenţă va fi că nu poartă verigheta

ta pe deget.

Işi îngustă pleoapele.

- Sau poate te temi că va pleca din nou?
- Nu ştiu, mărturisi Mick.
- *Eu* unul ştiu un singur lucru, Mick, anume că în viaţă nu există garanţii. Ar putea pleca şi dacă-i pui o verighetă în deget. Doar s-a mai întâmplat. Ce contează acum e cât poţi s-o faci de fericită în timp ce e aici. Dacă reuşeşti asta, fără îndoială va rămâne. Şi la urma urmei, nu asta contează?
- Poate că tu iei lucrurile aşa cum sunt, după cum mi-ai şi dat de înţeles, dar eu vreau să-i pun o verighetă pe deget, zise cu amărăciune Mick. Vreau să existe un angajament. Presupun că sunt mult mai de modă veche decât mi-aş fi imaginat vreodată. întotdeauna am crezut că Jeff e cel mai anacronic dintre noi.

Thomas pufni în râs.

- Chiar este. Tu doar vrei să ştii când ceva îţi aparţine. Din păcate, însă, oamenii nu sunt proprietatea nimănui. Ei rămân doar cât vor. Uneori asta înseamnă toată viaţa. Alteori nu.

Pe chipul lui Thomas se aşternu o umbră de tristeţe. Mick remarcă schimbarea şi-l privi surprins.

- încă le mai simţi lipsa, aşa-i?
- Cui anume? întrebă evaziv Thomas, îmbujorându-se.

-Amândurora. Soţiile tale.

Thomas nu se obosi să nege.

- Cred că da. Mi-a plăcut să fiu însurat. Le-am iubit pe amândouă. Numai că n-am reuşit să fiu bărbatul de care aveau nevoie şi una, şi

cealaltă. Eu h-am un serviciu regulat de la 9 la 5. Sunt pasionat de ceea ce fac şi am o dorinţă extraordinară de a duce lucrurile până la capăt şi de a face treabă bună.

- înţeleg cum vine asta, încuviinţă Mick. Grozavi mai suntem, aşa-i? Doi bărbaţi între două vârste încercând să pricepem cum gândesc femeile.

- Numai că tu eşti la un pas de fericire, zise Thomas. N-o lăsa să-ţi scape printre degete.

îl privi cu o expresie neaşteptat de înţeleaptă.

- Dar n-o ţine prea strâns, nu-i lua libertatea de care are nevoie. Ţine minte asta, Mick. Megan nu-i proprietatea ta. E tovarăşa ta de viaţă.

-Atâta lucru am priceput şi eu, răspunse Mick, pri- vindu-şi cu atenţie fratele mai mic. Dar tu? Tu când ai de gând să-ţi găseşti o femeie potrivită?

- În momentul de faţă nici n-o caut, răspunse Tho- mas. Acum sunt foarte prins cu munca mea şi mi-am învăţat lecţia. Nici unei femei nu-i place să fie lăsată pe locul doi, în timp ce eu încerc să salvez cine ştie ce colţ de lume.

- Ce-ţi trebuie ţie e o parteneră, exact cum ziceai adineauri. Cineva căreia să-i pese la fel de mult de munca asta cum îţi pasă ţie.

- Când ai să întâlneşti aşa o femeie, trimite-o la mine, replică Thomas.

- Ştiu că glumeşti, dar e lucru cunoscut că la viaţa mea am reuşit să fac fericite câteva cupluri, spuse Mick. Iţi mulţumesc că m-ai

ascultat azi şi că n-ai râs de mine. Decât puţin, la început.

- Suntem fraţi, zise simplu Thomas. Ce fericită ar fi mama să ne vadă acum!

Mick încuviinţă din cap.

- Cred că am să-i spun că am trecut pe la tine. O să fie în culmea încântării.

Porni spre uşă.

-Vii la noi de Crăciun?

- Bineînţeles, răspunse Thomas şi îi zâmbi larg. Dacă va fi la fel de interesant cum a fost Ziua Recunoştinţei, atunci vom avea o sărbătoare pe cinste.

- Muşcă-ţi limba, zise Mick. Eu sper să fie linişte şi pace.

- La o întrunire a clanului O'Brien? Nici o şansă!

Mick oftă.

-Am voie să visez şi eu, nu? Poate că noi doi vom reuşi să menţinem zarva la un nivel acceptabil.

- Foarte posibil, încuviinţă Thomas.

Mick porni spre primul şantier, simţindu-se de o mie de ori mai bine. Nu rezolvase toate problemele din viaţa lui, dar era surprinzător de plăcut să ştie că-l are pe fratele lui de partea sa, cel puţin deocamdată. Ii lipsise acest sprijin necondiţionat mai mult decât îşi dăduse seama.

capitolul 12

Megan legăna copilaşul, care într-un târziu căzuse într-un somn agitat. Deodată mobilul din buzunar începu să sune. II scoase repede, sperând să nu se trezească Mick Junior. Deşi din ajun, când crezuseră că era pe cale să facă o răceală, starea lui devenise mult mai bună, totuşi continua să fie mai agitat decât de obicei.

-Alo? zise ea în şoaptă.

- Cu cine vorbesc? întrebă şovăielnic o voce blândă de femeie.

- Sunt Megan O’Brien, se grăbi să răspundă Megan, ghicind într-o fracţiune de secundă cine era la celălalt capăt al firului. Heather, tu eşti?

În loc de răspuns, o tăcere adâncă.

- Heather?

-Voiam doar să ştiu ce face copilul meu, spuse fata, ceea ce era un răspuns suficient. E la tine sau a venit Connor şi l-a luat?

- E chiar la mine în braţe, răspunse Megan. Tocmai a adormit.

- Deci Connor n-a venit, zise dezamăgită Heather.

- Cum să nu! o linişti Megan. Stă aici cu noi şi face naveta la Baltimore. Tu unde eşti, Heather? Te-a căutat peste tot.

- Nu cred că aş putea să stau de vorbă cu el

acum, spuse Heather pe un ton ferm. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri şi nu pot face asta când sunt cu Connor. întotdeauna a reuşit să mă convingă să fac ce vrea el, chiar dacă am ştiut că nu-i corect. Trebuie să încep să mă gândesc la ce vreau eu şi la ceea ce e bine pentru copil.

- înţeleg că deocamdată ai nevoie să stai un timp departe de Connor, spuse Megan. Dar cum rămâne cu copilul? Nu-ţi doreşti să-l vezi?

- Cu disperare, răspunse Heather cu glas gâtuit.

-Atunci vino aici, o rugă Megan. Connor se întoarce abia diseară. Ai putea să stai câteva ore cu Mick Junior şi să pleci înainte să se întoarcă el, dacă aşa vrei. Sau ai putea să rămâi şi să-i explici ce simţi. Poate ar înţelege.

- Nu pot să risc, răspunse Heather.

După o clipă de ezitare adăugă:

- Ştiu că cer foarte mult, dar n-ai putea să-mi aduci copilul ca să-l văd? Nu locuiesc aşa departe.

Megan ştia că fiul ei probabil n-ar fi fost de acord, dar înţelegea şi dorinţa lui Heather de a-şi vedea copilul. Cineva tot trebuia să se vadă cu mama copilului şi să se asigure că era bine. Dacă Heather avea încredere în ea, Megan nu avea de ales, trebuia să se ducă.

- Spune-mi unde eşti, zise ea hotărâtă.

Heather îi dădu adresa unui hotel dintr-un orăşel aflat la mai puţin de patruzeci de kilometri depărtare.

- Ajung cam într-o oră, poate şi mai puţin, făgădui Megan.

- Mulţumesc din suflet, răspunse Heather, mult mai liniştită. înseamnă enorm pentru mine.

- Crede-mă că te înţeleg, spuse Megan, gândindu-se ce mult ar fi însemnat pentru ea să-i aducă cineva copiii s-o viziteze după ce plecase de acasă.

N-ar fi dorit nici unei mame să trăiască acea senzaţie de singurătate disperată şi regret.

Nell se înapoie de la biserică chiar în timp ce Megan ducea copilul spre maşină şi îi privi mirată pe amândoi.

- Unde aţi pornit voi doi? o întrebă ea pe Megan.

-A sunat Heather, îi destăinui Megan. Merg cu copilul la ea în vizită.

Nell o privi cu tristeţe.

- Ai vorbit cu Connor? E la curent cu asta?

Megan clătină din cap.

-Am să-i spun diseară.

- O să fie furios, anticipă Nell. Voi doi o să ajungeţi exact acolo de unde aţi plecat. Eşti sigură că vrei să-ţi asumi riscul?

-Nu cred că am de ales, răspunse Megan, fără să nege posibilele consecinţe. Heather trebuie să-şi vadă copilul. Nimeni nu înţelege asta mai bine decât mine.

-Asta aşa e şi cu siguranţă înţeleg dorinţa bietei fete de a-şi vedea băieţelul. Vii târziu?

- Peste cel mult câteva ore. Trebuie să mă întorc cu mult înainte să vină Connor de la birou.

-Atunci, drum bun! Vezi dacă o poţi convinge să se întoarcă împreună cu tine. Ar trebui să fie aici şi să-şi rezolve problemele cu Connor.

- Am încercat deja, dar deocamdată pare ferm hotărâtă să nu se întoarcă. Asta nu înseamnă că n-am să insist în continuare.

Drumul de ţară în serpentine nu dură mult. în mai puţin de patruzeci de minute Megan trăgea în parcarea unui mic hotel. Nici nu opri

bine motorul, că o văzu pe Heather traversând în fugă parcarea. Plângând în hohote, deschise portiera şi îşi luă copilul în braţe înainte ca Megan să apuce să coboare. Megan privea scena cu lacrimi în ochi.

- Nu poţi să rămâi? o întrebă Heather cu un aer rugător. Te implor. înăuntru e o cafenea.

- Sigur că mai rămânem, o linişti Megan, simţind cum i se frânge inima pentru tânăra de lângă ea.

Intrară în cafeneaua micuţă, dar strălucind de curăţenie, comandară amândouă cafea, însă Heather nici nu se atinse de a ei. Nu se mai sătura să mângâie obrazul copilului, să-i netezească părul şi să-l gâdile pe burtică. Gângurelile lui erau cele mai fericite sunete pe care le auzea Megan după zile întregi. Legătura dintre mamă şi copil era cât se poate de evidentă. Desigur că exista şi o legătură cu Connor, dar acum era vorba de ceva special.

- Heather, ştiu câte ceva despre ce se întâmplă între tine şi Connor. N-ai vrea să te mai gândeşti şi să vii cu mine la Chesapeake Shores? Sunt convinsă că vă puteţi rezolva problema. Connor te iubeşte.

- Nu îndeajuns de mult, replică Heather cu tristeţe. Până la urmă am fost nevoită să accept asta.

- Eu zic că te înşeli. Eu sunt sigură că te iubeşte suficient de mult şi dacă vei avea puţină răbdare, cred că se va răzgândi şi în privinţa căsătoriei.

-Nici măcar nu-i vorba despre asta, răspunse Heather. Adică nu numai. E vorba despre

genul de muncă pe care o face el, despre modul cinic în care vede viaţa. Eu sunt o persoană optimistă, cred în dragoste. Cum aş putea sta cu cineva care ajută oamenii să-şi destrame căsniciile, fiindcă ştie că asta aşteaptă de la el orice client? Cum aş putea fi cu cineva care nu crede că iubirea poate dura o viaţă?

-Ştii că eu şi tatăl lui i-am dat un exemplu rău, spuse Megan. Oricui i-ar fi fost greu să depăşească aşa o experienţă.

-Toţi ceilalţi copiii ai tăi au reuşit, protestă Heather. Connor mi-a povestit despre căsătoria lui Kevin şi despre cum Abby şi Bree s-au întors la iubiţii lor din copilărie. Cum poate da ochii cu ei, continuând să nu creadă că totul e posibil?

- Părerea mea e că o parte din el îşi doreşte să creadă, dar îi e greu să-şi lase în urmă amintirile despre divorţul părinţilor, mai ales că domeniul în care lucrează îi întăreşte cinismul zi de zi.

- Ei bine, eu nu vreau să trăiesc în această atmosferă negativă, declară Heather. Şi detest felul în care s-a purtat cu tine, când tu te-ai străduit din răsputeri să îndrepţi lucrurile. Pur şi simplu nu-i corect. Cred că asta a fost ultima picătură, faptul că a decis să se opună căsătoriei tale cu tatăl său.

Megan zâmbi auzind-o cu câtă patimă îi lua apărarea.

- îţi dai seama că asta e lupta mea, nu a ta, spuse ea cu blândeţe. Nu că nu ţi-aş aprecia

sprijinul, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu un obstacol între voi doi.

Heather o privi îndurerată.

- Crede-mă că eşti doar unul dintre motive. Lista e lungă.

- Bine, atunci dă-mi voie să te întreb altceva. Dacă într-adevăr crezi în iubire, aşa cum spui, şi-l iubeşti atât de mult pe fiul meu, atunci de ce nu ai încredere că tu şi Connor puteţi depăşi toate piedicile, oricât ar fi de multe?

Heather îşi luă ochii de la copil.

- Pentru că nu pot face asta singură, iar Connor nici măcar nu va încerca.

- Eu cred că s-ar putea s-o facă, dar trebuie să-i oferi ocazia. Ţi-ai exprimat clar punctul de vedere. Nu poţi măcar să stai de vorbă cu el? Nimic nu poate fi rezolvat dacă nu există comunicare. Eu şi Mick am fi divorţat cu ani în urmă, dar uneori mă întreb dacă aş fi reuşit să-l fac să înţeleagă ce simţeam şi dacă el ar fi avut şansa să-şi schimbe felul de a fi?

- Este prea curând ca să mă văd cu Connor, insistă Heather, tot atât de încăpăţânată ca un O'Brien. Dar îţi promit că am s-o fac.

O privi în ochi pe Megan.

-Te rog să nu-i spui unde sunt. Nu încă.

- Dar trebuie să-i spun că ţi-am adus copilul să-l vezi, spuse Megan.

-N-am nimic împotrivă. înţeleg. Dar să nu-i spui unde stau. Am nevoie de mai mult timp. Am nevoie să-mi recapăt forţele, să mă simt mai sigură pe mine.

Megan o privi cu regret.

- Bine, de acord, îi făgădui ea. Dar, draga mea, să nu tragi prea mult de timp. Ascultă-mă pe mine, cu timpul îţi va fi tot mai greu să laşi deoparte mândria şi să revii la el.

Heather încuviinţă din cap.

- Da, ştiu.

O privi pe Megan cu un aer rugător.

- Ai să mai vii? Te rog.

Megan şovăi, apoi dădu din cap.

- Oricând vei dori tu.

În acest fel, măcar puteau comunica şi va putea şti unde să dea de Heather. Cineva trebuia să aibă această informaţie şi iată că-i fusese încredinţată ei.

Cu toate acestea, ştia că ar putea fi o sabie cu două tăişuri, fiindcă, aşa cum îşi făcuse griji Nell mai devreme, Connor putea foarte bine să n-o ierte că adusese aici copilul şi nici că ţinea secret focul unde se ascundea Heather.

Când Mick îşi făcu apariţia la Harbor Lights în după-a- miaza dinainte de parada anuală a ambarcaţiunilor, se aştepta să-l găsească pe Kevin decorând iahtul pe care-l dăruise echipei de cercetare a lui Thomas. Nu se aşteptase să dea de Connor chinuindu-se să descurce şirul de lumini, mai ales că Kevin se plânsese că trebuia să facă asta de unul singur. Mick ar fi putut jura că Connor se dusese azi la birou, ca în fiecare zi, fără să schimbe mai mult de o vorbă, două cu vreunul din părinţi.

Mick se opri pe chei, cu un aer stânjenit.

- Unde-i fratele tău?

Connor era la fel de încruntat cum probabil că era şi Mick.

- S-a dus după cafea. Zicea că aragazul din bucătăria iahtului nu funcţionează.

îl privi bănuitor pe Mick.

- Presupun că ştia că ai să treci pe aici.
- Chiar a insistat, răspunse Mick. Dar tu?
- Tot aşa.
- Mare şmecher fratele tău, comentă Mick, încercând să se decidă dacă să plece sau să rămână.

-Cine vorbeşte... replică Connor. Dacă tot ai venit, ai putea să-mi dai o mână de ajutor. Sunt câteva zeci de şiraguri de lumini, fiecare răsucit şi înnodat.

Mick şovăi o clipă, apoi sări pe punte. Se îndoia că el şi Connor ar fi putut ajunge la gânduri mai bune, dar poate reuşeau măcar să-şi adreseze cuvântul, fie şi pe tema luminilor de Crăciun. Privi în jos, la şiragurile încurcate, depozitate în două cutii enorme.

- De ce naiba nu le pune nimeni la loc fără să le încurce? mormăi el, încercând să scoată un singur şirag şi trezindu-se că trage afară kilometri de fir.
- Eu cred că le pune, zise Connor, lucrând încruntat la firele înnodate. Dar sunt convins că luminile de Crăciun au un fel misterios de a se răsuci şi încurca după ce au fost depozitate. Acasă te tot plângi de asta de când eram copil şi ştiu bine că întotdeauna ai aşezat luminile în şiruri ordonate şi separate cu grijă unele de altele. Mama insista să faci aşa, ca să nu-ţi mai audă văicărelile în fiecare an.

-Atunci Kevin trebuie să fi învăţat tehnica asta de la ea, fiindcă e limpede că nu dă rezultate, zise Mick, reuşind să separe un şirag.

îl puse în priză ca să-l verifice, găsi câteva becuri arse, le înlocui şi puse şiragul deoparte.

Un timp lucrară în tăcere, apoi Mick zise:

- Ai de gând să vii acasă când termini aici?

Connor privi scurt spre el, cu o figură nedumerită.

- Bineînţeles, doar am venit acasă în fiecare zi de când Heather ne-a lăsat copilul. De ce aş face altfel azi?

Mick se înroşi la faţă, cu un aer vinovat. Aflase de la mama lui despre vizita lui Megan la Heather în aceeaşi după-amiază. Dacă Connor ajungea acasă înaintea lor, s-ar fi lăsat cu scandal.

- întrebam şi eu, răspunse el, hotărât s-o sune pe Megan pe mobil de îndată ce se ivea ocazia, ca s-o prevină că Connor se înapoiase mai devreme de la Baltimore, asta în caz că se dusese la birou în ziua aceea.

Connor îl privi bănuitor printre pleoapele îngustate.

- Ce se întâmplă acasă şi nu vrei să ştiu eu?

Mick ridică din umeri.

- Habar n-am despre ce vorbeşti.

-Tată, am interogat mincinoşi patologici şi le-am detectat minciunile. Tu eşti mult mai uşor de citit. Ce se petrece?

Mick se decise să-i spună doar o parte din adevăr.

- Maică-ta s-a dus cu copilul într-o vizită în

după-amia- za asta. N-am vrut să ajungi acasă şi să faci iar criză, cum ai făcut mai deunăzi când l-am scos în oraş.

-Am exagerat, recunoscu Connor. Am avut impresia că era pe cale să se îmbolnăvească şi voiam să dau vina pe cineva. De fiecare dată când se îmbolnăveşte mă sperii îngrozitor. E atât de mic şi de neajutorat şi nu ne poate spune ce-i cu el. Mi-am cerut scuze de la mama.

Tăcură amândoi, continuând să descurce luminile.

- Noi doi n-am prea stat de vorbă de când s-au petrecut diverse lucruri, zise Mick într-un târziu. Aş vrea să ştii că mă bucur că vii acasă şi că te ocupi de băieţelul tău. Locul vostru e aici, cu noi.

Connor păru surprins, apoi încuviinţă din cap.

- Mulţumesc, tată. îmi pare rău că Mick Junior a fost lăsat pe capul vostru.

- Mie îmi pare rău că n-ai socotit de cuviinţă să ne spui despre el nici mie, nici mamei tale, replică Mick. Ce a fost în capul tău, Connor? Un O'Brien se poartă întotdeauna corect cu mama copilului său.

Connor se zbârli imediat.

-Asta însemnând căsătoria, nu?

-Ar fi un început bun, încuviinţă Mick, deşi înţelegea că se aventura pe un teren minat.

-Ştii bine părerea mea despre căsnicie, tată. Până la urmă, orice mariaj ajunge să dea dureri de cap. Eu mă întâlnesc cu nenumăraţi clienţi care regretă toată viaţa că au făcut

pasul.

- Dar ai şi o familie întreagă care şi-a găsit fericirea căsătorindu-se cu cei pe care îi iubesc, replică Mick.

Connor nu părea prea convins.

- Abby, Bree şi Kevin? pufni el dispreţuitor. Nici unul dintre ei nu e căsătorit de suficient timp ca să fie un exemplu relevant. Tu şi mama? Voi aţi dat cel mai bun exemplu: după aproape douăzeci de ani de căsnicie şi cinci copii, s-a ales praful.

-Nu fiindcă n-am fi ţinut unul la altul, insistă Mick, ci fiindcă eu am făcut greşeli.

- Şi mama a făcut greşeli. Ai uitat de bărbatul cu care se întâlnea când tu erai plecat din oraş?

- N-am uitat, dar am înţeles-o şi am iertat-o. Din moment ce tu şi fratele tău staţi de vorbă, probabil ştii că n-a fost vorba de o aventură. I-am spus asta lui Kevin de mai multe ori.

- Dar cum rămâne cu faptul că s-a uitat la alt bărbat? Oare nu-i la fel de rău ca o aventură?

La drept vorbind, incidentul rănise adânc amorul propriu şi inima lui Mick. Totuşi, în cele din urmă, inima lui reuşise să treacă peste asta, iar orgoliul înţelesese
că fusese vina lui în mai multe privinţe. Megan încercase să se bucure se interesul altcuiva tocmai fiindcă el nu era niciodată disponibil. Ea încercase în fel şi chip să-l facă să înţeleagă ce simţea, dar el fusese prea ocupat ca s-o asculte.

- Fiule, în căsnicie toată lumea face greşeli.

Esenţialul e cum să treci peste ele. Poate dacă aş fi înţeles de ce Megan se vedea cu altcineva aşa cum înţeleg acum, aş fi îndreptat lucrurile înainte ca ea să facă pasul decisiv şi să mă părăsească.

II privi în ochi pe Connor şi îşi dădu seama că fiul lui nu credea un cuvânt din ce-i spunea.

-Nu-ţi construi viaţa sau relaţiile avându-mă pe mine drept model. E calea cea mai sigură de a pierde tot ce-ţi doreşti cu adevărat.

II privi cu asprime pe Connor.

- Vrei ca Heather şi fiul tău să facă parte din viaţa ta, aşa-i?

- Heather a înţeles regulile încă de la începutul relaţiei noastre, încercă să se apere Connor, evitând să dea un răspuns direct. Ea a ştiut din capul locului ce părere am eu despre căsătorie. Căsătoria e doar un petic de hârtie care n-are mai multă putere de a controla comportamentul oamenilor decât un contract pe care cineva refuză să-l onoreze. Singura diferenţă e că nu are toate hibele frumos tipărite pe hârtie.

Cinismul lui Connor îl tulbura profund pe Mick, care se socotea cel puţin în parte răspunzător pentru această atitudine. Lecţia primită în urma divorţului părinţilor fusese întărită prin cariera pe care şi-o alesese.

Ii aruncă lui Connor o privire atotştiutoare.

-Gândeşte-te o clipă şi răspunde-mi sincer. Te doare mai puţin că Heather te-a părăsit decât te-ar fi durut dacă aţi fi fost căsătoriţi?

Connor rămase tăcut mult timp, chiar prea mult, ceea ce pentru Mick era mai mult decât

un răspuns.

- Mi-am închipuit, vorbi Mick. Nu peticul de hârtie e important, fiule, ci ceea ce porţi tu în suflet. Actul de divorţ pe care l-am semnat n-a schimbat nimic. Oricât de furios şi frustrat m-am simţit, am ştiut că o voi iubi pe mama ta până în ziua în care am să închid ochii. Acum am şansa s-o readuc în viaţa mea şi n-am de gând s-o ratez.

II privi cu subînţeles pe Connor.

-Nici n-am să îngădui altcuiva să mă facă s-o ratez.

Auzind avertismentul, Connor se încruntă, dar nu zise nimic.

- Ştiu că sora ta a venit aseară să-ţi vorbească despre asta, continuă Mick. A reuşit să te facă să înţelegi?

- S-a străduit, recunoscu Connor. I-am răspuns că voi încerca să fiu mai deschis.

Mick oftă. Probabil nici nu putea spera la mai mult.

În acel moment se înapoie şi Kevin cu o tavă cu cafele mari şi o pungă de cornuri din foietaj de la cafeneaua lui Sally. îi studie pe cei doi cu o privire plină de speranţă.

- Se pare că nu v-aţi încăierat, comentă el, sărind pe punte cu agilitate şi întinzându-le cafeaua şi cornurile. Mi-era teamă că la înapoiere voi găsi un corp neînsufleţit ascuns în cală.

-Nu înainte să descurcăm luminile astea nenorocite, răspunse Mick. Şi ai o părere prea proastă despre noi. Suntem suficient de isteţi să nu lăsăm în urmă un corp neînsufleţit.

Supravieţuitorul, oricare ar fi fost el, ar fi ieşit în larg şi ar fi aruncat mortul peste bord.

Connor râse pentru prima oară de la sosirea lui Mick.

- Mă bucur să aflu ce şiret eşti, tată.

- Probabil că de ani întregi tot caută o cale să se descotorosească de unchiul Thomas, ghici Kevin. Va trebui să-l previn pe unchiul să nu iasă în larg cu tata.

-N-am să-l lichidez pe unchiul vostru, exclamă indignat Mick, întrebându-se ce ar zice fiii lui dacă le-ar mărturisi că avusese o discuţie de la suflet la suflet cu Thomas cu doar câteva zile mai înainte. De-ar fi fost să-i fac felul, n-aş fi aşteptat atâta amar de ani. Voi doi nu existaţi nici măcar în gândurile noastre la vremea când m-a înşelat. Aş fi avut o groază de timp la dispoziţie dacă voiam să fac una ca asta.

- În schimb, l-ai ţinut departe de familie, zise Con- nor. E mult mai bine aşa. Până azi am crezut că asta va fi şi soarta mea.

- De asta am şi intervenit, spuse Kevin. Aiurelile astea din familia noastră au durat destul. Voi doi v-aţi rezolvat problema?

Mick ridică din umeri.

- Connor e cel încăpăţânat.

Connor îl privi fără să-i vină a crede.

- Râde ciob de oală spartă.

Kevin râse.

- Cred că suntem de acord că familia asta e plină de căpoşi. De altfel, avem şi câteva femei încăpăţânate. Dar important e că suntem o familie. Să nu uităm asta nici o clipă.

- Corect, aprobă Mick, îndreptând spre Connor o privire plină de speranţă. Fiule?
- Pot da totul uitării, zise Connor într-un târziu. întrucât fiul meu se pare că va rămâne la voi pentru o bună bucată de vreme, nici n-am de ales.
- L-ai putea lua la Baltimore, ca apoi să încerci să dai de mama lui şi s-o iei de nevastă, sugeră Mick.

Connor se încruntă auzind sugestia.

- Poate ar trebui să facem un pact, spuse el. Voi nu vă amestecaţi în relaţia mea, iar eu nu mă amestec în a voastră.

Mick râse la gândul că vreun O'Brien ar fi rezistat prea mult tentaţiei de a-şi vârî nasul în treburile altora.

- E un pact stupid, dar de ce nu?

Kevin îi zâmbi cu gura la urechi.

-Şi acum pupaţi-vă şi daţi-vă mâna! ceru el în glumă.

-Atenţie, frăţioare, altfel tu vei fi cel aruncat peste bord, îl preveni Connor.

- Măcar s-ar duce împăcat că am fost şi noi o dată de acord, adăugă Mick.

întinse mâna şi Connor bătu palma cu el. Era unul dintre rarele momente de solidaritate cu fiul lui şi, oricât ar fi fost de ridicol, totuşi în sufletul lui Mick încolţea speranţa.

Parada ambarcaţiunilor luminate, lansată la doi ani după ce Chesapeake Shores se dezvoltase deplin ca oraş, era unul dintre evenimentele sociale preferate ale lui Megan. La vremea aceea, ea şi Mick nu avuseseră nici

o ambarcaţiune, dar mulţi concetăţeni aveau, de la caiace la bărci cu motor elegante şi iahturi uriaşe.

Competiţia dintre locuitorii oraşului pentru cele mai frumoase decoraţiuni exterioare de sărbători se extinsese şi la ambarcaţiuni. Când Megan stătea pe ţărm ca să admire ambarcaţiunile luminate legănându-se pe apa golfului, în ea se trezea întotdeauna sentimentul sărbătorilor. Ea şi Mick înfofoleau copiii şi se instalau pe chei cu cei mai mici în braţe, privind ambarcaţiunile care treceau în susul apei şi înapoi.

Când copiii crescuseră, începuseră să coboare toţi în port după paradă. La Harbor Lights avea întotdeauna loc o petrecere unde se ofereau tone de ciocolată fierbinte copiilor şi tărie adulţilor. O mare varietate de aperitive puteau fi cumpărate de la diverse restaurante, iar din fondurile adunate se cumpărau jucării de Crăciun pentru copiii familiilor nevoiaşe. Era cel mai popular eveniment de sărbători, după ceremonia de aprindere a bradului.

Kevin participa la paradă cu ambarcaţiunea lui pentru a doua oară. Megan abia aştepta s-o vadă. Cu un an în urmă, la galeria lui Phillip avusese loc un vernisaj şi ea nu reuşise să plece din New York şi să vină acasă pentru paradă.

- Iahtul lui tati Kevin e cel mai frumos! o asigură emoţionat Henry, în timp ce familia se aduna pe ţărm, aşteptând să înceapă parada. La anul am să urc şi eu la bord, împreună cu Davy. Mami zice că astă-seară e prea frig

pentru asta.

- Şi are perfectă dreptate, încuviinţă Megan, înfăşu- rându-i mai bine la gât fularul de lână. Cred că-ţi îngheaţă sufletul acolo.

Verifică să vadă dacă şi Davy era bine înfofolit, constatând că Abby tocmai făcea acelaşi lucru cu Carrie şi Caitlyn.

-Jur că la anul am să insist să se ţină parada în octombrie, spuse Abby, dârdâind în canadiana îmblănită şi cu glugă.

- Adică momentul perfect pentru o paradă de Crăciun, comentă Trace. Crezi că vei avea mulţi suporteri?

Abby se încruntă la el.

- Foarte bine. Atunci să te ocupi tu de gemene când o să răcească şi o să cadă la pat! ameninţă ea.

Trace zâmbi cu gura la urechi.

- Ei, uiţi că eu sunt cel care stă acasă de fiecare dată când se îmbolnăvesc. Nu mă sperii cu una, cu două.

- N-o să se îmbolnăvească nimeni, declară Mick, de parcă ar fi avut control şi asupra acestui lucru.

Se întoarse către NelL

- Mamă, îţi e destul de cald?

Nell nu apucă să răspundă, că Davy începu să ţipe:

-Uite-l! Uite-l pe tati! El deschide parada, fiindcă-i cel mai bun!

- Nu înţeleg de ce a insistat să-l ia la bord pe Thomas, bombăni Mick.

- Poate fiindcă Kevin a dăruit ambarcaţiunea echipei de cercetare a fratelui

tău, aşa că teoretic nu-i mai aparţine, sugeră amuzată Megan. Te-ai fi putut duce şi tu. Ştiu foarte bine că te-a invitat.

- Ca să fiu nevoit să ascult o prelegere a lui Thomas din momentul în care ne-am fi desprins de mal şi până la întoarcere? Unicul lui subiect de discuţie e felul în care dezvoltarea imobiliară distruge golful.

-Nu-i cazul cu proiectul tău, zise Megan. Tu ai construit Chesapeake Shores în conformitate cu regulile stricte ale lui Thomas.

Mick se strâmbă.

- Şi ne-am certat pentru fiecare detaliu, îşi aminti el. Iar Thomas ce a făcut de fiecare dată când a pierdut în faţa mea? M-a dat pe mâna autorităţilor.

- Dar până la urmă amândoi aţi obţinut ce v-aţi dorit, îi aminti Megan. Tu ai dezvoltat o comunitate care a câştigat medalii pentru felul în care are grijă de mediu, iar Thomas a ferit apele de poluare.

Se uită în jur.

- Dar unde-i Connor?

- Zicea că-i prea frig pentru Mick Junior, răspunse Abby. E acasă cu Bree şi Jake. L-am lăsat pe Connor lângă cutia cu ornamente pentru bradul pe care urmează să-l împodobim după ce se termină parada. Treaba lui e să arunce podoabele stricate şi să le şteargă de praf pe celelalte. Eu nu pot să înţeleg cum se sparg lucrurile stând pur şi simplu în cutii, în pod, în cea mai mare parte a anului.

Megan îl privi semnificativ pe Mick.

- Pentru că unii sunt neatenţi când duc

cutiile în pod sau când le coboară de acolo, zise ea cu subînţeles.

Auzind eterna critică, Mick dădu ochii peste cap.

-Tot ce pot să spun e că mă bucur că trebuie să facă el asta, şi nu eu. Probabil că până acum deja l-a convins pe Jake să-i ia locul.

Megan râse şi îşi petrecu braţul pe sub al lui.

- Să ştii că nu m-aş simţi atât de fericită dacă nu te-aş auzi bombănind despre şiragurile încurcate şi despre ornamentele de Crăciun care trebuie date jos din pod. În anul în care am cumpărat ornamente nou-nou- ţe, ca să nu te mai enervezi atât, ai protestat că arunc cu banii şi că cele vechi erau în stare perfectă.

- Dacă cineva e inconsecvent, acela e tata, comentă Abby.

-Gata cu ciondăneala, interveni Nell. Nici nu vă uitaţi la frumuseţile astea de bărci. Mie îmi place cel mai mult cea cu lumini multicolore. Aşa le decoram cu toţii cu ani în urmă. Abia în ultima vreme s-au obişnuit să folosească lumini albe.

- Iţi dau dreptate, Nell, zise Megan. Luminile colorate sunt mult mai festive. Dar par şi un pic demodate, ca pozele din cărţile cu poveşti.

- Dar cele albe arată ca într-o ţară de basm, protestă Carrie.

- Cine ar vrea să se ducă într-o ţară de basm? o provocă Davy.

- Prinţesele, spuse Caitlyn, pe un ton dispreţuitor.

-Tu nu eşti prinţesă, ripostă Davy.

-Să crezi tu, puştiulică! replică Caitlyn. Ia vezi cum te porţi, că acum îmi folosesc puterea magică şi te prefac în broscoi.

Davy se întoarse spre Megan cu ochii în lacrimi.

- Nu poate face asta, nu-i aşa?

-Nu, sigur că nu, răspunse Megan, avertizându-şi nepoata din priviri. Şi acum, cine vrea ciocolată fierbinte?

întrebase doar ca să prevină o ceartă, dar propunerea fu întâmpinată cu un cor de strigăte aprobatoare.

- Bine atunci, spuse ea, gata să-i conducă pe cei mici acasă.
- Vrei să vin cu tine? întrebă Mick.
- Merg eu, se oferi Abby. Tu rămâi aici cu buni.

Megan aruncă o ultimă privire încărcată de regret la ambarcaţiunile care continuau să înainteze pe apă, apoi porni spre casă, cu copiii în urma ei. Deşi ar fi vrut să se bucure de paradă până la capăt, trebuia să admită că se bucura să fie iar acasă. Cel puţin până îl văzu pe Con- nor luându-şi copilul în braţe şi părăsind brusc bucătăria. Expresia lui încruntată dovedea că abia aştepta să plece de lângă ea. Megan bănuia motivul: decizia ei de a duce copilul în vizită la Heather. Oftă adânc.

- Nu-l lua în seamă, mamă. E un om imposibil. Dacă o ţine tot aşa, dă-l afară.
- După ce l-am criticat pe tatăl vostru că a procedat astfel? Nu prea cred, spuse Megan. Doar rămânând amândoi sub acelaşi acoperiş avem o şansă să ne rezolvăm problemele.

- Dar nu-i corect că se poartă aşa urât cu tine, protestă Abby. E suficient de matur ca să-şi dea seama că nu-i frumos ce face.
- Oh, scumpa mea, îşi dă seama foarte bine, răspunse Megan, resemnată să primească orice pedeapsă i-ar fi administrat fiul cel mic. Vrea doar să sufăr şi eu la fel cum a suferit el odinioară.
- Dar şi tu ai suferit. Cu toţii te-am făcut să plăteşti pentru că ne-ai părăsit. Practic, la vremea aceea te-am exclus din viaţa noastră, oricât te străduiai tu să îndrepţi lucrurile. Acum că am crescut toţi, cred că înţelegem mai limpede de ce ai procedat aşa.

-Aţi înţeles toţi, cu excepţia lui Connor. Am impresia că-l încântă să se vadă un fel de ultimă redută. În trecut n-a avut nici o putere asupra celor întâmplate. Acum are. În plus, nu prea cred că atitudinea lui de astă-seară are vreo legătură cu trecutul.

Abby o privi curioasă.

- Mie puţin îmi pasă cu ce are legătură. Connor trebuie să înceteze. Aveam senzaţia că Jess a reuşit să-l aducă la gânduri mai bune. Presupun că asta cade acum în sarcina mea.

Megan o privi alarmată.

-Nu, Abby, nu te amesteca. Nu vreau să ajungi să-ţi strici relaţia cu Connor din pricina asta.

- Nu-mi poţi ordona să nu vorbesc cu el, declară încăpăţânată Abby.

Megan zâmbi văzând-o cum ridică hotărât bărbia.

- Nu, spuse ea liniştită. Dar te pot ruga să n-o faci. De dragul meu.

Abby îi aruncă o privire nemulţumită.

- Nu-i cinstit, protestă ea.

Megan zâmbi.

- Nu, dar e eficient. Nu te nelinişti, iubito. Totul se va rezolva.

- Nu te baza pe asta, zise Connor, revenind în bucătărie cu o figură încruntată.

După toate aparenţele, reuşise să adoarmă copilaşul.

- Connor! îl admonestă Abby.

- Nu te lua de mine, surioară. Ştiai că mama s-a dus pe furiş cu fiul meu în vizită la Heather?

- Lasă-mă să-ţi explic.

- Oh, nu mă îndoiesc că ai o explicaţie, ripostă Connor. Tot ce ştiu eu e că într-un moment de cumpănă, din nou ai preferat pe altcineva în locul propriei familii.

-Nu-i deloc adevărat! protestă Megan. Cineva trebuia să ştie unde se află Heather. Se pare că are încredere în mine. Şi dorea să-şi vadă fiul.

-Aş fi fost mai mult decât fericit să i-l duc eu pe Mick, o repezi furios Connor. Dar tu nu mi-ai dat ocazia.

Megan oftă.

- Crede-mă că am încercat s-o determin să vină aici. Am încercat s-o conving să se vadă cu tine. încă nu e pregătită. Ce-ai fi vrut să fac? Să-i refuz dreptul de a-şi vedea copilul?

- Exact! se stropşi Connor.

- Oh, Connor, nu pot să cred că vorbeşti serios, interveni Abby.

Connor se răsuci spre ea.

-Tu să nu te bagi, surioară, să nu faci cum a făcut mama, de şi-a vârât nasul în problema mea cu Heather.

Se uită la Megan cu o privire obosită.

- Bucură-te că ai câştigat încrederea lui Heather, fiindcă pe a mea ai pierdut-o!

Se întoarse spre Abby.

- Cât despre mica schemă de investiţii familiale pe care ai născocit-o ca să finanţăm afacerea mamei, sper să nu pierdeţi cu toţii până la ultimul bănuţ.

Zicând acestea, ieşi din bucătărie, lăsând-o pe Megan pradă disperării din prea multe motive ca să le mai ţină socoteala. Megan se întoarse spre fiica ei.

-Abby, ce-a vrut să spună Connor? Despre ce schemă de investiţii era vorba? Parcă ziceai că vrei să faci asta cu clienţii tăi de la serviciu.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că o asemenea cale n-ar fi fost simplă.

- Aşa şi e, răspunse Abby pe un ton defensiv, deşi roşeaţa din obraji începea s-o trădeze. Toţi cei implicaţi au şi alte investiţii la mine.

- Dar tatăl tău, tu şi ceilalţi... Voi mă finanţaţi?

Abby încuviinţă din cap.

- Până şi buni a vrut să contribuie.

Intr-un fel, Megan nu putea să nu le fie recunoscătoare tuturor pentru sprijinul pe care i-l acordau, pe de altă parte se simţea trădată de întreaga familie.

- Oh, Abby, cum ai putut?
- Pentru că e o investiţie solidă şi pentru că n-am vrut să ratezi şansa de a avea afacerea pe care ţi-o doreşti.
- Ba nu, ceea ce vrei tu cu adevărat e să mă vezi căsătorită din nou cu tatăl tău.
- Şi ce dacă? replică Abby pe un ton sfidător. E rău că vreau să vă văd pe amândoi fericiţi ca înainte?

Megan o privi întristată.

- Dar nu aşa, scumpa mea. Nu pot accepta banii.
- I-ai şi acceptat. Sunt în bancă, pe numele tău.
- N-am să mă ating nici măcar de un singur sfanţ, declară Megan.

Dacă nu exista altă cale să finanţeze galeria, trebuia să se resemneze.

Cât despre Connor şi afirmaţia lui că îşi pierduse încrederea în ea, Megan ştia că trebuia cumva să se obişnuiască şi cu asta. Era conştientă că, dacă i s-ar fi ivit din nou ocazia, ar fi înşelat încă o dată încrederea lui Connor, dacă prin asta ar fi adus-o pe Heather lângă copilul ei.

capitolul 13

A doua zi după paradă, dis-de-dimineaţă, Mick intră în bucătărie şi găsi copilaşul înfofolit în costumaşul de iarnă şi pe Connor cărându-i lucruşoarele la maşină. Mick îşi turnă o ceaşcă de cafea şi rămase privindu-l timp de câteva minute. Când Connor se înapoie în bucătărie pentru a treia oară, Mick închise uşa.

- Stai jos! îi ceru el.

Connor se încruntă şi mai tare.

- N-am timp. Trebuie să-mi iau copilul din casa asta.

-Ai putea să-mi spui de ce? întrebă calm Mick, deşi bănuia motivul.

- Fiindcă n-am încredere că mama nu se va duce iarăşi pe furiş cu el în vizită la Heather.

Mick încuviinţă din cap.

- Mi-am închipuit. Acum stai jos şi dezbracă băieţelul înainte să se încingă prea tare.

-Atunci va trebui să-l îmbrac din nou când plecăm, protestă Connor.

- *Dacă* plecaţi, îl corectă Mick.

- Oh, de plecat, plecăm. De asta să fii sigur, insistă Connor.

-Atunci o jumătate de oră în plus nu mai contează, nu-i aşa?

Connor oftă resemnat şi se apucă să dezbrace copilul de hăinuţa groasă şi de pantalonaşi, apoi îl luă în braţe. Se uită la Mick cu o privire care-l provoca să-i ia apărarea lui

Megan.

- Cum ai să te descurci la Baltimore cu băieţelul? întrebă Mick, spre surprinderea lui Connor. Ai aranjat să-ţi iei o doică?

- Nu, dar am să găsesc pe cineva, răspunse Connor sigur pe el.

- Până luni dimineaţă?

- Cunosc vreo câteva persoane la care aş putea apela, răspunse Connor, deşi mai puţin convins. I-am mai rugat şi altă dată şi ştiu că sunt de încredere.

-Adolescenţi? încercă să ghicească Mick.

- Şi ce dacă? se apără Connor. Ţi-am spus că am mai apelat la ei.

-Nu se duc la şcoală în cursul săptămânii? întrebă Mick cu un aer nevinovat. încă n-au intrat în vacanţă, nu-i aşa?

Connor renunţă la atitudinea ostilă şi înjură printre dinţi.

- întocmai, zise Mick. Şi nu cumva ai o cauză importantă luni la tribunal?

- Ba da, încuviinţă Connor.

Mick ridică din umeri.

- Presupun că poţi să ceri oricând să fie amânată, deşi clienţii care vor să se termine odată procesul n-ar fi prea încântaţi. Am dreptate?

Connor se încruntă la el.

- Ce vrei să spui, de fapt, tată?

- Că nu-i uşor să ai grijă de un copil şi să faci faţă unei slujbe solicitante. Nu reuşeşti decât dacă te ajută cineva. Ori ajutorul e aici. Nu la Baltimore.

- N-am încredere în mama, repetă Connor.

-Mi-ai mai spus. Eu cred că ceea ce te-a scos

din fire în realitate e faptul că Heather n-a luat legătura cu tine.

- Nu fi ridicol! se răsti Connor.

îşi trecu degetele prin păr.

- Ei bine, poate că da. Mama n-are dreptul să se amestece şi să ia decizii despre cine are voie să-l vadă pe fiul meu.

- Cine are custodia copilului? întrebă Mick.

întrebarea îl reduse pe Connor la tăcere, exact cum bănuise tatăl lui.

- Din tăcerea ta, înţeleg că Heather, trase el concluzia.

-Teoretic, da.

- Atunci Megan n-a făcut nimic rău când i-a dus copilul, aşa-i? De fapt, bănuiesc că Heather chiar ar fi putut face scandal dacă maică-ta ar fi refuzat să meargă.

- Nu despre asta-i vorba, ripostă Connor. Mama s-a dus fără să-mi sufle un cuvânt.

- Erai cumva aici?

-Nu, dar ştie unde să mă găsească. Hai, tată, ştii bine că asta nu-i o scuză că a păstrat secretul faţă de mine. N-a vrut să rişte un refuz din partea mea, pentru că exact asta aş fi făcut.

- I-ai fi refuzat lui Heather dreptul să-şi vadă fiul?

- Nu. Aş fi insistat să i-l duc eu.

- Dar Heather n-a vrut să te vadă. A fost foarte categorică în privinţa asta, zise Mick. Şi fix asta te doare, nu-i aşa?

Connor oftă.

- Da, fir-ar să fie! Acum eşti fericit?

- Nu, eu doar sugerez că ar fi cazul s-o laşi

mai moale cu maică-ta, fiindcă a făcut ce a crezut ea că-i mai bine pentru copilul tău şi pentru femeia pe care pretinzi că o iubeşti. Şi-ţi mai cer să te gândeşti la consecinţe, în caz că pleci de aici fără să înţelegi corect situaţia.

- Tu doar te temi că, dacă plec, mama va avea încă un motiv ca să amâne nunta, zise Connor. Presupun că după seara de ieri, se gândeşte serios s-o facă.

Mick se încruntă auzind unda de triumf din glasul lui Connor. Megan se dusese la culcare înainte ca Mick să se înapoieze de la parada ambarcaţiunilor. Dacă se mai întâmplase şi altceva, el, unul, nu era la curent.

- Ce tot spui acolo? întrebă Mick autoritar.

-A aflat că aţi pus cu toţii bani pentru afacerea ei, răspunse Connor. N-a fost prea încântată.

Mick miji ochii spre el.

- Şi, mă rog, cum anume a aflat? Mă îndoiesc că de la Abby.

Connor avu bunul-simţ să-şi ia un aer uşor vinovat.

- Poate am pomenit eu ceva în treacăt, când mă certam cu ea pe tema lui Heather.

- Şi de ce ai făcut tâmpenia asta? Ştiai bine că în felul ăsta se duc de râpă toate planurile mele, se plânse Mick.

II privi întristat pe Connor.

- Bineînţeles că aşa s-a întâmplat, am dreptate? N-ai dat doi bani pe consecinţe.

- Eram furios.

-Ai idee ce ai făcut? tună Mick, apoi dădu din mână a lehamite. Nu mai contează. Am să

găsesc eu o cale să rezolv povestea asta. Până atunci, lasă-ne pe mine şi pe maică-ta. Hai să vedem ce-i mai bine pentru copilul pe care-l ţii în braţe. Trebuie să rămână aici, cu familia, până când te lămureşti tu cu Heather.

Mick îşi dădea seama că Connor ar fi vrut să-l contrazică şi să plece, dar avea încredere că fiul lui va alege ce era mai bine pentru copil. Oricât era de furios pentru toată încurcătura creată, de un lucru era sigur, anume că Connor ţinea la băieţelul lui.

- Bine, încuviinţă Connor într-un târziu. Numai că eu şi mama trebuie să ajungem la o înţelegere în privinţa lui Heather.

Mick dădu din cap.

- Asta e problema voastră. Dar te previn asupra unui singur lucru. Mama ta se vede pe ea însăşi în situaţia lui Heather şi în dorinţa ei de a-şi vedea copilul. Nu va ceda în privinţa asta.

-Nici chiar dacă eu nu sunt de acord?

-Nici dacă îi găureşti anvelopele, ca s-o opreşti să meargă în locul unde se ascunde Heather. Va găsi altă soluţie.

- Cu siguranţă că ea n-a fost la fel de hotărâtă să-şi vadă copiii după ce a plecat, o acuză Connor.

- În parte a fost şi vina mea. Şi eu eram la fel de încăpăţânat cum eşti tu acum, încercam să vă ţin pe toţi departe de ea. Oh, sigur că am spus ce trebuia în privinţa custodiei, dar cumva v-am înlesnit vouă refuzul de a merge s-o vedeţi. Iar ea regretă şi acum că nu s-a luptat mai mult cu mine. Chiar cu riscul să strice

relaţiile cu tine, va face tot posibilul ca Heather să-şi vadă copilul.

Ii aruncă lui Connor o privire şireată.

- Şi să ştii că mai există o perspectivă asupra întregii situaţii.
- Care anume?
- Mama ta te iubeşte. E probabil cel mai bun avocat pe care l-ai putea avea acum în relaţia cu Heather. Dacă există vreo cale de a o aduce pe Heather acasă, mama ta o va găsi. Iar cum Crăciunul se apropie, ceva îmi spune că are toate motivele.

Connor tăcu, fără îndoială cugetând la spusele lui Mick.

- Bine, zise el în cele din urmă. N-am să mă opun ca mama să-l ducă pe fiul meu la Heather. Şi am să-mi cer scuze pentru unele lucruri pe care le-am spus aseară, inclusiv faptul că am scăpat porumbelul cu finanţarea afacerii.

-Te asigur că n-o să-ţi pară rău, îi zise Mick.

Se ridică, mulţumit că rezolvase ceea ce îşi propusese pentru dimineaţa aceea.

-Uite că dintr-odată mi s-a făcut poftă de un mic dejun copios. Mă gândesc la clătitele lui SalLy. Hai să înfofolim băiatul şi să mergem în oraş.

- Eu nu merg, spuse Connor. Dacă tot nu mă duc la Baltimore, va trebui să lucrez la cazul meu acasă.
- Vrei să iau eu copilul?
- Nu. II duc sus în cameră cu mine. Probabil va dormi suficient de mult cât să apuc să lucrez câte ceva.

Mick încuviinţă din cap.

- Bine atunci. Să văd dacă pot s-o conving pe maică-ta să vină şi ea. De zile întregi nu cred că am avut mai mult de câteva minute împreună. Trebuie să fac ceva ca să-i treacă supărarea pentru povestea cu finanţarea.

- Păi, eu credeam...

Connor se înroşi la faţă, apoi întrebă:

-Nu mai dormiţi amândoi în camera unde dor- meaţi înainte?

- Nu te priveşte pe tine unde dorm! îl repezi Mick.

în ochii lui Connor se aprinse o luminiţă.

- Iar te-a exilat în camera de oaspeţi? O-o! Ce-ai mai făcut de data asta?

-Am întrecut măsura, dacă ţii neapărat să ştii, răspunse Mick. încă un motiv să readuc pe tapet subiectul nunţii. Presupun că n-ai să mai fii aşa catâr şi ai să te comporţi cum trebuie.

Connor izbucni în râs.

- Cum aş putea să te refuz, când pui problema într-un mod atât de delicat? Dar până atunci, ard de nerăbdare să le dau vestea celorlalţi.

- încearcă numai, şi eşti un om mort, îl avertiză Mick.

Vorbele lui nu reuşiră decât să-l facă pe Connor să râdă şi mai tare. Ceea ce dovedea că un bărbat putea oricând să câştige o bătălie, dar să piardă războiul.

Megan petrecu o oră ajutând-o pe Nell să aranjeze zeci de obiecte artizanale pe mesele din sala parohiei. Bazarul anual de sărbători era unul dintre cele mai importante

evenimente prin care biserica aduna fonduri. Pe lângă obiectele artizanale confecţionate de enoriaşi, mai erau acolo şi o sumedenie de prăjituri de casă, precum şi jocuri de copii pe tema Crăciunului.

Cu numai câteva minute înainte să se deschidă uşile, şase femei se agitau în bucătăria casei parohiale, ocupate cu ultimele pregătiri pentru dejunul alcătuit din şuncă la cuptor, cartofi dulci, macaroane cu brânză, fa- sole verde şi salată. Megan zărise chiar şi câteva castro- nele cu jeleu de cireşe şi lămâie. Unii aveau să mănânce acolo, în timp ce alţii urmau să ia mâncarea acasă. Biserica oferea şi servicii de livrare celor care nu se puteau opri la un dejun tradiţional.

Megan se întoarse şi o surprinse pe Nell murmurând ceva.

- Ce s-a întâmplat?

-Ai mai văzut vreodată atât de multe milieuri croşetate? întrebă ea. Şi mie îmi place să admir lucrul de mână, dar cine îşi mai umple casa cu milieuri în ziua de azi? Crede-mă că la sfârşitul zilei ai să le vezi tot aici.

- Poate că nu, o contrazise Megan, deşi tindea să fie de acord. Multora le place lucrul de mână şi vor să ajute biserica. Nu se vând de obicei?

-Abia după ce scădem preţul la mai nimic, ceea ce o face pe Mama Davis să se simtă atât de jignită încât se jură de fiecare dată că n-o să mai lucreze nimic pentru bazar. Iţi garantez că în timpul pe care-l pierde cu mili- eurile astea ar putea lucra o faţă de masă care ar valora o

avere.

- De ce nu-i spune cineva? întrebă Megan.

Nell o privi uluită.

- Poate ai uitat cum e Mama Davis. Chiar eu i-am tot repetat asta de vreo zece ani încoace, iar ea ripostează că milieurile se vând de fiecare dată ca pâinea caldă. întotdeauna trece peste faptul că practic le dăm de pomană.

Megan chicoti.

- Cel puţin evenimentul implică întreaga comunitate, şi asta le place tuturor.

Ridică privirea în clipa când primul val de cumpărători dădu năvală pe uşă, surprinsă să-l vadă printre ei pe Mick.

- Ce-i cu tine aici? întrebă ea, neştiind cum să se poarte cu el după cele aflate cu o seară în urmă.

-Am venit să te răpesc pentru un mic dejun în doi, răspunse el, făcându-i cu ochiul lui Nell. Nu te superi, mamă, nu-i aşa?

- Aici nu-i vorba de mine, răspunse ea.

- I-am promis mamei tale că vin astăzi s-o ajut, zise Megan. În plus, am luat micul dejun cu câteva ore în urmă. Tu de ce n-ai mâncat?

- Pentru că am încercat să-l conving pe fiu-tău să nu-şi ia copilul şi să plece cu el la Baltimore, răspunse Mick.

- Oh, Doamne! exclamă Nell. Du-te, Megan. Probabil e nevoie să rezolvi tu treaba asta.

-Am rezolvat-o eu, spuse Mick.

O clipă păru să-şi dea seama că revenise la vechiul obicei de a-şi impune voinţa.

-Totuşi, trebuie să stăm de vorbă. înţeleg că Connor a trăncănit despre grupul nostru de

investiţii. Aş vrea să aud tare şi răspicat ce crezi tu despre asta.

Deşi surprinsă de sinceritatea lui, Megan nu putea să n-o aprecieze. O privi îngrijorată pe Nell.

- Eşti sigură că te poţi lipsi de mine?

-Am muncit la bazar încă de la înfiinţarea lui, cu câteva decenii în urmă. îmi închipui că mă descurc cu încă unul. Şi pe urmă, peste vreo oră mai vine cineva să mă ajute.

- Bine atunci. Dacă eşti atât de sigură...

O îmbrăţişă pe Nell.

-Vezi ce faci cu milieurile alea, îi şopti ea. Să nu le aduci acasă. Mai deunăzi am găsit pe puţin o sută într-o cutie. Presupun că sunt din anii trecuţi.

Nell ridică din umeri.

- Cineva trebuia să aibă grijă ca Mama Davis să nu se simtă jignită, chiar dacă e o băbătie încăpăţânată.

Megan îşi luă paltonul şi poşeta de sub o masă şi porni după Mick.

- Despre ce e vorba? întrebă el.

-Nimic important, răspunse Megan. Vrei să arunci o privire în jur înainte să plecăm? Poate să cumperi o plăcintă sau o prăjitură pentru cină?

-La sfârşitul zilei, mama o să aducă acasă tot ce rămâne, zise el. Nu că ar rămâne vreodată mare lucru. De regulă, doar plăcinta cu mere a lui Hazel West.

Megan îl privi nedumerită.

- Ce e cu plăcinta cu mere a lui Hazel

West?

-Nimic, afară de faptul că pisicile ei umblă pe masă în timp ce o pregăteşte. De când s-a aflat asta, nimeni nu se mai atinge de plăcintă.

Megan se scutură.

- Da, înţeleg, îţi cam piere pofta.

Aerul răcoros de afară îi prindea bine după ce stătuse în sala de mese supraîncălzită a parohiei. Megan trase adânc aer în piept.

- Miroase a Crăciun. Nu crezi?

Mick îi aruncă o privire de nepătruns.

- Şi, mă rog, cum miroase Crăciunul?

Megan se strădui să găsească cuvintele potrivite.

- Miroase a brad, de la mormanul de brazi de lângă biserică, un pic a zăpadă, deşi nu se anunţă ninsori... Apoi atmosfera de bucurie şi de nerăbdare...

El râse.

- Bucuria şi nerăbdarea n-au miros.

- Ba da, se împotrivi ea. Orice copil îţi poate spune asta. Pun pariu că Caitlyn, Carrie, Davy şi Henry înţeleg perfect ce vreau să spun.

- întotdeauna ai fost aşa în preajma sărbătorilor, nu? Devii visătoare şi sentimentală.

- Bineînţeles că da. Ador tot ce ţine de Crăciun, colindele care răsună din fiecare magazin şi din difuzoarele de pe peluzele oraşului.

- Nu te-ai mai plictisit să tot auzi *Joy to the World* şi *White Christmas?*

- Cum să mă plictisesc? Sunt colinde tradiţionale. întotdeauna îmi pare rău că

strângem CD-urile a doua zi după Crăciun şi că nu le mai aud până anul următor.

- în schimb, începi să le auzi la câteva secunde după Halloween, replică Mick.

- Azi ai de gând să te opui la orice? îl întrebă ea. în cazul ăsta, poţi să te duci să-ţi iei micul dejun de unul singur. Eu am de făcut cumpărături. Nu mai sunt nici două săptămâni până la Crăciun. Pică tocmai bine. Şi aşa sunt foarte supărată pe tine.

Mick ridică ambele mâini într-un gest împăciuitor.

- Ho-ho-ho! exclamă el, deşi nu prea convins.

- Presupun că trebuie să mă mulţumesc cu asta, zise Megan, urmându-l în cafeneaua lui Sally, ticsită de cli- enţi care luau o pauză de cumpărături sau serveau un mic dejun târziu.

După ce comandară un mic dejun complet pentru Mick şi un croasant cu zmeură pentru Megan, ea îl privi în ochi.

- Mai întâi de toate, spune-mi despre Connor.

- L-am surprins când încărca în maşină lucrurile copilului. Zicea că se mută cu el la Baltimore.

- Mă temeam că aşa va face. Era tare furios aseară. Cum ai reuşit să-l convingi să rămână?

- L-am adus cu picioarele pe pământ. Lam amintit cât e de greu să găsească peste noapte persoana potrivită care să se îngrijească de copil. L-am mai convins să privească situaţia din perspectiva ta. Şi cred că a înţeles.

- Ştie că data viitoare se va întâmpla la fel,

dacă mai telefonează Heather? întrebă Megan.

- Pare să se fi împăcat şi cu ideea asta.

Mick o privi cu un aer rugător.

- Chiar *trebuie* să procedezi aşa? Deşi i-am explicat, tot se va enerva. Cum să-l convingem să fie de acord cu nunta când voi doi vă luaţi la harţă pe tema asta?

- Nu pot să fac ceva contrar principiilor mele, anume că Heather are tot dreptul să-şi vadă copilul.

- Nu cred că Connor n-ar fi de acord cu asta. De fapt, după părerea mea, problema propriu-zisă e că vrea să fie el cel care-i duce lui Heather băieţelul.

- Heather nu e de acord. Nu e pregătită să-l vadă pe Connor. Mă tem că dacă nu ţin cont de dorinţa ei şi îi dezvălui lui Connor unde locuieşte, pur şi simplu va pleca, luând şi copilul cu ea.

- Eu continui să cred că ar trebui să-i aducem împreună sub acelaşi acoperiş, în loc să-i lăsăm să stea despărţiţi cine ştie cât.

În ochii lui se aprinse un licăr.

- Data viitoare când sună Heather, poate ar trebui să merg şi eu. Aş putea încerca să-i deschid ochii.

Megan îşi închipuia cam ce ar fi ieşit din asta.

- Mick, tu n-ai în tine nici un strop de diplomaţie.

- Dă-o încolo de diplomaţie! Aici e nevoie de iubire, dar şi de o mână forte. E în joc soarta copilului.

-Nu trebuie să ne amestecăm, insistă Megan.

- Atunci cum se cheamă ceea ce faci tu? i-o întoarse el arţăgos.
- Eu doar păstrez legătura între Heather şi familia lui Connor. Am încercat s-o conving să dea ochii cu Connor, dar n-am de gând s-o bat la cap. Şi n-am să te las nici pe tine.

Mick oftă.

- Oare şi noi am fost la fel de proşti şi de încăpăţânaţi când eram tineri?

Megan râse.

- Dragule, unii dintre noi aşa au şi rămas. Oare mai e nevoie să-ţi amintesc că tu, Abby şi ceilalţi v-aţi ascuns de mine şi m-aţi minţit în privinţa finanţării?
- Am făcut-o cu cele mai bune intenţii, îi aminti şi el.

Megan oftă.

- Ştiu, şi e singurul motiv pentru care nu m-am întors la New York azi la prima oră.
- Atunci accepţi împrumutul?

Ea îl privi direct în ochi.

-N-am spus asta.

- Dar...
- Las-o baltă, Mick.
- Am priceput, răspunse el, deloc încântat.

În ciuda atitudinii ei hotărâte de a-i duce lui Heather copilul ori de câte ori ar fi fost rugată, când aceasta îi telefonă în dimineaţa de ajun, Megan îl sună pe Connor la birou.

- Vreau să te anunţ că Heather m-a rugat să-i duc copilul astăzi ca să-l vadă, aşa că pornesc într-acolo chiar acum, îi spuse ea. Am vrut să ştii, ca să nu mă mai acuzi că fac ceva pe ascuns de tine.

- Ştiu că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru asta, dar aş putea cumva să te conving să ne întâlnim acolo? Mamă, eu şi Heather trebuie să stăm de vorbă.

- Ştiu, răspunse ea. Dar îţi repet că mi-a cerut insistent să nu-ţi spun unde stă. Am să încerc s-o conving să vină la noi mâine, de Crăciun. Dar să nu-ţi pui prea multe speranţe că va accepta.
- Crede-mă că şi eu aş refuza invitaţia, dacă aş fi în locul ei, zise cu subînţeles Connor.
- De ce?
- Prea multă lume. Cel mai bine ar fi să ne vedem numai noi doi.
- înţeleg asta. Credeam doar că sărbătoarea Crăciunului ar fi momentul cel mai potrivit să vă împăcaţi. În plus, n-ar trebui să rămână singură în această perioadă.
- N-am zis că nu vreau s-o convingi să vină. Ţi-am spus doar motivul pentru care probabil va refuza.

Connor şovăi câteva clipe.

- Dar eu aş fi fericit să iau copilul şi să-mi petrec ziua cu ea. Spune-i şi asta, vrei? Numai noi trei, oriunde vrea ea. Nu neapărat acolo unde locuieşte, în felul ăsta nu voi şti unde s-o găsesc.

Megan sesiză nota de disperare din glasul fiului ei. înţelegea cât de mult ar fi însemnat pentru el să fie cu familia lui neoficială în zi de sărbătoare.

- Fac tot posibilul, răspunse ea. Iţi promit.

Dar când îi făcu propunerea lui Heather, o oră mai târziu, aceasta o refuză categoric.

- Ştiu că ai intenţii bune. Şi eu vreau să-l văd pe Connor, numai că nu pot. Nici dacă asta ar însemna să nu-mi văd copilul în primul lui Crăciun.

În ochii ei se citea limpede suferinţă şi dezamăgire. Dar se lumină la faţă în clipa când luă din coşuleţ copilul înfofolit.

- Scumpete mică, îi şopti ea. Ia să vezi ce ţi-a cumpărat mami de Crăciun.

Copilul apucă panglica şi trase de ea. Heather îl ajută să desfacă hârtia şi râse văzându-l cum nu voia să dea drumul la panglică.

- Se pare că-i adevărat, zise ea. Când sunt aşa de mici, nu le pasă ce-i în cutie.

Megan râse.

- O să-i pese când o să deschizi cutia, spuse ea.

Văzuse cu ochii ei cât se bucuraseră copiii de mingea uriaşă, de piesele de diferite forme, care trebuiau puse în găurile potrivite. Se jucaseră ceasuri întregi, cu frunţile încreţite de concentrare, până când reuşiseră să pună fiecare piesă în locaşul ei, după care îi ceruseră să scoată iarăşi piesele. Desigur, când prinseseră şmecheria, fuseseră ceva mai mărişori decât Mick Junior. Până atunci, se distraseră aruncând pe jos piesele de plastic multicolore şi plângând până când ea sau Mick le culegeau de pe podea.

În cele din urmă, Megan se uită la ceas.

- Heather, nu-mi face deloc plăcere să-ţi spun, dar trebuie să mă întorc şi s-o ajut pe Nell să pregătească cina de diseară, după care vom merge cu toţii la biserică.

Heather luă o figură atât de abătută, încât Megan era pe cale să cedeze şi să mai rămână.

- Bine, doar câteva minute, zise ea într-un târziu.

Heather clătină din cap.

-Nu, nu vreau să conduci după lăsarea întunericului. Se aude că s-ar putea să ningă astă-seară.

Se lumină brusc la faţă.

- N-ar fi grozav să avem un Crăciun cu zăpadă?

Atinse uşor obrăjorul copilului.

-Ar fi prima lui zăpadă. Mi-ar plăcea să fiu şi eu de faţă mâine-dimineaţă când va vedea bradul şi darurile.

- Scumpa mea, dar poţi să fii prezentă la toate astea. II pot convinge pe Connor să încheie un armistiţiu pe timpul sărbătorilor. în ziua de Crăciun nu va trebui să discuţi nimic despre problema voastră.

-Aş vrea eu să fie atât de simplu, oftă Heather. Dar îl cunosc pe Connor. Indiferent ce promite, va insista să aducă subiectul în discuţie şi vom ajunge la ceartă. Nu vreau să se aleagă praful de primul Crăciun al fiului meu fiindcă părinţii lui au făcut o scenă.

- Crede-mă că familia O’Brien a văzut destule scene în decursul anilor, îi spuse Megan.

- Dar copilul meu nu a văzut aşa ceva şi nici

nu vreau să vadă. Poate că-i prea mic să înţeleagă ce se petrece, dar va simţi tensiunea din jur.

Megan înţelegea decizia ei. Pe de o parte, chiar o aproba, dar în acelaşi timp îi amintea de prea multe zile de Crăciun în care şi ea evitase să revină în mijlocul familiei, doar ca să fie linişte. Iar acum îi părea rău.

- Sper să nu regreţi într-o bună zi, îi zise ea lui Heather. Crăciunul e momentul cel mai potrivit să vindeci răni şi să cauţi miracole. Dacă tot nu vrei să vii la noi, de ce nu mergi să-ţi vizitezi familia?

Heather clătină din cap, cu o figură întristată.

- Nu e o variantă. Ai mei n-au fost de acord cu nici una dintre deciziile mele din clipa în care am început să locuiesc cu Connor. Dacă mă duc la ei fără copil şi fără verighetă pe deget, va urma o zi de nesfârşite comentarii de genul „Ţi-am spus noi...” Or în momentul de faţă nu pot suporta aşa ceva.

Megan o strânse la piept.

- Dacă te răzgândeşti, să ştii că oricând se găseşte un loc la masă şi pentru tine.

Când îi dădu drumul din braţe, Heather avea lacrimi în ochi.

-Aş fi vrut ca mama mea să fie măcar pe jumătate la fel de înţelegătoare ca tine.

-Asta se întâmplă fiindcă şi eu am trecut prin ce treci tu, răspunse Megan. Şi eu mi-am lăsat copiii în grija altuia.

Puse un deget sub bărbia lui Heather şi îi ridică obrazul spre ea.

- Şi de atunci, n-a trecut o zi în care să nu regret decizia asta. Promite-mi că ai să te gândeşti la vorbele mele în timp ce hotărăşti ce vei face de acum încolo.

Heather încuviinţă din cap.

- Crăciun fericit, scumpo!

Heather clipi ca să-şi alunge lacrimile.

- Crăciun fericit! şopti ea, apoi îşi sărută fiul pe frunte. Şi ţie, micuţule. Mami te iubeşte mai mult decât orice pe lume.

La volan, în drum spre casă, Megan îşi zise că nu văzuse în viaţa ei imagine mai tristă decât silueta lui Heather în oglinda retrovizoare: cu umerii căzuţi, cu obrazul scăldat în lacrimi, cu mâna ridicată într-un ultim semn de rămas-bun, înainte ca maşina să cotească după colţ.

capitolul 14

Când Megan se înapoie la Chesapeake Shores, îl găsi pe Connor aşteptând-o pe terasă, deşi dinspre golf sufla o briză rece şi tăioasă.

-Ar trebui să stai în casă, îl dojeni ea, văzându-l că vine spre maşină. Să ştii că pe o vreme ca asta, rişti să faci pneumonie.

-Mi-e foarte bine, insistă el, luându-t pe Mick Junior din scaunul maşinii şi strângându-l la piept, de parcă s-ar fi temut că nu avea să-l mai vadă niciodată.

Megan îl privi îngrijorată.

- Eşti bine, Connor?
- Da, răspunse el scurt, apoi oftă. Cred că am fost niţel îngrijorat.
- De ce?
- Că s-ar putea să devii puţin sentimental, fiindcă e ajunul şi să laşi copilul cu Heather.

Megan îi citi bucuria din ochi şi se felicită că nu luase o asemenea decizie. De fapt, nici nu-i trecuse prin minte.

- Connor, chiar dacă înţeleg ce e în sufletul lui Heather, nu ţi-aş fi putut face una ca asta.
- Chiar vorbeşti serios, nu-i aşa?

Uimirea lui o făcu să se simtă cumplit de tristă pentru a doua oară în acea după-amiază.

- Eşti fiul meu. Te iubesc. Nu vreau decât să vă fie bine, ţie şi copilului tău. Şi ca să ştii şi

tu, Heather nici n-a pus problema să-i las copilul. Deocamdată vrea să stea cu noi.

- Dar n-ai reuşit s-o convingi să vină aici cu tine? Nici măcar pentru ziua de Crăciun?

Megan clătină din cap.

- Se temea că veţi ajunge să vă certaţi şi nu voia să ne strice sărbătoarea.

În timp ce intrau amândoi în casă, Connor se întoarse spre ea cu o privire rugătoare.

- Până acum ai văzut-o pe Heather de două ori. Presupun că aţi discutat şi despre altceva, nu numai despre copil. Crezi că vom reuşi vreodată să ajungem la o înţelegere?

- Presupun că asta depinde de cât de mult sunteţi amândoi dispuşi să lăsaţi de la voi, răspunse ea. Am putea sta de vorbă despre ce-ţi doreşti tu cu adevărat, cum vezi tu viitorul. Te-aş putea ajuta să vezi lucrurile mai clar.

Megan îşi dădu seama că el era pe punctul să refuze, aşa că se grăbi să adauge:

- Sau ai putea să vorbeşti tu, iar eu să te ascult. N-am să-ţi dau sfaturi decât dacă ai să mi le ceri.

Auzind-o, Connor zâmbi.

- Ai idee de câte ori mi-ai promis aşa ceva când eram copil? Mă ademeneai cu promisiunea asta şi cu prăjiturile făcute de bunica şi deodată mă trezeam că încep să-mi dau drumul la gură.

O privi în ochi, de data asta fără pic de ostilitate, doar cu o vagă undă de nostalgie.

- Şi niciodată nu ţi-ai ţinut partea ta de făgăduială. întotdeauna ţi-ai dat cu părerea.

- Ba nu, îl corectă ea râzând. întotdeauna am venit cu un sfat înţelept, pe care ţi l-am dat numai după ce mi l-ai cerut.

- Eu altceva îmi amintesc, insistă el, apoi oftă. Dar trebuie să recunosc că de fiecare dată mi-ai dat sfaturi bune.

-Atunci poate ar fi bine să stăm puţin de vorbă chiar acum, îl îndemnă ea, plină de speranţă.

El ezita în continuare.

-Trebuie să adorm copilul, ca să tragă un pui de somn, dacă vreau să reziste la slujba din biserică fără să ne facă probleme.

-Asta îmi dă mie exact răgazul să pregătesc nişte ciocolată fierbinte şi o farfurie cu prăjituri, îi spuse Megan.

Detesta idea de a-l implora, dar simţea că erau la un pas de a reînnoda relaţia şi nu voia să rateze ocazia.

- Te rog, Connor. Mi-au lipsit conversaţiile noastre.

Sesiză umbra de surâs din colţul buzelor lui.

- Mi-au lipsit chiar şi discuţiile în contradictoriu. întotdeauna te-ai priceput să-ţi susţii punctul de vedere. Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de pe atunci că vei deveni un avocat strălucit.

- Iar tu te pricepeai grozav să ţii morţiş la părerea ta, când încercam să te conving să mă laşi să fac ceva cu care nu erai de acord.

-Aş vrea din tot sufletul să mai putem comunica la fel ca atunci, îi spuse ea.

Aşteptă un timp care i se păru o eternitate. într-un târziu, el întrebă:

- îmi pui mai multe bezele în ciocolata fierbinte?

Megan îi zâmbi radios.

- Parcă am de ales?

Mick o văzuse pe Megan înapoindu-se cu maşina, apoi pe Connor grăbindu-se să-i iasă în întâmpinare. Când îl zări suind scara cu copilul în braţe, intră în bucătărie, unde o găsi pe Megan în faţa aragazului.

- Totul în regulă? întrebă el.

Ea se întoarse cu cel mai frumos zâmbet pe care i-l vedea Mick după o bună bucată de vreme.

- Eu şi Connor vom avea o discuţie de la suflet la suflet, îi spuse ea fericită. Oh, Mick, ar putea fi tocmai momentul pe care-l doream atât de mult.

Oricât de încântat ar fi fost de veste şi de perspectiva ce se deschidea, Mick rămânea totuşi îngrijorat ca nu cumva Megan să sufere încă o dezamăgire.

- Poate ar trebui să rămân prin preajmă ca să intervin la nevoie.

- Ce fel de nevoie? întrebă ea sever. E vorba de o discuţie între mamă şi fiu, amândoi oameni în toată firea. Totul va fi bine.

- E vorba de o mamă care îşi pune multe speranţe într-o discuţie cu un fiu care nu-i întotdeauna rezonabil, o corectă el. Pur şi simplu nu vreau să-ţi arate lipsă de respect.

- Pot face faţă la orice ar dori să-mi spună, insistă ea. În plus, nu vom discuta despre noi doi. Nu chiar. Vom discuta despre Heather şi viitorul lor împreună.

Mick nici nu se mai strădui să-şi ascundă surpriza.

- Sper că vei reuşi să-i bagi în capul ăla de catâr că trebuie să se însoare cu fata.

Megan îl privi cu şiretenie.

-Nici măcar n-ai cunoscut-o. De unde ştii că ar fi o decizie înţeleaptă pentru ei să se căsătorească?

-E mama fiului lui. Nici nu trebuie să ştiu mai mult.

-Uite ce e, nu am de gând să-i spun ce să facă. Vreau doar să ascult ce are să-mi spună. Şi acum, fugi de aici înainte să strici tot.

-Cu o singură condiţie, zise Mick, care nu se prea îndura să plece. Mai târziu, noi doi vom sta de vorbă despre unele decizii care ne privesc pe amândoi.

Megan nu pretinse că n-ar fi înţeles.

- Bine, vom sta de vorbă, încuviinţă ea, împingându-l spre uşă, la auzul paşilor lui Connor care se apropia. Şi acum, du-te.

Connor îl văzu pe Mick ieşind cu spatele din bucătărie şi-l privi nedumerit.

- Pleci undeva? întrebă el.

-Aşa zice maică-ta, bombăni Mick.

Connor zâmbi cu gura până la urechi.

-Au trecut atâţia ani şi tot nu eşti în stare să-i ţii piept, comentă el. Cred că încep să înţeleg de ce o iubeşti.

Mick îl privi încruntat.

- Relaţia mea cu mama ta nu te priveşte. Mai bine ai grijă cum te porţi cu ea. Ea speră să aveţi o discuţie care să vă apropie unul de altul. Nu cumva s-o dezamăgeşti.

Connor redeveni serios.

-Tată, nu pot să promit...

-Nu cumva s-o dezamăgeşti, repetă Mick apăsat.

Avea o bănuială că tot viitorul lui depindea de acea discuţie.

De câte ori şezuse Megan în această bucătărie, muş- cându-şi limba şi dorindu-şi ca fiul cel mic să-şi deschidă sufletul în faţa ei? Copil fiind, Connor îşi ascunsese sentimentele printr-un comportament nepăsător şi lipsit de griji care reuşise să-i păcălească pe toţi. Acum, aşteptând să stea de vorbă cu fiul ei devenit adult, Megan sesiza semnele tuturor acelor incertitudini din copilărie care pândeau sub masca siguranţei de sine afişată de Connor.

Cum el părea mulţumit să-şi bea ciocolata fierbinte şi să rupă bucăţi de prăjitură, Megan sparse gheaţa.

-Trebuie să ştii că Heather te iubeşte.

La auzul vorbelor ei, chipul lui Connor se lumină pentru o fracţiune de secundă, după care el îşi mască reacţia ridicând indiferent din umeri.

- Are un mod bizar de a-mi arăta iubirea asta.

- De fapt, o face în acelaşi fel în care am procedat şi eu când l-am părăsit pe tatăl tău. II iubeam mai mult decât orice pe lume, deşi ne neglija pe toţi, plecând tot timpul în călătorii de afaceri. Intr-un fel, m-am gândit că astfel îi voi oferi libertatea de a-şi face munca pe care o iubea atât de mult, fără să trăiască senti- mentul de vinovăţie că se întoarce acasă la o

soţie din ce în ce mai nefericită.

Connor era complet nedumerit.

- Nu înţeleg.

- Multă vreme mi-am închipuit că-i era uşor să se despartă de noi şi că-şi iubea munca mai mult decât ne iubea pe noi. într-un târziu, mi-am dat seama că nu era deloc aşa. El credea că trebuie să muncească din ce în ce mai mult, să aibă tot mai mult succes, pentru noi. Mi-a trecut prin minte că îşi imagina că asta aşteptam noi de la el, când de fapt tot ce doream cu toţii, tot ce doream eu, era să vină mai des pe acasă. Şi de fiecare dată când încercam să-i explic asta, cumva nu reuşeam decât să sporesc presiunile asupra lui.

-OK, deci un fel de povestire gen O. Henry[III], trase concluzia Connor. Ai plecat ca tata să nu se mai simtă atât de stresat. El muncea din greu ca să ne întreţină. Dar nu era mai simplu să reglaţi totul printr-o simplă discuţie? Ar fi înţeles că puţin îţi păsa de partea materială. Iar tu ai fi înţeles că ne iubea pe noi mai mult decât îşi iubea munca.

Auzindu-l cum simplifică lucrurile, Megan zâmbi.

-Ai dreptate. Soluţiile apar întotdeauna în urma unei comunicări sincere şi directe. Din păcate, prea mulţi ani îi spusesem tatălui tău doar ce dorea el să audă sau ce credeam eu că voia să audă. Şi asta a tulburat apele.

-Şi acum crezi că în cazul meu şi al lui Heather e vorba de acelaşi lucru?

III Nuvelist american (1862-1910) (n.tr.)

Megan încuviinţă din cap.

- Nu cred. Ştiu. De atâtea ori ai declarat ce părere ai despre căsătorie încât Heather a plecat ca tu să nu te simţi stresat de dorinţa ei de a avea o familie adevărată alături de tine.

- Eu sunt împotriva căsătoriilor ratate, zise el. Zilnic văd astfel de cazuri. Ar trebui să nu le iau în seamă?

Megan se gândi bine, apoi răspunse:

- Connor, să nu ignori niciodată lucrurile în care crezi cu adevărat. Aceste convingeri te fac să fii ceea ce eşti. Numai că uneori te pierzi atât de mult în principii, valori şi convingeri încât ignori lucrul cel mai important dintre toate.

- Care anume?

- Ce simte inima ta. Dacă o iubeşti pe femeia asta, şi eu cred că o iubeşti, atunci va trebui să găseşti o cale de mijloc, care să vă mulţumească pe amândoi.

II privi drept în ochi.

- Altfel, dacă o iubeşti îndeajuns de mult, va trebui s-o laşi să plece.

Connor o privi cu atâta tristeţe încât Megan ar fi vrut să-l cuprindă strâns în braţe şi să-i spună că totul va fi bine, numai că nu ştia dacă avea să fie aşa. Totul depindea de el şi de Heather.

îndrăzni totuşi să-şi pună palma pe mâna lui şi să i-o strângă uşor.

-Totul va fi aşa cum trebuie să fie. Sunt convinsă de asta.

- Tot aşa crezi şi despre relaţia ta cu tata? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

-Aşa am crezut întotdeauna.

-Atunci mărită-te cu el, mamă. Eu n-am să vă stau în cale.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

- Iţi mulţumesc.
- Vorbeşti de parcă aş avea de ales, zise el cu un surâs care-i îmblânzea asprimea vorbelor. Oi fi eu încăpăţânat, dar nu sunt un dobitoc. Tata n-o să-şi afle pacea până nu te duce în faţa preotului. Din câte văd eu, tu îl faci fericit. Poate că mă îndoiesc în privinţa rezultatului, dar cine sunt eu ca să vă stau în cale? Măcar atât am învăţat de la viaţă, că oamenii trebuie să nu renunţe la fericire atunci când le iese în cale.

Glasul lui avea un ton matur cum nu mai avusese până atunci. Poate că nu părea perfect convins, totuşi vorbele lui însemnau enorm pentru Megan.

- Putem aştepta până când vei ajunge să accepţi ideea fără rezerve, îi aminti ea.
- S-ar putea să n-o accept niciodată pe deplin, recunoscu el. Dar n-am de gând să vă stau în cale. Ai binecuvântarea mea.

Ii zâmbi larg lui Megan.

- Şi acum, du-te şi spune-i tatei, dacă nu cumva a auzit fiecare cuvinţei din ce am vorbit, fiindcă eu bănuiesc că e în spatele uşii, străduindu-se cu disperare să tragă cu urechea.
- Dacă-i aşa, atunci va trebui să mai aştepte până-i comunic hotărârea mea, zise Megan. E ajunul Crăciunului şi presupun că Nell arde de

nerăbdare să intre în bucătărie şi să pregătească cina, înainte să mergem la biserică.

Connor porni spre uşă, apoi se întoarse spre ea şi o îmbrăţişă cu stângăcie, un gest mult mai semnificativ pentru Megan decât îmbrăţişările spontane din vremea când era copil.

-Mă bucur că am stat de vorbă, îi spuse el.

Megan îi atinse obrazul, străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile.

-Şi eu.

De fapt, era cel mai frumos dar de Crăciun pe care l-ar fi putut primi.

Mick îşi dădea seama că ceva se schimbase după ce Megan petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii închisă în bucătărie cu Connor. Arăta mai luminoasă, ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. La biserică, Mick o auzi cântând cu vocea ei plină de soprană care-l încântase întotdeauna. În glasul ei se citea o mare bucurie.

Mick se aplecă şi îi şopti la ureche:

- Au mers bine lucrurile cu Connor?

- Mai mult decât bine, răspunse ea, după care îl reduse la tăcere cu o privire, în clipa în care biserica se umplu de muzica familiară a sărbătorii şi de speranţa care părea întotdeauna mai vie în acest moment al anului.

Când ieşiră din biserică, afară era un frig tăios, dar stelele străluceau pe cer în miez de noapte.

- Ne vedem mâine-dimineaţă, făgădui Abby,

în timp ce toţi se îmbrăţişau pe treptele bisericii, pregătindu-se să apuce fiecare spre casa lui.

-Abia aştept să văd ce o să-mi aducă Moş Crăciun, exclamă Davy sărind nerăbdător de pe un picior pe altul. Tu ştii, bunicule? Crezi că a primit scrisoarea mea?

-Sunt convins că da, îl asigură Mick, apoi îi făcu cu ochiul lui Henry. La fel şi ţie. Acum trebuie să mergeţi la culcare, ca Moşul să se poată furişa în casă să vă lase darurile.

Deşi Caitlyn şi Carrie pretinseseră că Moş Crăciun nu există, totuşi în mintea lor stăruia suficientă îndoială cât să-şi ia mama de mână.

- Hai mai repede, mamă, o rugă Caitlyn. Trebuie să mergem la culcare cât mai repede.

Abby râse.

- Până aici ne-a fost, zise ea. Buni, vrei să te ducem acasă? Cred că tata ar vrea să mai rămână puţin cu mama între patru ochi.

Mick îi zâmbi larg.

- Suficient timp cât să-mi dea toate planurile peste cap, mormăi el, făcând-o pe Megan să-i arunce o privire curioasă.

- N-ar trebui să mergem şi noi direct acasă? întrebă Megan. E târziu.

-Nu şi pentru două spirite libere ca noi, insistă el. Cred că am putea face o scurtă plimbare cu maşina.

- Cu maşina? La ora asta?

El o luă de mână.

- Ai încredere în mine.

Ea îl privi în ochi.

- întotdeauna.

îi îmbrăţişară pe ceilalţi, urându-le noapte bună, apoi se îndreptară spre maşina lui Mick.

- Ce ai de gând, Mick O'Brien? întrebă ea, instalân- du-se pe scaunul din dreapta şoferului.

- Câteva clipe de linişte, ca să ne facem planurile, răspunse el.

Megan rămase tăcută cât timp el conduse către un loc singuratic, pe vârful unei stânci, ceva mai departe de hanul Eagle Point.

-Ţii minte când am venit aici prima oară? întrebă el, parcând maşina.

Se întinse spre bancheta din spate, de unde luă o sticlă de şampanie.

-A fost seara în care mi-ai spus că urma să construieşti Chesapeake Shores, răspunse ea. Ţin minte că mi-am spus că nu eşti în toate minţile şi că nimeni nu se apucă să construiască un întreg oraş din temelii. Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu erai capabil de aşa ceva.

îl privi printre pleoapele îngustate.

- Sper că nu mai ai cine ştie ce ştire grandioasă?

- Nu, răspunse el. Am văzut cât eşti de fericită în mijlocul familiei, acum de sărbători. Mă întrebam dacă o parte din fericirea asta se va revărsa şi asupra mea.

- Dacă în ultima vreme am avut o stare de spirit bună, asta ţi s-a datorat ţie, răspunse ea. Tu mi-ai redat familia, Mick. Am din nou o viaţă împlinită. Chiar dacă n-am să reuşesc niciodată să pun pe picioare galeria aia, tot va fi bine.

-Ai putea realiza şi asta, dacă ai...

Ea zâmbi şi îi puse degetul pe buze.

-Asta o las în seama lui Dumnezeu. Dacă e ceea ce trebuie să fie, voi găsi o cale să se întâmple aşa.

Auzind-o, Mick prinse curaj.

- În regulă, dar oricât de bine ar sta lucrurile, întotdeauna e loc şi de mai bine.

Turnă şampanie pentru amândoi.

- În mod normal, nu sunt de acord cu băutura la volan, dar mă gândesc că un mic toast aici în capul străzii nu-i chiar aşa de grav. în sănătatea noastră, Meggie, şi a viitorului pe care-l putem construi împreună.

Ea îşi muie buzele în pahar.

- Chiar dacă şampania e excelentă, ceva îmi spune că nu m-ai adus până aici doar pentru un pahar şi un toast.

El chicoti.

-Ce bine mă cunoşti...

- Şi bine ai face să ţii minte asta, replică ea.

- Ei bine, poate îţi aminteşti că de azi într-o săptămână am programat o nuntă, zise el pe un ton aparent nepăsător, apoi o privi în ochi. Ai să fii alături de mine?

Ea îl privi surprinsă.

- Mick, de săptămâni întregi îţi tot repet că trebuie să mai aşteptăm. Nimic nu s-a schimbat în privinţa asta, adică nu radical.

- Asta ce vrea să însemne?

- Azi după-amiază am avut o conversaţie foarte fructuoasă cu Connor, începu ea, în culmea fericirii. Oh, Mick! E minunat! Ne-a dat binecuvântarea lui!

- Oh, slavă Domnului! exclamă Mick. Nu că aş fi avut nevoie de ea, dar ştiu că pentru tine e foarte important. Dacă el nu mai e împotrivă, atunci care-i problema? Hai să-i dăm drumul!

Megan râse.

- Ce fel de fiinţă eşti şi tu! exclamă ea. N-am aranjat nimic. Asta-i problema.

- *Totul e aranjat,* o corectă el. Nu mai e nevoie decât de acordul tău.

Megan îl privi năucită.

- Nu înţeleg. Credeam că ştii că una dintre marile noastre probleme e felul în care tu îţi impui voinţa, fără să ţii seama de nici unul din noi, când e vorba să-ţi atingi scopul. E limpede că faci şi acum acelaşi lucru. Mick, dacă şi când ne vom căsători, vreau să am şi eu un cuvânt de spus în privinţa nunţii.

- Crede-mă că am priceput mesajul tău cât se poate de limpede, o asigură el.

-Atunci de ce ai continuat pregătirile fără să sufli o vorbă?

- Tu aveai alte preocupări, răspunse el. Iar eu ştiu destul de bine ce-ţi doreşti.

Ea îl privi cu un aer îndoielnic.

- Nu zău? Ce fel de flori vreau eu pentru buchet?

- Crini ca aceia pe care i-ai sădit pe aleea casei. Iţi plac atât de mult încât foloseşti şi un parfum de crini.

Ea clipi.

- Bun, aici ai ghicit. Şi ce fel de rochie?

- Abby a vorbit cu croitoreasa ta din New York. I-a trimis o fotografie pe care ai admirat-o, aşa că rochia aia te aşteaptă acum la ea acasă.

- Domnişoarele de onoare?
- Carrie şi Caitlyn au cerut să fie ele domnişoare de onoare. Abby le-a făcut şi rochiţele roşii pe care le doreau.
- Şi tortul de nuntă? Sunt foarte pretenţioasă în materie de prăjituri.

Mick chicoti.

- Ceea ce le-ai precizat tu lui Jess şi lui Gail la han cu săptămâni în urmă. Va fi exact aşa cum îl vrei tu, cu cremă de zmeură.

Mick vedea limpede că Megan nu prea mai avea ce să obiecteze, dar nu se grăbi.

- Altceva?
- N-am ales invitaţiile, spuse ea într-un târziu, agăţân- du-se de ultimul pai.
- Fiindcă ai zis că nu avem nevoie de ele, din moment ce urmează să chemăm numai familia, răspunse Mick, abia stăpânindu-şi zâmbetul. Şi ca să te scutesc să cauţi şi alte pretexte, află că am angajat formaţia care ţi-a plăcut anul trecut, când au cântat la concertele în aer liber, iar la masa festivă felul principal sunt antricoatele care îţi plac ţie. Singurul lucru pe care nu ţi-l spun acum e locul unde urmează să mergem în luna de miere. E surpriză.

Megan îl privi cu ochi strălucitori.

- Te-ai gândit la toate, nu-i aşa?
- M-am străduit. Tot n-ai înţeles? Voi face totul cu putinţă ca să te fac fericită. Vrei o garanţie? Sunt gata să ţi-o dau în scris, dacă aşa vrei tu.

Chipul lui Megan se lumină de un zâmbet larg.

-Atunci presupun că nu mai am ce să obiectez, zise ea.

Ii puse palma pe obraz.

- Chiar te iubesc, Mick. Mai mult ca oricând. Nu ştiu de ce am fost atât de încăpăţânată.

El râse.

- Eu ştiu. E o trăsătură de familie.

în zorii zilei de Crăciun pământul era acoperit cu un strat subţire de zăpadă. Nu mare, dar zăpada sporea entuziasmul copiilor, care alergau când înăuntru, când afară, în timp ce Bing Crosby cânta *White Christmas* iar şi iar.

Megan şedea lângă Mick, în timp ce ambalaje şi panglici zburau prin aer, într-un vacarm de ţipete entuziaste. Când Davy îşi despacheta cadoul în care se găsea o mănuşă de baseball, scoase un ţipăt fericit şi alergă la tatăl lui.

-Vezi, tati, ţi-am zis eu că Moşul n-o să uite! Numai că a lăsat-o aici, nu la noi acasă!

- Da, văd, îi răspunse râzând Kevin. Dar ţie, Henry, ţi-a adus Moşul ceva?

Henry îl privi cu ochii măriţi de surpriză.

- E chiar jocul video cu sporturi pe care mi-l doream. Are şi baseball, şi bowling, de toate. Putem să ne jucăm?

- Sigur că da, încuviinţă Connor, la fel de încântat ca cei doi copii. îl instalez eu în camera mică. Vii şi tu, tată?

- Chiar în clipa asta, răspunse Mick, după care se întoarse şi o sărută pe furiş pe Megan. Asta ca să-mi ajungă până mai târziu.

De cum plecă Mick împreună cu bărbaţii şi copiii, Abby, Bree şi Jess o înconjurară pe Megan.

- Ei, cum a fost aseară? Ai spus „da”? Ştiu că tata a cumpărat şampanie şi că voia să te ceară iarăşi în căsătorie. Vom avea o nuntă în ajun de Anul Nou? întrebă Abby.

Megan îşi mângâie fiica pe obraz, apoi aranjă o şuviţă de păr a lui Jess pe după ureche. înainte ca Bree să apuce să se plângă că nu fusese băgată în seamă, Megan o bătu uşor pe pântecele rotunjit.

-Anul viitor de Crăciun vom mai avea un mic membru al familiei.

Chipul lui Bree se lumină de un zâmbet.

- Abia aştept.

-Mamă, tragi de timp, protestă Abby.

Megan privi pe rând la fetele ei dragi. În clipa aceea îşi impuse să nu se mai gândească la ce pierduse în toţi anii cât fusese departe de ele. Tot ce conta era clipa de faţă şi viaţa care-i aştepta împreună ca familie.

- Din moment ce, aşa cum spune tatăl vostru, se pare că toţi v-aţi îngrijit de tot, nu mai am nici un motiv să nu mergem înainte conform planului, răspunse ea, apoi râse. Vom avea o nuntă.

Vestea fu întâmpinată cu chiote de bucurie şi în clipa următoare toate o îmbrăţişară deodată, umplând-o de o fericire cum nu mai simţise de ani întregi. După doar câteva zile urma să aibă parte de tot ce-şi dorise.

Copiii reveniseră în viaţa ei. Nepoţii urmau să crească lângă ea, umplând casa de râsete. Iar bărbatul pe care-l iubea din clipa în care descoperise ce înseamnă dragostea avea să-i stea alături pentru totdeauna. Crăciunul era cu adevărat o sărbătoare a miracolelor.

epilog

Hanul Eagle Point fusese decorat de sărbători cu luminiţe sclipitoare chiar şi în copacii şi tufişurile din jur. În interior, balustrada scărilor era ornată cu mănunchiuri de brad parfumat şi mai multe lumini. Un brad înalt de peste doi metri umplea holul cu mirosul lui, iar luminiţele sclipeau auriu printre globuri, ornamente şi panglici aurii. Lumânări mari şi albe, cu vârfuri ascuţite, ardeau pe fiecare masă. Era un decor de nuntă elegant, ca din poveşti.

Carrie şi Caitlyn abia îşi stăpâneau nerăbdarea, aşteptând să păşească pe covorul roşu. Exersaseră paşii zile întregi.

Megan stătea în dreptul uşii care dădea spre sala unde aleseseră să se desfăşoare ceremonia. Abia putea să respire de emoţie.

- Nu te mai fâţâi atât! o dojeni Abby. O să-ţi şifonezi rochia.

Megan îşi trecu palma peste rochia mulată, din satin de culoare crem, făcută la comandă pentru ea graţie lui Abby. Decolteul simplu era acoperit de perle minuscule, care străluceau în lumina lumânărilor.

- Dacă se răzgândeşte? întrebă ea, neputând să-şi stăpânească temerea că ceva ar fi putut să nu meargă cum trebuie.
- O să vină, mamă, o linişti Abby pentru a

zecea oară.

-Ştiu că aşa a spus, insistă Megan, rotind în jur o privire îngrijorată.

în clipa următoare îi văzu. Kevin şi Connor veneau spre ea, pregătite s-o conducă până în locul unde urma să aibă loc slujba.

-Aţi întârziat, îi dojeni Megan cu blândeţe, după care îi sărută pe amândoi pe obraz. Dar sunt nespus de fericită că sunteţi aici.

-Crezi că poţi ajunge undeva la timp când ai copil mic? bombăni Connor. Tot plângea şi ţipa după „buni”. Fiul meu nu poate spune „ma-ma” sau „ta-ta”, în schimb ştie cum să-ţi spună ţie. I-ai furat inima.

Megan îl privi cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

- Şi a vindecat-o pe a ta.

îl privi atent.

- Am dreptate?

Connor zâmbi. Zâmbetul fără griji pe care Megan şi-l amintea atât de bine, dar pe care nu-l mai văzuse de atât timp.

- Suntem bine, mamă.

-Atunci, hai să-i dăm drumul! mormăi Kevin. Nu mai suport smochingul de pe mine.

- Dar îţi stă atât de biiiiine! îl tachină Connor. De n-aş fi fratele tău, aş întoarce capul după tine.

- Lasă prostiile! îl repezi Kevin.

Megan pufni în râs auzindu-i cum se ciondăneau ca altădată. Aşa fusese întotdeauna, din câte îşi amintea. Era grozav că unele lucruri nu aveau să se schimbe nici-odată. Le îndemnă pe gemene să pornească spre masa de ceremonii, apoi îşi luă fiii de braţ, în timp ce muzica răsuna în sală. Era clipa de care se temuse că nu va mai veni

niciodată.

Chiar când treceau pragul, Megan îi făcu cu ochiul lui Connor.

-Tu urmezi la rând, îi şopti ea. Şi vreau să fiu de faţă.

Se pare că vorbele ei îl făcură pe Connor să se poticnească la primul pas pe covorul roşu. În clipa următoare dădu cu ochii de Heather, aşezată în ultimul rând, cu fiul lui în braţe. Megan îl văzu cum se luminează la faţă şi îşi dădu seama că avusese dreptate s-o convingă pe Heather să vină acolo în seara aceea.

Pe urmă îşi întoarse privirea către Mick, care o aştepta nerăbdător în celălalt capăt al sălii, şi mintea i se goli de orice alte gânduri, în timp ce păşea spre viitorul ei.

Tradiţie din 1989